DEAN R. KOONTZ

Az Odd Thomas sorozat folytatása

MÁSVILÁG

ELSZABADUL A POKOL

Dean R. Koontz

MÁSVILÁG

a
animus
Budapest, 2013

A mű eredeti címe: Deeply Odd
Copyright © 2013 by Dean R. Koontz
Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2013
A fordítás a Bantam Books 2013-as kiadása alapján
készült.
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem
közölhető.
Szerkesztette: F. Joannovics Mária
Fordította: Torma Péter
978 963 324 132 5
Kiadta az Animus Kiadó 2013-ben
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója
info@animus.hu
www.animus.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja
magyar
nyomdatermék
NYOMDA- IS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG
Tipográfia, nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.
Korrektor: Thész Dóra
Borítóterv: Beleznai Kornél
A nyomtatás és a kötés a debreceni
ALFÖLDI NYOMDA Zrt. Munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Nem sokkal azután, hogy hősünk, Odd Thomas előző kalandját túlélve különös kísérőjével, Annamariával, és a pokoli birtokról megmentett kisfiúval, Timmel megpihen egy tengerparti kisvárosban, az Annamariától kapott harang megszólal. Oddot tehát újra szólítja a kötelesség. Hamarosan azt is megtudja, miféle: egy parkolóban baljós kinézetű kamionra lesz figyelmes, amelynek sofőrje kis híján megöli őt. Oddnak végül sikerül leráznia a támadót, de paranormális képességei megsúgják, hogy nem hagyhatja annyiban a dolgot: megérzi, hogy elrabolt gyerekek vannak életveszélyben, és ehhez valamiképp a kamion vezetőjének is köze van. Odd új ismerőse, egy furcsa idős hölgy társaságában veszi üldözőbe a sofőrt. Így jut el Nevada hegyei közé, ahol minden eddiginél nagyobb veszedelemmel kell szembenéznie, ha meg akarja menteni a gyerekeket; ugyanakkor minden eddiginél erősebb szövetségesekre is talál.

Ajánlom ezt a könyvet Stephen Sommersnek,
aki megtartotta ígéreteit egy olyan világban,
ahol ezt szinte senki sem teszi.

CSODÁLATTAL ÉS SZERETETTEL: A SZERZŐ.

Részlet T. S. Eliot: A szikla VII

Követték a fényt s az árnyat
a fény világosságba vitte őket,
míg az árnyék éjsötétbe.

EGY

Még hajnal előtt, sötétben ébresztett egy kis harang, a nyakamban hordott csengettyű nagyságú harangocska hangja: három ezüstös csilingelés, köztük rövidke csend. Hanyatt feküdtem az ágyon, teljesen mozdulatlanul, a harang mégis újabb hármat csilingelt. A csupasz mellkasomon végigfutó vibrálás túlságosan erősnek tűnt ahhoz, hogy ez az apróság idézze elő. Harmadszor is felhangzott a három csilingelés, aztán már csak a csend volt. Vártam és töprengtem, míg a hajnal fel nem lopózott az égre, és be a szoba ablakain.

Később, még ugyanazon a március eleji reggelen, amikor besétáltam a városba, hogy vegyek egy farmert meg néhány zoknit, összefutottam egy alakkal, akinél 45-ös pisztoly volt, és egy-két gyilkosságot óhajtott elkövetni. Innentől kezdve olyan biztosan lett minden egyre ocsmányabb, ahogy a nap vonult át az égen keletről nyugatra.

A nevem Odd Thomas. Már elfogadtam, hogy furcsa vagyok. És már az sem lep meg, hogy ugyanúgy vonzom a bajt, mint a mágnes a vasat.

Tizenkilenc hónappal korábban, mikor húszéves voltam, szitává kellett volna, hogy lőjenek abban a nagy port kavart, bevásárlóközponti lövöldözésben Pico Mundóban, egy kaliforniai sivatagi kisvárosban. Azt mondják, szülővárosom sok lakosát megmentettem. De így is sokan meghaltak. Én nem. Ezzel együtt kell élnem.

Stormy Llewellyn, a lány, akit az életnél is jobban szerettem, azok között volt, akik meghaltak aznap. Másokat megmentettem, őt azonban nem tudtam. Ezzel is együtt kell élnem. Az életemmel bűnhődöm azért, hogy cserbenhagytam őt – hatalmas ár, amelyet minden reggel meg kell fizetnem, amikor felébredek.

Az azóta a halálos nap óta eltelt tizenkilenc hónapban ide-oda vándoroltam, életem értelmét keresve. Úgy tanulok, hogy oda megyek, ahová mennem kell.

Most éppen egy régimódi, három hálószobás házikót béreltem egy csendes kisvárosban az óceán partján, pársz áz kilométerre Pico Mundótól. A veranda a tengerre nézett, és sárga bougainvillea lepte be a tető felét.

A hálószobák egyikében Annamária lakott, akit csak január vége óta ismertem. Úgy festett, mint aki egy hónapon belül szülni fog, de azt állította, már nagyon régen terhes, és amellett is kitartott, hogy még nagyon sokáig az is marad.

Habár sok mindent mondott, amit képtelen voltam megérteni, úgy éreztem, mindig igazat beszél. Titokzatos volt, de sosem csalárd.

Mindig is barátok voltunk, szeretők sosem. Egy titokzatos szerető a közelgő katasztrófa előjele.

Ha azonban a barátság melegségét szövi át néha a hűvös kifürkészhetetlenség, az nagyon is érdekessé teszi a baráti társaságot.

Ezen a reggelen, amikor bevásárlókörútra indultam, Annamária kikísért a verandáig, s így szólt hozzám:

– A nyári időszámítás majd csak öt nap múlva kezdődik.

A lépcső alján odafordultam hozzá. Nem volt különösebben szép, de azért csúnya sem. Tiszta, halvány bőre szappansimaságúnak látszott, a tenger csillogását

visszatükröző nagy sötét szeme pedig mélynek, akár a galaxisok. Tornacipőjében, szürkészöld nadrágjában és bő pulóverében olyan picikének tűnt, mint egy kisgyerek, aki az apja ruháit vette fel.

Nem egészen értettem, miért hozta fel a nyári időszámítást, ezért így feleltem:

– Nem maradok soká. Órákkal napnyugta előtt visszajövök.

– Azt nem lehet előre megmondani, mikor száll le a sötétség. A nap bármelyik percében elboríthat, ahogy azt te is tudod.

Egyszer elmesélte, hogy bizonyos emberek meg akarják ölni őt. Többet ugyan nem árult el, még annyit sem, hogy kik azok, de ebben is ugyanúgy hittem neki, mint minden másban.

– Ha veszélyben vagy, itt maradok.

– Te vagy veszélyben, fiatalember. Légy itt, ott vagy akárhol, egyre a szakadék szélén táncolsz!

Ő tizennyolc éves volt, én meg majdnem huszonkettő, de sosem zavart, ha fiatalembernek szólított. Az időtlenség légköre vette körül, mintha a feljegyzett történelem bármelyik századában élhetett volna, vagy akár mindegyikben is.

– Tedd, amit tenned kell! – mondta. – De gyere vissza hozzánk!

Ez a „tedd, amit tenned kell” olyan vészjóslóan jelentőségteljesnek tűnt, nem olyasminek, amit a barátunknak szoktunk mondani, amikor zoknit venni megy.

Annamária háta mögött Tim nézett minket komoly arccal az egyik ablakból. Két oldalán, mancsukat az ablakpárkányra téve, a két kutyánk figyelt, egy Raphael

nevű golden retriever, meg Boo, a fehér németjuhász. A mindössze kilencéves Tim csak egy hónapja volt velünk, miután kimentettük őt egy Roseland nevű birtokról Montecito álmos városában. Erről a megpróbáltatásról írtam emlékirataim előző kötetében. Most már mi voltunk a fiú családja. Különös története miatt hamarosan össze kellett neki tákolnunk egy személyazonosságot, amelybe belenőhet.

Az életem ugyanolyan fura, mint a nevem.

Tim integetett nekem. Visszaintegettem neki.

Mielőtt kiléptem volna a házból, megkérdeztem őt, nem akar-e velem jönni. Annamária azonban jóindulatú mosollyal megjegyezte, hogy sem Xerxész, sem Leónidasz nem vitt magával kisgyerekeket Thermopülaihoz.

Krisztus előtt 480-ban Leónidasz király vezetésével háromszáz spártai tartotta magát egy ideig Xerxész húszezer perzsájával szemben a thermopülai csatában, mielőtt lemészárolták őket. Én valahogy nem láttam a hasonlóságot szerény vásárlókörutam és a történelem egyik legelvetemültebb katonai vállalkozása között.

Noha mindig is hiába próbáltam magyarázatot kapni Annamáriától, amikor ilyen zavarbaejtő megállapításokat tett, most azért felmerült bennem, hogy kérek némi finomhangolást. De csak kinyitotta az ajtót, kiterelt a konyhából, követett a verandára, és mosolygott rám, amikor a lépcső aljáról visszanéztem felé. Úgy tűnt, elmúlt a pillanat, amikor felvilágosítást kérhettem volna.

Annamária mosolya annyira megnyugtató, hogy a fényében már-már elhiszi az ember, hogy a világ semmivel sem fenyegetőbb hely, mint Micimackó kuckója – annak ellenére, hogy a spártaiak felkoncolásával tud példálózni.

– Éjjel szólt a harang – mondtam.

– Igen, tudom.

Nem nagyon hittem, hogy a szobájából, két csukott ajtón keresztül meghallotta volna.

Korábban arra figyelmeztetett, ha egyszer éjjel megszólal a harang, azonnal tovább kell állnunk.

– Találkozunk majd, ha fekete-fehérre fújja a vizet a szél – tette hozzá, aztán megfordult, és visszament a házba.

A tenger egyelőre kék volt, ameddig a szem ellátott. Az idő nyugodt volt, és enyhe, az ég pedig olyan tiszta, hogy úgy éreztem, a napsütés ellenére is látnom kellene rajta a csillagokat.

Hipnotizálva ugyan nem, de azért persze kicsit összezavarodva sétáltam úgy egy kilométernyit északnak, a falu szívébe, és feszülten figyeltem azt, ami pár perccel korábban még eszembe sem jutott. Az ősöreg kaliforniai tölgyek árnyékában elterülő bevásárlónegyed egy háromsávos utca volt, amelyen mindössze hat háztömbnyi hosszan sorakoztak a boltok, éttermek és fogadók. Ha az ember igazi várost akart látni, tovább kellett mennie észak felé, Santa Barbarába.

Még fogalmam sem volt, hogy egy illető hamarosan felveti az ivartalanításom ötletét, és azt sem sejtettem, hogy lesz nála egy hangtompítós pisztoly. Vannak paranormális képességeim, többek között jósálmokat is szoktam látni, de ébren semmit sem tudok előre a jövőről.

Amikor először megpillantottam a kamiont, amely felkeltette a kíváncsiságomat, még nem jöttem rá, hogy veszedelmes ellenség ül a volánnál. Egész konkrétan a sofőrt nem is láttam.

Nyughatatlan kíváncsiságom sokszor sodort már nagy bajba. Viszont sokszor meg is mentette a hátsóm. Összességében pozitív mérleg. Az sem igaz, hogy „aki

kíváncsi, hamar megöregszik”. Lám, milyen fiatal vagyok még én is.

Lényeg, hogy a képességemnek, a hatodik érzékemnek része a kíváncsiság is. Kénytelen vagyok kielégíteni.

A kamion egy tizennyolc kerekes ProStar+ volt. A menő, áramvonalas, masszív hűtőráccsal és gyíkszemre emlékeztető fényszórókkal ellátott teherautót vörösre és feketére festették, ezüst csíkokkal. A fekete utánfutón sem céglogó, sem hirdetés nem volt.

Ahogy beértem a bevásárlónegyedbe, a kamion elhúzott mellettem, észak felé, a faluközpontba tartva. Anélkül, hogy észrevettem volna, mit csinálok, felgyorsítottam a lépteimet. Mikor a ProStar+ lefékezett egy stoptáblánál, majdnem utol is értem.

A behemót felgyorsított a kereszteződésben, én meg futásnak eredtem, és ekkor tudatosult bennem, hogy ösztönösen érzem: ez a kamion gonosz.

Már persze nem maga a kamion. Nem hiszek olyasmiben, hogy egy járművet megszállhat a démoni lélek, és sofőr nélkül száguldozhat fel-alá a városban, embereket ölve, hogy érezze a gumijain a vér ízét, meg abban sem, hogy Herbie, a Disney-filmekben szereplő Volkswagen a maga feje után menve hoz össze szerelmeseket és tanít móresre gonoszokat. Aki az egyiket elhiszi, annak el kell hinnie a másikat is, aztán azon kapja magát, hogy azért viszi autómosóba azt a szexi GPS-hangon beszélő Fordját, hogy meztelenül, beszappanozva lássa.

Gyorsan lemaradtam a kamion mögött, de aztán a falu északi végéhez közeledve balra fordult, egy szupermarket felé. Ha a sofőr oda szállított valamit, az épület mögé kellett kanyarodnia, a rakodóudvarra. Ehelyett a bolttal szembeni parkoló utca felőli végén foglalt el jó néhány helyet.

Mire elértem a szélborzolta eukaliptuszok remegő árnyékában álló kamionhoz, már nem volt körülötte senki. Miközben kicsit kilihegtem magam, lassan körbesétáltam, és szemügyre vettem.

Az intuícióm úgy meredezett, ahogy a kutyák nyakszőre szokott. Ez is hozzátartozik a hatodik érzékemhez.

Enyhe volt az idő, a szellő gyengécske, a kamion közvetlen közelében azonban jóval alacsonyabb hőmérséklet uralkodott, mint amit az eukaliptuszok árnyékával magyarázni lehetett volna. Mikor a tenyeremet az utánfutó oldalára tettem, olyan érzésem támadt, mintha a sofőr valahol a hegyekben állt volna félre az úton, hogy átvészeljen egy vakító hófúvást.

Ez azonban nem fagyasztott élelmiszert szállító hűtőkocsi volt. Hiányzott ugyanis az utánfutó elejéről a hűtőegység.

Felálltam az üzemanyagtank melletti lépcsőre, és bekukucskáltam a vezetőfülke ablakán. A bőrülések, fa műszerfal, a közepén megdöntött konzolon CD-lejátszóval és GPS-szel, meg a fülke mögötti tágas hálórész otthonos környezetet biztosítottak.

A plafonra szerelt, lelógó mikrofonnal ellátott CB-rádióról lógott még egy vörös gyöngysor is, amelyre öt, szilvanagyságú koponyát fűztek fel. Mintha kézzel faragták volna ki őket, talán csontból.

Az emberek mindenfélével képesek díszíteni a járművük belsejét. A koponyák semmivel sem bizonyították jobban a sofőr veszélyességét, mint ahogy a Kis Hableány figurája bizonyította volna az ártalmatlanságát.

Mindenesetre hátramentem, hogy megvizsgáljam az utánfutó ajtaját. Talán kellett hozzá kulcs, talán nem.

De mielőtt erről megbizonyosodhattam volna, egy selymes hang megkérdezte:

– Tetszik a kocsim, kisköcsög?

Olyan százkilencven centi magas lehetett, tehát nálam valamivel magasabb. Noha harmincöt év körülire becsültem, tüskés haja teljesen fehér volt, ahogy a szemöldöke is. Északi vonásai voltak, a bőre színe azonban a melanómával dacoló szoláriumtöltelékek barnája volt. A szeme pontosan a fertőtlenítővel felszerelt vécék vizének kékjében játszott – és pontosan annyira is volt vonzó.

Bízva abban, hogy még ez az erőszakkal fenyegető helyzet is eredményezhet kölcsönös megértést és bajtársiasságot, úgy tettem, mintha a köcsögöt nem is hallottam volna.

– Igen, uram, csodaszép – válaszoltam.

– Azt akarod tudni, mit szállítok, mi? Ilyen kis kíváncsi gyerek vagy?

– Ó, nem, uram. Dehogyis. Csak rajongok a kamionokért.

Olyan természetellenesen fehér volt a foga, hogy attól féltem, leégek a mosolyától.

– Hívő vagy? – kérdezte.

Ilyen körülmények között úgy éreztem, bármilyen túl specifikus válasz sértő lehet.

– Hát, uram, én azt gondolom, valamennyien hiszünk valamiben.

Ránézésre ő a cowboy-szerelésben hitt. Megrendelésre készült, hegyes orrú, fekete csizmáját fehér kígyóbőr minták díszítették. Fekete – a szegélyeknél és zsebeknél pirossal kivarrt – farmert és feketével varrt vörös selyeminget viselt. A nyakában kígyófej alakú csontlappal összefogott zsinórnyakkendő lógott, a végén passzoló

csontdíszekkel. Fekete sportzakóján vörösek voltak a hajtókák, és flitteres a gallér.

– Na, ha hívő vagy, mondd meg nekem, hány lépcső vezet a mennyországba?

– Nem vagyok én teológus, uram. Csak egy munkanélküli szakács.

– Két lépcső vezet a mennyországba, kisköcsög. Az első, hogy hozzányúlsz a kocsimhoz. A második, hogy nem adsz elfogadható magyarázatot.

– Az a helyzet, uram, hogy valami egészen szép darab, én meg mindig is kamionos szerettem volna lenni.

– Dehogy akartál te kamionos lenni!

– Jó, az mondjuk túlzás, de a kamion, az tényleg gyönyörű.

A hangtompítós 45-ös Sig Sauer úgy jelent meg a kezében, mint a bűvészében a galamb, akárha a semmiből került volna elő. Ennél is rosszabb volt, hogy egyenesen az ágyékomra irányította, és ez a mozdulat sokkal kevésbé zavart volna, ha tényleg egy galamb lett volna nála.

– Szeretnél eunuch lenni, hogy soha többé ne zavarjon az ágyban a lámpaláz?

Ragyogó mosolyával szinte ropogósra sütött, mintha egy tükörtojás volnék a serpenyőben.

– Annyira nem, uram.

Az eukaliptuszok sora eltakart minket az utcán közlekedők elől. Emberek jöttek-mentek a parkolóban, de sokkal közelebb voltak a bolthoz, mint hozzánk. Nem érdekelte őket két kamionos, a pisztolyt pedig eltakarta a cowboy teste.

– Azt hiszed, itt a nyílt utcán nem fogom megtenni. De meglepődnél, ha tudnád, mi mindent nem vesznek észre az emberek. A lövést nem fogják meghallani. Összeesel,

mielőtt levegőt vehetnél, hogy kiálts. És amint összeestél, a torkodba taposok, és összetöröm a légcsövedet. Aztán úgy csinálok, mintha részeg lennél, és odatámasztalak az egyik fához, mintha egy csöves lennél, aki az esti vedelést alussza ki. Senki sem megy oda megnézni, mi van egy hullarészeg csövessel. És rám sem fog emlékezni senki.

Láttam vécévízszínű szemében az őszinteséget, és tudtam, hogy akármilyen őrülten hangzik is ez, simán kiöblítene a világból.

Nem látszom valami veszélyes alaknak, úgy nézek ki, mint akármelyik munkanélküli szakács, meg a rémület is eléggé hihető lehetett az arcomon, úgyhogy a fickó nem számított arra, hogy két kézzel elkapom a csuklóját. Eltoltam a Sig Sauer csövét a függelékeimtől, le a lábam közé.

Tüzelt, ami annyi hangot sem adott, mint a lövedék becsapódása a bal lábam mellett a járdába.

Olyan erősen talán nem tudtam volna megcsavarni a csuklóját, hogy elejtse a pisztolyt, viszont ekkor valami nagyon furcsa történt. Ahogy hozzáértem, mielőtt még a golyó halk pukkanással elhagyta volna a hangtompítót, a parkoló eltűnt, és néhány pillanatig kifelé is a lelki szemeimmel láttam.

Holdtalan éjszakában álltam, acélból készült, kör alakú emelvény előtt, amelyet négy, magas póznára rögzített fáklya lángjai világítottak meg. Az emelvényen, egyenes támlájú székeken három gyerek ült: egy nyolc év körüli kisfiú, egy talán hatéves kislány, és egy másik lány, aki körülbelül tízéves lehetett. Valami nem stimmelt velük. Tágra nyílt szemmel, de ernyedten lefittyedő szájjal ültek, kezük bénán hevert az ölükben. Nem voltak érzelmeik. Bedrogozták őket. Az emelvényre fehér hajú, vérvörös

öltönyt, fekete inget és maszkot viselő férfi ment fel az acéllépcsőkön. Lángszóró volt nála. Felgyújtotta vele a gyerekeket.

A látomás szétpukkadt, akár a buborék, visszatért a valóság, és a cowboy is meg én is hátratántorodtunk, a pisztoly közöttünk hevert a járdán. Elképedt arckifejezése és a szemében ülő vad tekintet két dolgot árult el: egyrészt ugyanazt látta, amit én, másrészt ő volt a vörös öltönyös, fehér hajú férfi, aki valamikor a jövőben tehetetlen gyerekeket szándékozott lángba borítani valami gyilkos színielőadás keretében.

Ez volt az első alkalom, hogy nem álom formájában láttam jelenést a jövőből. Mozdult a pisztoly felé, amelyet be tudtam rúgni előle a kamion alá, amikor már csupán centikre volt tőle a keze.

Mintha csak egy rejtett hüvely volna az alkarján, a tenyerébe csusszant egy kés, és a sárga markolatból előugrott a tizenöt centis rugós penge.

A pisztolyokat utálom, de a késeknek sem vagyok nagy barátja, úgyhogy nem is hordom magamnál egyiket sem. Sarkon fordultam, és átrohantam előle a parkolón, a szupermarket felé, ahol majd biztos nem mer szemtanúk előtt lekaszabolni.

Hirtelen az egész világ ellenségessé vált, mintha elérkezett volna a végső sötétség szellemének órája, és ő most eljött volna, hogy uralkodjon. Ahogy nyugat felé rohantam, mintha még az árnyékom is azzal a szándékkal követett volna, hogy utolérjen és leteperjen.

Visszapillantva láttam, hogy a cowboy nem szalad utánam. Sebes gyaloglásra lassítottam, hogy ne vonjam magamra a figyelmet, és amikor az automata ajtó széttárult, beléptem a bolt hűvösébe.

Ha Pico Mundóban, a szülővárosomban vagyok, tudtam volna, mit tegyek. Az ottani rendőrfőnök, Wyatt Porter megértett engem, és hitt nekem. A szavam elég lett volna neki, hogy feltartóztassa a cowboyt, és átkutassa a kamiont.

De hát már egy ideje úton voltam, oda mentem, ahol a legnagyobb szükség volt szokatlan tehetségemre, ahová vonzottak a szirénhangok, amelyeket nem hallottam, de amelyekre a vérem reagált. Ezen a helyen nem ismert senki, azt hitték volna, hogy valami paranoiás drogos vagyok, egy szerencsétlen emberi roncs abból a fajtából, amelynek a szennyezése miatt Amerika mintha kikopna az egyre sötétebbé váló világ történelméből.

Bent a boltban megálltam az egyik zárva tartó pénztár mellett, s úgy tettem, mintha a sok-sok magazin között keresnék egy bizonyos lapot, valójában azonban az épület északi és déli végén nyíló ajtókat figyeltem.

Kicsit több mint egy hónappal korábban, egy Magic Beach nevű városban ismertem fel először érintéssel egy lehetséges gyilkost. Abban az esetben lelki szemeim előtt – meg az övé előtt – az előző éjjel álmodott rémálom jelent meg a nukleáris Armageddonról, és tudtam, hogy ő egy összeesküvés részese, atombombát akarnak robbantani amerikai városokban. Olyat viszont még nem álmodtam, hogy gyerekeket gyújtanak fel egy színpadon.

Nem vártam, hogy a cowboy követni fog. Arra számítottam, hogy bepattan a monstrumába, és továbbindul a GPS-ébe programozott pokoli úton.

A látomás nyilván őt is épp annyira megrémítette, mint engem. De már régen megtanultam, hogy az elvárások törékenyek, és könnyedén darabokra zúzódnak.

A cowboy az északi ajtón lépett be, azonnal kiszúrt, és céltudatosan megindult felém. Úgy nézett ki, mintha ő lenne a sztár a híres nashville-i countryfesztivál valami párhuzamos világbeli változatában, ahol kizárólag pszichopaták lépnek fel.

Végigsiettem a gabonapelyhek között, jobbra fordultam, és átvágtam a zöldség- és gyümölcsrészlegig, így nyertem egy kis gondolkodási időt.

Még ha találtam is volna egy együttérző vásárlót, egy hiszékeny alkalmazottat vagy netán épp egy szolgálaton kívüli rendőr válogatott volna az almák között, akkor sem várhattam segítséget senkitől, köszönhetően a Magic Beach-en töltött néhány hétnek. Ott most rossz emberek ültek börtönben, egyéb rossz emberek pedig már halottak voltak. A végén az FBI-t és a Nemzetbiztonságot is bevonta az ügybe egy általam indított névtelen telefonhívás; most pedig az én személyleírásommal kerestek valakit, bár nevet nem tudtak. Nem mertem magamra vonni a figyelmet ebben a még kisebb városkában, amely alig százötven kilométernyire feküdt Magic Beach-től.

Nem teszek úgy, mintha sokat értenék ebből a nagy, bonyolult és gyakran rejtélyes világból. A legértékesebb tudásom körülbelül az, hogy hogyan lehet habkönnyű palacsintát készíteni. Afelől azonban tudatlanságom ellenére sincs semmi kétségem, hogyha bármelyik szövetségi ügynökség emberei megorrontanák, hogy paranormális képességekkel rendelkezem, életem hátralevő részét fogságban tölteném, ahol a saját céljaikra használnának fel engem.

Na meg persze tanulmányoznának is, és mindenféle kellemetlen kísérletet végeznének rajtam. Van egy ilyen, talán irracionális, de mélységes félelmem, hogy tudósok

felnyitják a koponyámat, miközben én ébren vagyok, és tűket szurkálnak az agyam különböző részeibe, hogy megnézzék, rá tudnak-e venni, hogy kotkodácsoljak vagy ugassak vagy elénekeljem *Az operaház fantomja* főszerepét.

Látványos fekete-vörös szerkójában megérkezett a zöldségek közé a cowboy. Pisztolyát és kését ugyan elrejtette, de az arcáról ugyanolyan egyértelműen sütött az őrült düh, mintha ugrabugrált és rikoltozott volna, mint egy majom.

Ebben a pillanatban észrevettem rajta valami még feltűnőbbet, mint az öltözködése és az eszeveszett erőszakra való hajlama volt. Ugyanis mindezek ellenére egyetlen vásárlót vagy alkalmazottat sem érdekelt különösebben. Mintha észre sem vették volna.

Manapság persze sokan rendelkeznek a közöttünk kószáló elmebetegeket észlelő radarral, és amikor az riaszt, lesütik a szemüket és elfordulnak. A saját dolgukkal törődnek, mintha a külvilág helyett csak a maguk privát valóságára volnának i á hangolódva: – *Nézd már azt a fura figurát, mintha kéken lángolna a szeme. Jé, és a barackok! Micsoda szép barackok! Hú, meg a szőlő! Veszek barackot, meg szőlőt. Vagy inkább átslattyogok a péksüteményekhez, és nézegetem azokat, amíg átgondolom ezt… ezt az ijesztő barack-szőlő témát.*

Gyanítottam azonban, hogy most valami más, előttem ismeretlen ok miatt nem figyel rá senki.

A cowboy odajött, és megállt az egyik tároló túloldalán. A rekesz felém eső részében különféle almák voltak, az őfelé eső részében meg krumpli, édesburgonya és póréhagyma. Rezzenetlen mosolya egy hiénára emlékeztetett, amennyiben létezik olyan hiéna, amelyik kínosan ügyel a szájhigiéniára, és elsőrangú fogorvoshoz jár.

– Ha velem jössz, és válaszolsz néhány kérdésre arról, ami odakint történt, akkor csak szép simán kinyírlak – mondta. – Ha nem, akkor először ledurrantok néhány ártatlan nőt, aki csak vásárolgat itt, és aztán nyírlak ki. A lelkedre vennéd?

Nem gondoltam, hogy olyan blöffölős típus lenne. Tette, amit akart, aztán továbbállt.

De akármilyen őrült is volt, azt azért csak nem akarta, hogy lesitteljék, esetleg agyonlőjék a kiérkező rendőrök, ha belekezd a beígért ámokfutásba.

Mivel nem válaszoltam neki, előhúzta a sportzakója alól a Sig Sauert, és szétlőtt egy sárgadinnyét a kupacban, melyet egy idős hölgy vizsgálgatott éppen. Dinnyehéj és narancssárga dinnyehús darabkái röppentek a levegőbe, és beterítették a hátrahőkölő vásárlót.

– Jesszusmária! – sikoltotta.

Noha a cowboy még mindig a kezében tartotta a Sig Sauert, amikor a hölgy csodálkozva körülnézett, a pillantása mégis hosszabban akadt meg rajtam, mint rajta, és mintha észre sem vette volna a pisztolyt. Nem is félt, csak nem értette, mi történt.

Sűrű elnézéskérések közepette, mintha ezek a fránya sárgadinnyék folyton felrobbangatnának, odasietett a hölgyhöz egy alkalmazott, aki szintén ügyet sem vetett a cowboyra. A többiek is rám, és az összedinnyézett nénire figyeltek.

A kamionos hiénavigyora tovább szélesedett.

Eszembe jutott, mit mondott a parkolóban, amikor azzal fenyegetett, hogy eunuchot csinál belőlem: *Azt hiszed, itt a nyílt utcán nem fogom megtenni. De meglepődnél, ha tudnád, mi mindent nem vesznek észre az emberek.*

Azt hitte, elszaladok, ő meg simán hátba lőhet, elhagyva inkább a tervezett kihallgatást. De – ahogy emlékezhetett is erre legutóbbi találkozásunkról – nem mindig az történik, amit az ember vár, és amit ő egész biztos nem várt, az a gyümölccsel elkövetett testi sértés volt.

Felkaptam egy szép piros almát, és akár egy baseballjátékos, csak a bevezető látványos mozdulatsor nélkül, keményen megcsavarva megküldtem vele. Az arca közepén találta el, mire megtántorodott, és a második alma, amely épp akkor érte a homlokát, amikor az orra vére eleredt, úgy meglepte, hogy elejtette a pisztolyt. Dobójátékos voltam a középiskolai baseballcsapatban, és még most is kegyetlen erővel tudtam eldobni a labdát pontosan oda, ahová akartam. A tároló mentén végigszaladva összeszedtem egy csomó Granny Smith-t, amely egy kicsi, kemény, zöld színű, süteményekhez használt almafajta. Az elsővel a száját kaptam telibe, úgy két másodperccel azután, hogy a második piros homlokon találta, a másodikkal meg a torkát, amivel padlóra is küldtem.

A vásárlók kiabálva mutogattak rám, mintha én lennék a közveszélyes őrült, a hangtompítós pisztollyal felszerelkezett vásári cowboy meg ártatlan, akár a ma született bárány.

Az előbb odaérkezett alkalmazott rám kiabált, mire felé is küldtem egy almát, de nem akartam vele eltalálni. Lebukott, majd felállt, mire odadobtam még egyet. Erre sarkon fordult, és segítségért óbégatva elrohant, nyomában a halálra rémült vásárlókkal.

A tároló másik oldalán a földre almázott cowboy, akinek orrán-száján dőlt a vér, négykézláb állt, és az elejtett

pisztolyáért nyúlt. Most nem tudtam volna időben elrúgni előle.

Elrohantam a gyümölcsosztályról. Végig mindenféle import kekszek, sütik és cukorkák között. A hosszú hátsó sor végén balra. El a sajtokat, valamint savanyú uborkák zavarba ejtően nagy választékát kínáló hűtők előtt.

Mielőtt elértem volna a hentesáru-osztályra, átvetettem magam egy lengőajtón, be a hatalmas raktárba, amelyben magas fémpolcok álltak mindenfelé.

Néhány fehér kötényes raktáros pillantott fel a munkájából, ahogy átrohantam a birodalmukon, de nagyon okosan nem eredtek utánam. Most én voltam a haszonélvezője az imént említett zakkantradarnak. Mintha naponta többször is riadt tekintetű emberek rohangálnának a raktárban, a fiúk nyugodtan folytatták a chipset és sajtos pufit tartalmazó jókora ládák összepakolását és rakodását.

Egy mindenféle konzervekkel teli láda mellett elrohanva kölcsönvettem egy egykilós babkonzervet, aztán egy másikat is.

A raktár másik végében, egyvonalban azzal az ajtóval, ahol bejöttem, nagy fémkapu nyílt a rakodóudvarra és a szervizútra. Résnyire nyitva hagytam, mintha arra mentem volna, majd a hátamat a falnak vetve megálltam, mindkét kezemben egy-egy babkonzerwel.

Mivel elég abszurd és erőszakos életet élek, gyakorta vagyok kénytelen harcba bocsátkozni rendkívül bizarr figurákkal, olyan nem hagyományos fegyvereket igénybe véve, amelyekhez Mr. Matt Damonnak vagy Mr. Daniel Craignek sohasem kell folyamodnia, mikor nyugodt és méltóságteljes stílusban megmentik a világot a filmjeikben.

Azt vártam, hogy a cowboy követ majd engem, amilyen gyorsan csak bír. Nem olyan fickónak tűnt, aki csak úgy annyiban hagy dolgokat, meg olyannak sem, aki nagy súlyt fektetne az óvatosságra. Úgy terveztem, hogy amikor kiront az ajtón, nehogy a nyomomat veszítse, fejbe kólintom az egyik babkonzerwel, és megpróbálom kiverni a pisztolyt a kezéből a másikkal.

Úgy egy perc után elkezdtem azon tűnődni, hátha jobban megsebesítettem, mint gondoltam volna. Olyan másfél perc után lassan kinyílt az ajtó. Az egyik raktáros srác lesett ki rajta óvatosan, majd elsápadt és visszakapta a fejét, mintha legalábbis Hannibál Lecter volnék, és két levágott fejet szorongatnék, aztán inkább visszatért a sajtos pufikhoz.

Letettem a konzerveket, és megiramodtam az épület északi vége felé, ugyanis arra az esetre, ha a cowboy inkább mégis továbbindulna, meg kellene tudnom a kamionja rendszámát, majd névtelenül fel kellene hívnom az autópálya-rendőrséget, és meg kellene vádolnom őt azzal, hogy valamiféle csempészárut szállít, hadd kutassák át egy kicsit azt a kamiont.

Különleges megérző képességem azt súgta, hogy még nem rabolta el azokat a gyerekeket, de hát valami gyanús csak volt abban az utánfutóban.

Befordultam a sarkon, végigrohantam az északi fal mentén, és kirobbantam a parkolóba, ahol vagy száz szélvédő tükrözte vissza a napfényt. A kamion nem volt sehol.

Elsiettem a parkoló autók mellett, átcsusszantam az eukaliptuszsor két fája között, megálltam a járdán, és mindkét irányba szétnéztem az utcán. Vörös-fekete, ezüsttel csíkozott ProStar+ nuku.

A távolból szirénázás hallatszott.

Átkeltem az utcán, majd délnek indultam, és közben nézegettem a kirakatokban, hogy milyen átlagos külsejű, munkanélküli srác vagyok, aki csak lébecol egész nap, és eszében sincs ártatlan bevásárlókat gyümölcs-pergőtűzzel terrorizálni.

Az eszembe véstem, hogy majd küldjék öt dollárt a boltnak, a cowboyjal történt összecsapás következtében megsérült almákért. A sárgadinnyét nem szándékoztam kifizetni. Azt nem én lőttem szét, hanem az a vadbarom.

Jó, az igaz, hogy én rohantam be a boltba, és vontam magam után a vadbarmot; ennek folytán végül is lehetett volna amellett érvelni, hogy a sárgadinnye is részben az én felelősségem. Csakhogy a morális viselkedés és a narcisztikus önteltség közötti határ nagyon keskeny, és nehezen észrevehető. Az, aki tömegek előtt állva szónokol arról, mennyire szeretné megmenteni a tengereket, tényleg meg van győződve arról, hogy felsőbbrendű, míg az, aki csak simán felszedi a partról a maga és mások szemetét, pedig az utóbbi, ha csak egy kicsivel is, de biztosan jobb hellyé teszi a világot, míg az előbbi csupán hiú szörnyeteg, akinek hadjárata végül akaratlanul is pusztításhoz fog vezetni.

Én ugyan egy fillért nem fogok adni azért a nyüves sárgadinnyéért. Ha tévedtem, és egy nap a pokolban ébredek, ahol örökké fuldokolnom kell a sárgadinnye belsejéből kifolyt szmötyiben és magokban, hát akkor bizony így jártam.

Ahogy déli irányban sétáltam a járdán, egyre kínzott a három felgyújtott gyerek képe. Nem tudtam, mikor és hol szándékozik elégetni őket a kamionos cowboy, sem azt,

hogy miért. A hatodik érzékemnek is vannak határai, és többször idegesít, mint segít engem.

„Tedd, amit tenned kell!”, mondta Annamária. Most úgy tűnt, ez nem csupán tanács volt, hanem a felismerése is annak, hogy mégsem fogok napnyugta előtt visszatérni.

Tényleg szükségem volt zoknira meg egy új farmerre. Viszont mivel választhattam, hogy felújítom a ruhatáramat vagy megmentek három gyereket az elevenen megsütéstől, elég egyértelmű volt, melyik a helyes út. Miközben keresztülrohantam a falun, végig a napfény és tölgyárnyak pettyezte járdán, mindenképpen helyesen akartam cselekedni. Ironikus módon ahhoz, hogy helyesen cselekedhessek, minél előbb el kellett kötnöm egy autót.

KETTŐ

A kamionos cowboy kerekeken haladt, én nem. Minden perccel egyre távolodott.

Ahogy a szirénahang erősödött, villogó fények jelentek meg dél felől, és közeledtek.

Közvetlenül előttem izmos, tetovált karú, pitbullképű férfi ugrott ki egy, az út szélén álló Ford Explorerből. Nyitva hagyta az ajtót, a motor járt és hívogató hangot hallatott, a sofőr meg elrohant a bank mellett, amely előtt megállt, elrohant két másik épület között, és befordult a sarkon, mintha grépfrút méretű prosztatája lenne, és a pisilési inger űzné a legközelebbi illemhelyhez.

A bank csillogó, modern épület volt, nagy ablakokkal. A sötétített üvegen át is láttam odabent két embert. Egyforma amerikai elnökös álarcot viseltek. A kezükben tartott tárgyak leginkább rövid csövű, pisztolymarkolatú puskáknak látszottak. Kitaláltam, hogy az alkalmazottak és az ügyfelek a padlón felehetnek. A szirénát láthatóan a bent lévők egyike sem hallotta.

Már ugrottam is be az Explorer volánja mögé, és becsaptam az ajtót. Sebességbe tettem a terepjárót, megindultam vele, és olyan hatvan-hetven métert tehettem meg, mielőtt elhúzott mellettem a szupermarket felé robogó rendőrautó.

Még sosem volt saját gépjárművem. Ha sajátja van az embernek, arra biztosítást kell kötni, javítani, mosni, vaxolni, tankolni, lepucolni a bogármaradványokat a

szélvédőről, rendszeresen cserélni a gumikat… valamit mindig kell vele csinálni.

Mivel a hatodik érzékem éppen elég nagy bonyodalom, egyszerűsítem az életemet, amennyire csak tudom. Nincs sok mindenem, és nem is vágyom többet birtokolni ennél. Autót semmivel sem vennék inkább, mint cirkuszi elefántot.

A múltban, ha járműre volt szükségem, mindig kölcsönkértem valamelyik barátomtól, és mindig sértetlenül szolgáltattam vissza. Ebben a városban viszont még csak egy hónapja éltem. És mivel ezt az időt is főleg bujkálással és a hívásra való várakozással töltöttem, könyvklubokhoz sem csatlakoztam meg a helyi csehóban sem lettem törzsvendég.

Ebben a vészhelyzetben csakis lopás útján szerezhettem használható járművet. Tolvajoktól lopni meg mégis kisebb bűnnek tűnt, mint becsületes emberektől. Olyan messzire nem mennék, hogy kijelentsem, a Gondviselés tette az utamba az Explorert, pont, amikor szükségem volt rá, mert nem szeretnék olyasmire utalni, hogy Isten a segítségemre volt egy autólopásban. De ha nem is Gondviselés, *valami* volt.

Megkerültem egy háztömböt, visszakanyarodtam a főútra, és ezúttal délnek indultam. Mikor elhaladtam a bank előtt, láttam a két felfegyverzett elnököt a járdán, amint északi és déli irányba nézegetve lázasan keresték a járművüket. Éreztem, hogy valami módon fel kellene hívnom a rendőrség figyelmét a rablásra, de elütni a két fegyverest kicsit túl durva lett volna.

Felismerték az Explorert, és kirohantak az útra. Integettem nekik, majd beletapostam a gázba, és úgy három másodperc alatt lőtávolon kívülre jutottam.

A banktól pár saroknyira délre átment az úton egy lefejezett nő. Fekete magassarkút és testhez simuló kék ruhát viselt, úgy nézett ki, mintha egy partira igyekezne, csak épp a fejét tartotta a jobb hóna alatt.

Normális esetben megálltam volna, hogy megvigasztaljam, és megnézzem, segíthetek-e neki valahogyan elhagyni ezt a világot. De hát ő már halott volt, egy szellem, az a három gyerek meg még élt, és veszélyben volt, úgyhogy őket vettem előre.

A ritka jósálmok és a kivételes megérző képesség nem az elsődleges paranormális tulajdonságaim. Ha össz-vissz ennyi természetfeletti képességem volna, aránylag hétköznapi életet élhetnék, és esetleg lehetne olyan munkám, amely többet fizet, mint a gyorséttermi szakácskodás. Mondjuk, lehetnék bútorbolti üzletvezető, vagy háztartásigép-szerelő.

A legfontosabb, és egyben legfárasztóbb képességem az, hogy látom a holtak kóborló szellemét. Azokat, akiknek nem akaródzik itthagyni ezt a világot – vagy azért, mert félnek attól, ami a Túloldalon vár rájuk, vagy mert látni akarják, ahogy a gyilkosaik megbűnhődnek, vagy egyszerűen szeretik ezt a gyönyörű világot, és nem akarnak megválni tőle.

A holtak nem beszélnek. Legjobb esetben elvezetnek a gyilkosaikhoz, vagy ha nem gyilkolták meg őket, úgy reagálnak a kérdéseimre, hogy ki tudom következtetni, mit akarnak. Legrosszabb esetben kitartó mutogatásba bocsátkoznak, ami pont olyan idegesítő, mintha a világ legtehetségtelenebb pantomimese úgy tenne, mint aki egy nem létező hurrikánnal szemben halad. Ha valóban egy pantomimessel van dolgom, aki nem tágít a képemből, amíg nem adok neki egy dollárt, én is mutogatni kezdek,

mégpedig azt, hogy épp hányok; holtak esetében azonban ez tiszteletlenség lenne, és kegyetlen dolog is.

Úgy általában véve a szellemek nem jelentenek fenyegetést, de egyszer-egyszer némelyikük dühében vagy csalódottságában kopogó szellemé változhat. Na, az aztán komolyan megterhelheti a költségvetést. Higgyék el nekem, a világ egyetlen biztosítója sem fog fizetni, ha azt állítják, hogy egy szellem szedte darabokra a plazmatévét, és döntötte romba a nappalit.

E pillanatban a lefejezett nő nem fordult hozzám könyörögve. Általában a kóborló holtak tudják, hogy látom őket, és rám találnak. Ez viszont úgy tűnt, észre sem vesz, én meg ugyanolyan könnyedén hajtottam át rajta, mint egy párafelhőn.

A láncon a nyakamban lógó harangocska ismét megszólalt, háromszor csilingelt, ahogyan hajnal előtt is tette.

Annamária azon az éjszakán adta nekem a csengettyűt, amikor azt is elárulta, hogy valakik meg akarják ölni. Levette a nyakából, felkínálta nekem, és megkérdezte: – *Meghalnál értem?*

Magamat is meglepve nyomban igennel feleltem.

Most a harangocska megmagyarázhatatlan csilingelése nyilván azt jelezte, hogy küszöbön áll a következő küldetésem, és eljött az idő, hogy tovább keressem a célt és értelmet.

Kelet felé még néhány utca futott párhuzamosan a falu fő ütőerével, nyugatra pedig aluljárók vezettek az autópálya alatt a part felé, de ezekkel most nem foglalkozhattam. Egyenesen arra a felhajtóra mentem, amelyik az autópálya délnek vezető oldalára vitt, ki a városból. Jobb kéz felől az óceán nyúlt el, Kalifornia őrültebb része néhány száz

kilométerrel a hátam mögött volt, a kevésbé őrült meg még vagy száztízzel előttem.

Az utolsó paranormális képességem a pszichikai magnetizmus. Ha meg kell találnom valakit, és nem tudom, éppen hol van, a nevére vagy az arcára koncentrálok, és elindulok gyalog, biciklivel vagy autóval, teljesen véletlenszerűen, míg a pszichikai magnetizmus oda nem vonz hozzá. Általában félórán belül rátalálok.

Előttem a kiszáradt, itt-ott tölgyekkel tarkított mezőt keresztülszelő autópálya egy dombra kapaszkodott fel. A partnak ezen a ritkán lakott részén a forgalom sem volt nagy. Ha a cowboy a ProStar+-ban előttem haladt, ahogy a megérzésem sugallta, a domb túloldalán kellett lennie.

A Ford Explorer jó kis masina volt. Erőteljes, könnyen kezelhető, száztíznél ugyanolyan simán gurult, mint száznál, és százharminc körül is csak alig valamivel kevésbé. Már alig vártam, hogy meglássam, mit tud százötvennél.

Aki ezzel a kötettel kezdi az emlékirataim olvasását, azt hiheti, vérbeli törvényszegő vagyok, amolyan lázadó újonc. De a kocsit nem azért loptam el, hogy hasznot húzzak belőle, hanem hogy a nyomára akadjak egy gyilkos kamionos cowboynak, mielőtt kikerül paranormális érzékelésem hatósugarából.

Ugyanilyen okból léptem át a maximális megengedett sebességet, amit egyébként sosem tettem volna. Valószínűleg. Talán. Be kell vallanom, ahogy öregszem, egyre jobban szeretem a száguldást, már majdnem annyira, mint a tócsnit. Van a tökéletes tócsniban valami misztikus, valami, ami felkavarja a lelket, és ugyanez igaz a száguldásra is.

Most épp egy Honda előttem olyan nyugodt tempót tartott, mintha a kormánynál egy Zen buddhista ülne, akinek a vezetés valami meditációs gyakorlat, és sokkal inkább a megvilágosodás, mint a haladás kedvéért csinálja.

Meg akartam előzni, úgyhogy belenéztem a tükörbe, hogy ellenőrizzem, tiszta-e a belső sáv, és ekkor egy kamiont pillantottam meg, ijesztően közel hozzám. Eddig nem is hallottam, de most már igen, és a ProStar+ hűtőrácsa épp olyan volt, mintha egy cápa fenné rám a krómozott fogait.

Valamit elfelejtettem közölni a pszichikai magnetizmusról: időnként, nem túl gyakran, de elég gyakran ahhoz, hogy eltűnődjek, mikor jutok olyan állapotba, hogy Prozacot kelljen szednem, ez a különös képesség a célpontomat kalauzolja el hozzám, és nem engem őhozzá. Jelentéktelen kis különbségnek tűnhet, de élet-halál is múlhat rajta, ha egy ilyen harminctonnás vagy megpakolva még nehezebb böhömöt vezet az ember nyomában egy pszichopata, és épp nekirohanni készül a lopott Ford Explorer hátsó lökhárítójának.

Mielőtt a gázra taposhattam volna, hogy megpróbáljam lehagyni a cowboyt, akkorát lökött a kocsin, hogy a hátsó kerekek felemelkedtek, és a Ford előrebillent. A kormány kipördült a kezemből, kétségbeesetten próbáltam visszanyerni az uralmat az autó fölött, a hátsó ablak berobbant, műanyag recsegett, szétszakadó fém sikoltott, akár a gonosz szellemek, és ugyanannyi esélyem volt visszanyerni az uralmat, mint egy jól kiválasztott varázsigével köddé változtatni a kamiont.

El is ejtettem néhány válogatott kifejezést, de egyik sem volt varázsige.

Nem igazán értettem az ütközésünk fizikáját, de az Explorer hirtelen a jobb oldalával fordult a ProStar+ felé, és egy pillanatra kibillent oldalirányba.

Újabb ablakok törtek be, és a terepjáró nagy zajjal leválasztotta magáról egyes részeit, mint a gyík, amely eldobja a farkát, hogy az a támadója szájában maradjon, míg ő elmenekül. Aztán a kamion egy tehervonat fenséges közönyével tovarobogott, a Ford meg leszáguldott az útról, át a kavicsos padkán. Aztán orral előre legurult a füves töltésen. Lepattant egy szikláról, majd egy vén fügefáról, megbillent, gurult egyet, és a tetején csúszott vagy tizenöt métert, végül ott állt meg, ahol a parti fű helyét átvette a homok.

Nem értettem, miért nem nyílt ki a légzsák. De aztán rájöttem, hogy profi bűnözők nyilván nem csupán gyorsabbá és kezelhetőbbé alakították a kocsijukat, hanem el is távolítottak belőle mindent, ami hátráltatná őket egy karambol esetén, amikor nyomukban a rendőrség. Meg egyébként sem olyan alakoknak tűntek, akiket izgatnának az ütközéskor szerezhető sérülések, valószínűleg „Vigyázz, baba a kocsiban!” matricát sem ragasztottak volna az autóra, ha bankrablás helyett gyerekrablásra adják a fejüket.

Szerencsére a biztonsági öv megvédett, csak éppen most fejjel lefelé lógtam a felfordult autóban, fejem felett az óceán, kidurrant gumijaim alatt a kék ég. Még tán maradtam is volna, hogy élvezem ezt a szokatlan látványt, ha nem csapja meg az orromat a benzinszag.

HÁROM

Ahogy a füves lejtőn kapaszkodtam vissza az autópálya felé, azt vártam, hogy az Explorer lángba borul a hátam mögött, de csak hevert ott romjaiban, felfedve a hasát, mintha valami szomorú állat volna, amelyen hamarosan varjak lakomáznak majd.

Mire felértem a töltés tetejére, és megálltam az útpadkán, a ProStar+ már rég eltűnt, minden más autóval együtt, amelyek akkor még ott voltak az autópályán, amikor a cowboy megpróbált meggyilkolni engem a kamionjával. Csend és magány honolt a napsütötte aszfalton, mintha az emberiség többi része eltűnt volna a bolygóról, míg én a Forddal bukdácsoltam lefelé a partra.

Valakinek azokból a járművekből csak látnia kellett, mi történt, mégsem állt meg senki, hogy megnézze, jól vagyok-e, vagy felajánlja a segítségét. Hogy óbégat a világ a társadalmi egyenlőségért, bezzeg, amikor a társadalmi felelősségről van szó, még a tücsökciripelést is meghallani.

Északról motorzaj ütötte meg a fülemet. Egy autó bukkant fel a távolban, és ahogy közeledett, úgy lett egyre hosszabb. Amikor megállt előttem az út szélén, kiderült, hogy egy extrahosszú fekete Mercedes limuzin.

Az anyósüléshez tartozó sötétített ablak lehúzódott, és amikor előrehajoltam, hogy benézzek a limóba, láttam ám, hogy egy tündérke vezeti. Felállva sem lehetett másfél méter magas. A kormány mögül is csak azért látott ki, mert egy vastag párnán ült. Idős, aprócska, de egyáltalán nem törékeny hölgy volt, aki rövidre nyírva viselte hófehér haját.

– Gyermekem – szólított meg. – Úgy nézem, szüksége volna valamire. Szüksége volna valamire?

Előnyét nem láttam, hátrányát viszont annál inkább annak, ha megemlítem a totálkáros Ford Explorert a tengerparton.

– Hát, tetszik tudni, nekem nagyon gyorsan délre kéne mennem.

– De délre hova?

– Azt nem igazán tudom.

– Nem tudja, hova kell mennie?

– Tudni fogom, ha odaérek, hölgyem.

Felszegett fejjel méregetett egy pillanatig, nekem pedig fehér hajáról és szemének madárszerű csillogásáról egy kakadu jutott az eszembe.

– Maga ilyen késes gyilkos?

– Nem én, hölgyem.

Azt inkább elhallgattam, hogy a magam és az ártatlanok védelmében azért öltem már. Az azért nem ugyanaz, mint a gyilkosság, bár egyesek hajlamosak felhúzni magukat, ha az ember megpróbálja elmagyarázni nekik, miért elfogadható az egyik, és miért nem a másik.

– Akkor erőszaktevő?

– Az sem, hölgyem.

– Nem is úgy néz ki.

– Köszönöm szépen.

– Meg úgy sem, mintha drogozna.

– Gyakran mondják ezt nekem, hölgyem.

Összehúzta a szemét, de aztán rám mosolygott, szemlátomást eldöntötte magában, hogy nem csak úgy okoskodok itt össze-vissza.

– Van magának foglalkozása, gyermekem?

– Szakács vagyok, jelenleg állás nélkül.

– Szakácsra nincs szükségem.

– Szerintem mindenkinek van, hölgyem, csak nem mindenki tud róla.

Elhúzott mellettünk egy Peterbilt kamion, egy lakókocsi meg egy Cadillac Escalade, úgyhogy vártunk egy kicsit, amíg csend lett.

– Sofőrre viszont szükségem volna – mondta a hölgy.

– Azt hittem, ön a sofőr.

– Nincs ebben a csatahajóban senki, csak én. Négy napja, Moonlight Bay-ben Oscar Dunninghamet, aki huszonkét évig volt hűséges sofőröm és a legjobb barátom, elvitte a szívroham.

– Ez rettenetes, hölgyem. Részvétem.

– Tényleg tragikus lenne, ha Oscar nem kilencvenkét éves lett volna. Szép élete volt. Most a hamvai egy urnában repülnek majd vissza Georgiába, és az a legszomorúbb, hogy az anyja fogja eltemetni.

– Még él az anyja?

– Hát nem is valami zombi, gyermekem. Persze, hogy él. Legalábbis ma reggel még élt. Biztosabbat nem lehet tudni. Sosem lehet. Ha ez bármit is számít, én nyolcvanhat vagyok.

– Nem is tetszik annyinak kinézni.

– Nem a túrót. Sikoltozom, ha meglátom magam a tükörben.

Valójában az arca az a ritka, finom csontú, tökéletesen szimmetrikus fajta volt, amelyet az idő alig tud elcsúfítani, és lágy bőre sem ráncos volt, inkább csak finoman redőzött.

– Tud maga vezetni? – kérdezte.

– Tudok. De most épp nem vállalhatok állást.

– Pedig nem tűnik afféle semmirekellőnek.

– Nagyon kedves. Nem is az a gond, hanem hogy el kéne intéznem valamit.

– Valahol délen, de nem tudja, hol, viszont tudni fogja, ha odakerül.

– Így van, hölgyem.

Kék szemét sem párássá, sem bánatossá nem tette a kor, figyelmes volt, fürge és tiszta.

– És arról van valami fogalma… hogy mit kell elintéznie?

– Nagyjából – válaszoltam. – De arról inkább nem beszélnék.

– Na, jó – mondta, és behúzta a kéziféket, de a motort járva hagyta. – Akkor maga lesz a sofőröm, és elvisz oda, ahova mennie kell.

– Ezt most nem tetszik komolyan mondani. Milyen sofőr lehetnék én?

– Elviselhető. Nekem rengeteg az időm, és nem nagyon érdekel, hova megyek, csak menjek valahova.

Kiszállt a limuzinból, és átjött az utasoldalra. Sárga nadrágkosztümöt viselt, és fehér blúzt, amelynek gallérját és kézelőjét fodros csipke díszítette, valamint arany brosst, amelyen az apró gyémántok és rubinok szikrázó felkiáltójelet formáztak.

Amikor felnézett rám, rettenetesen magasnak éreztem magam, mint Alice, miután belekortyolt az *Igyál meg!* feliratú üvegbe.

– Mint a sofőrömnek – közölte –, magának kell kinyitni előttem az ajtót.

– Nem lehetek a sofőrje, hölgyem.

– Én is elöl utazom magával, hogy jobban megismerjem.

– Nagyon sajnálom, csókolom, de tényleg nem…

– Edie Fischer vagyok. De nem ragaszkodom a formaságokhoz, nyugodtan hívhat Edie-nek.

– Köszönöm szépen, de…

– Szent Editről neveztek el. Szűz volt, és mártír. Azt éppen nem mondhatnám, hogy én is szűz vagyok, de ahogy ez a világ a sötétség felé halad, mártír még lehetek, bár nem pályázom rá. Magát hogy hívják, gyermekem? Vagy ezt sem tudja, mint azt, hogy hova igyekszik?

A múltban használtam álneveket. Most sem lett volna butaság, ha másért nem, hát azért, mert akkor nem kell tízezredjére is elmagyaráznom a nevem történetét. Mégis így válaszoltam:

– Odd Thomas vagyok.

– Hát persze – mondta Mrs. Fischer. – Ha készpénzben kéri a fizetését, részemről teljesen rendben van. Kérem, nyissa ki az ajtót, Oddie.

Oddie és Edie. Láttam a *Miss Daisy sofőrjét,* és tetszett is, de sem olyan megbízható, sem olyan nemes lélek nem voltam, mint Morgan Freeman karaktere, Hoke.

– Hölgyem…

– Hívjon Edie-nek.

– Igen, hölgyem. Na, szóval az a probléma, hogy egy veszélyes embert keresek, egy cowboyjelmezes kamionost, és lehet, hogy ő is keres engem.

Tétovázás nélkül kinyitotta jókora retiküljét, és megmutatta, hogy a többi dolog között, amelyekre egy hölgynek szüksége lehet, ott figyel egy pisztoly is.

– Tudok én magamra vigyázni, Oddie, ne féltsen engem.

– De, tetszik tudni, a helyzet az, hogy…

– Most már nagyon érdekel, hogy mire készül – mondta. – Nem létezik, hogy lerázzon! Gyermekem, szükségem van egy kis veszélyre, különben megáll az ereimben a vér! Legutóbb négy hónapja volt részem egy kis szórakozásban, a nevadai Elkóban, amikor Oscarral túljártunk a kormány

marháinak az eszén, és segítettünk annak a szegény teremtésnek hazajutni.

– Teremtésnek? – kérdeztem.

– Nem érdekes – húzta be a cipzárt a retikülön.

– Találjuk meg azt a cowboyt, ha ezt akarja!

Kinyitottam az ajtót, ő meg beszállt a limuzinba.

NÉGY

A Mercedesnek húszhengeres motorja és két üzemanyagtankja volt, ennek köszönhetően gyorsan és egyszerre sokat tudott haladni.

Az égbolt tengerén egyetlen felhő sem úszott, a partvidék pedig szelíden hullámozva ringatózott tova mellettünk.

Az anyósülésen feszítő, terebélyes retiküljét az ölében tartó Mrs. Fischer megmutatta a műszerfalon a radardetektort meg valamit, amit lézerblokkolónak nevezett, és ami állítása szerint biztosította, hogy akármilyen gyorsan hajtunk, biztosan nem akad problémánk a törvénnyel. Erről a lézerblokkolóról én még nem hallottam, de azt állította, megbízható, „a legújabb technika a világon”.

Elmesélte, hogy előző sofőrje, Oscar egész Amerikán végigfurikázta, Maine-től Texasig, Washingtontól Floridáig, újra meg újra, és bár a sebességmérő mutatója gyakran kúszott százötven fölé, egyszer sem bírságolták meg őket gyorshajtásért. Vagy száz nagy- és ezernyi kisvárost fedeztek fel, magas, buja hegyeket, lapos, kopár sivatagokat, mindent, ahol csak egy szuperhosszú limuzint el lehet kormányozni.

Lenyűgöző egy masina volt ez a kocsi. Olyan kevés rezgést adott át neki az út, mintha csak egy sebes folyó felszínén suhannánk.

– Oscar jó alkalmazott volt, és tökéletes barát – mondta Mrs. Fischer. – És ugyanolyan nyughatatlan, mint én, mindig menni akart valahová. Jobban ismertem őt, mint

akármelyik fivéremet. Szeretném magát is annyira megismerni, mint őt, Odd Thomas. Még ha csak addig élek is, mint Oscar, maga meg én jó pár ezer kilométert teszünk majd meg ketten, és sokkal élvezetesebb lesz az utazás, ha barátok vagyunk, és megértjük egymást. Na, szóval… maga meleg?

– Meleg? Nem. Miből tetszik gondolni?

– Abból, hogy egy cowboyt hajkurászik. De tőlem lehet az, gyermekem. Nincs nekem a melegekkel semmi bajom. Mindig is szerettem a férfiakat, megértem, ha maga is szereti őket.

– De én nem szeretem a férfiakat. Mármint szeretem, de nem úgy. Csak úgy, ahogy minden felebarátunkat szeretjük. Férfiakat, nőket egyaránt. Úgy általában. Az egész emberi fajt, tetszik érteni.

Nagymamásan rám mosolygott, és megértően bólogatott.

– Szóval, biszexuális.

– Micsoda? Atyaúristen, dehogyis! Nem vagyok biszexuális. Kinek volna arra ideje meg energiája? Csak annyit mondtam, hogy elméletileg az egész emberiséget szeretem, azt nem, hogy mindenkivel járnék is.

Kacsintott.

– Szóval, elméletileg meleg, csak gyakorlatilag nem.

– Nem. Sem elméletben, sem gyakorlatban nem vagyok meleg.

– Vagy csak nem ismeri be.

– De nem, tényleg nem! Szerelmes vagyok egy lányba. Stormy Llewellynbe… nekem csak ő van, és mindig is csak ő lesz. Az a sorsunk, hogy örökké együtt legyünk.

Határozottan kijelentem, hogy nem vagyok akkora ökör, mint amilyennek ez a beszélgetés esetleg mutat. Csak

miután megint a pszichikai magnetizmusra hagyatkoztam, és tartottam tőle, hogy megint a cowboyt vezérli el hozzám, és nem engem őhozzá, plusz még a nagydarab limóhoz is hozzá kellett szoknom, nemigen tudtam odafigyelni.

– Hogy örökké együtt legyenek – ismételte Mrs. Fischer. – Hát, ez nagyon aranyos. Kedves fiú maga.

– Egyszer jósoltattunk egy karneváli jövendőmondó géppel, és ezt dobta ki.

A sebességmérő mutatója szép lassan elhagyta a száznegyvenet, mintha nem is autó-, hanem kifutópályán gurultunk volna. Tényleg olyan érzésem volt, mintha mindjárt a levegőbe emelkednénk.

– Remélem, maga nem ilyen mai modern fiatal, aki azt hiszi, hogy a házasságra nincs szükség – mondta Mrs. Fischer. – El fogja venni azt a kislányt, ugye?

– Nem is vágyom másra, hölgyem.

– De nem mondana ilyet csak azért, hogy kedvére tegyen egy öregasszonynak, és megtartsa az új állást, ugye?

– Nem én, hölgyem. El sem fogadtam az állást. Nem vagyok a sofőrje.

– Hívjon Edie-nek.

– Igen, hölgyem.

– Én úgy látom, maga vezeti az autómat, tehát igenis a sofőröm. Persze lehet, hogy kezdek szenilis lenni, és csak képzelődöm. Aztán mikor akarja elvenni ezt a Stormyt?

– Hát, a pontos dátumot nem tudom, hölgyem. Előbb meg kellene halnom. Na, tessék csak várni, ezt meg kell magyaráznom. Stormy… hát, szóval ő meghalt, és ezen a világon nem lehetünk együtt, csak a következőn.

– Igazán? Igen, látom, hogy igaz. Hisz a halál után életben?

– Igen, hölgyem. Sőt, Stormy két halál utáni életben hitt. Azt mondta, ez a világ egy kiképzőtábor, próbára tesz és megedz, hogy felkészítsen a következő életünkre, ahol valami nagyszerű kalandban veszünk majd részt. Aztán jön a harmadik, örökké tartó élet.

– Micsoda egyéni felfogás.

– Nem annyira. Tetszett már hallani a purgatóriumról, amelyben a katolikusok hisznek? Hát, talán a következő élet a purgatórium – csak sok futkosással, ugrálással, üldözéssel meg sok harccal démonok vagy ilyesmik ellen.

– Van benne valami – jegyezte meg.

Meglepett, hogy ilyen simán elfogadja az elméletet.

– Komolyan?

– Nyolcvanhat év alatt, gyermekem, megtanultam, hogy a világ jóval titokzatosabb, mint azt a legtöbben észreveszik, és hogy az élet minden pillanatát jelentés szövi át. Igazság szerint ezt már huszonhat éves koromban megtanultam, egy tűzforró éjszakán, Lonely Possum városában.

– Lonely Possum? Sosem hallottam róla.

– Arizonában van. Nem sokan hallottak róla. De egy napon, talán nem is sokára, a világon mindenki megismeri majd a nevét.

Láthatóan tetszett neki a gondolat, hogy Lonely Possum világhírű lesz, mivel szélesen elmosolyodott, amitől gödröcskék jelentek meg az arcán, és általában olyan arcot vágott, mint azok a vendégek, akik épp most kebelezték be a krumplis marharagumat.

– Na, és mi történt hatvan éve, azon a tűzforró Lonely Possum-i éjszakán? – érdeklődtem.

Kacsintott.

– Azzal maga ne törődjön!

– És miért fogja egyszer mindenki megismerni a nevét?

– Ha már egy-két hónapja a sofőröm lesz, és jobban megismerjük egymást, ezt is megosztom magával.

– Nem vagyok a sofőrje, hölgyem.

– Hívjon Edie-nek!

– Igen, hölgyem.

Továbbra is délnek tartva átbillentünk egy dombtetőn, és lefelé indultunk a hosszú, lankás lejtőn, amikor észak felé tartva elhúzott mellettünk egy rendőrautó. Lekaptam a lábam a gázról, de későn. A rendőr lefékezett, bekapcsolta a szirénát, keresztülhajtott az autópálya közepén húzódó fűsávon, és hamarosan a sarkunkban volt.

– Radarral nem szúrhatott ki – mondta Mrs. Fischer. – Egy fikarcnyi bizonyítéka sincs. Csak az ő szava van a magáéval szemben.

– De hát tényleg gyorsan hajtottam.

– Ne ismerjen el semmit, gyermekem!

– Nem hazudhatok egy rendőrnek, hölgyem. Legfeljebb akkor, ha korrupt, vagy be van kattanva, vagy ilyesmi. A gonoszoknak lehet hazudni.

Miközben lehúzódtam az út szélére, Mrs. Fischer döntött:

– Akkor a legjobb lesz, ha én beszélek.

– Én vezetek. Nekem kell majd válaszolni.

– Akkor nem, ha süketnéma.

– Az is hazugság volna. Azonkívül egy némát még csak engednek vezetni, de nem hiszem, hogy egy süketet is.

– Akkor csak néma lesz. És nem is kell hazudnia. Én mondom majd, hogy néma, magának meg sem kell szólalnia.

Lehúztam az ablakot, figyeltem a tükörből, ahogy a rendőrautó beáll mögénk, és csak ennyit mondtam:

– Ez rossz ötlet.

– De kóterba menni akkor sem fog senki, gyermekem. Hacsak nem keresik magát valamiért.

– Igaziból keresnek, de a nevemet nem tudják, és fényképük sincs, csak személyleírásuk.

Riadt arcot vágott, de nem azért, mert köröztek.

– Oddie, maga túlságosan őszinte! Nem kérdeztem meg, hogy keresik-e. Semmi oka nem volt, hogy elmondja nekem.

– Elnézést, hölgyem. Gondoltam, tudnia kell.

Mögöttünk kinyílt a járőrkocsi ajtaja.

– Gyermekem, maga mondta, hogy a gonoszoknak lehet hazudni. Hátha én is gonosz vagyok.

– Dehogy tetszik gonosznak lenni.

– A látszat csalóka lehet. Lehet, hogy én vagyok a leggonoszabb ember, akivel életében találkozott. Lehet, hogy egyenesen démoni vagyok.

– Nem, nem, hölgyem. Találkoztam már egypár gonosz emberrel. Hozzájuk képest legfeljebb egy kis krémes puffancsnak tetszik lenni.

Az ember, aki kiszállt a rendőrautóból, úgy nézett ki, mint Herkules nagy tesója, aki egy tucat tojást reggelizik fél kiló sonkával, és megiszik rá egy nagy bögre szteroidot.

Mrs. Fischer mintha megsértődött volna a krémes puffancs miatt.

– Mindjárt hazudni fogok egy rendőrnek, gyermekem. Attól nem leszek legalább egy kicsikét gonosz?

– Hát, nem szép dolog – feleltem, próbálva kiengesztelni megbántott érzéseit. – Kétségtelenül csúnya dolog, de gonosznak azért nem gonosz.

– Na, csitt – mondta –, és hagyja rám a dolgot! A következő pillanatban odatornyosult elém a tagbaszakadt rendőr, úgy kitakarva a napot, mintha napfogyatkozás volna. Lehajolt, és benézett a kocsiba, száját mogorván

csücsörítette, szürke szeme úgy hunyorgott, mintha a Mercedes egy akvárium volna, benne én pedig a legfurább hal, amelyet életében látott.

Jóképű kolosszus volt, azt meg kell hagyni, még ha akkora feje volt is, mint egy hentestőke. A szeme sem hamuszürke volt, nem tompa, hanem fényes, már-már ezüstös, acélpenge, amely lenyúzta a csalást, hogy feltárja alatta a bűnt.

– Tudja, mennyivel ment? – kérdezte úgy, ahogy – mint hallottam mindig kérdezni szokták, felajánlva a választást, hogy az ember megmondja az igazat, és ezzel feladja magát, vagy hazudjon egy rendőrnek, és még nagyobb bajba keveredjen.

Elfelejtettem, hogy én most néma vagyok, de mielőtt megszólalhattam volna, megtette helyettem Mrs. Fischer:

– Andy Shephorn, te vagy az?

A rendőr bonckéstekintete most őbelé hasított – és acélpengéből egy szempillantás alatt nyuszipuhává változott.

– Akármi legyek, ha ez nem Edie Fischer! Mosolya csupa fog volt, mindegyik akkora, és olyan fehér, mint egy-egy zongorabillentyű.

– Mióta is? Négy éve? És egy nappal sem tetszik idősebbnek látszani!

– Nem is, mert tíz évvel látszom idősebbnek! Most hány gyereketek van Pennyvel? Legutóbb öt volt, ha jól emlékszem.

– Már hét – felelte a rendőr. – De nyolcnál meg akarunk állni.

– Félsz, hogy túl nagy lesz a család szén-dioxid-lábnyoma? – kérdezte Edie, és mindketten nevettek.

Habár a zsaru behajolt az ablakon, és az arca mindössze centikre volt az enyémtől, mintha láthatatlan lettem volna a számára.

– Hát, csókolom, a mai fiatalok nem csinálnak elég kölyköt ahhoz, hogy legyen kinek fizetnie a nyugdíjalapjukat, valakinek csak meg kell csinálnia!

– Jaj, de szeretném látni a gyerekeket! A két újat is!

– Tessék csak bármikor eljönni vacsorára!

– El is megyek, ha ennek a kis kalandnak vége.

– Oscar hol van? Hátul szundít?

– Jaj, drágám, Oscar sajnos négy napja elment.

Andy Shephorn szemét elöntötte a könny.

A könnyek arányban álltak a testméreteivel, tehát szőlőszem nagyságúak voltak, és nagyon igyekezett, hogy el ne hullassa őket.

Mrs. Fischer látta, mennyire lesújtotta a hír.

– Jaj, drágám, nem volt olyan szörnyű! – mondta. – Oscarral egy cuki étteremben ültünk. Isteni vacsorát kaptunk. Befejezte a desszertjét, a legjobb crème brulée-t, amit valaha ettünk. Ahogy letette a kanalat, elkerekedett a szeme, és azt mondta: – „Ó, azt hiszem, ideje elbúcsúzni”. Aztán hátrarogyott a székben, és vége volt.

Shephorn a keze fejével kitörölte a szeméből a könnyeket.

– Jó ember volt. Ha ő nincs, nem ismerem meg Pennyt.

– Tudta, hogy ő a neked való feleség.

Esküszöm, éreztem a só szagát a könnyeiben, meg a ruhakeményítőét is, amelyet a testmelege szabadított fel az ingéből. Olyan párás lett a levegő a limóban, mint egy guruló mosodában.

– Egyébként – jegyezte meg Mrs. Fischer – a fiatalember az új sofőröm, Thomas.

Shephorn rendőr nem nyújtotta oda nekem gyásztól nedves kezét, amely majdnem kétszer akkora volt, mint az enyém.

– Örvendek, Tom.

Hátradőltem az ülésen, amennyire tudtam, hogy helyet adjak busa fejének, és így válaszoltam:

– Hasonlóképpen, uram.

Valami csoda folytán ugyanis visszatért a hangom, és nem voltam többé néma.

– Nem lesz könnyű dolga, ha Oscart akarja pótolni.

– Tisztában vagyok vele, uram.

– Viszont akkora szerencse sem érhette, mint az, hogy Edie Fischer szárnyai alatt találta magát. – Azzal, mielőtt válaszolhattam volna, az utasomhoz fordult: – És kisimult már Tom?

– Még nem – felelte Edie. – Még egy órája sincs velem. És még nem is egész kék. De sokkal simább és kékebb, mint bárki az ő korában, akivel találkoztam. Seperc alatt teljesen sima és kék lesz.

– Jó. Az jó. Jaj, az Oscarról szóló hírek miatt majd elfelejtettem megkérdezni: Heathcliff hogy van?

– Továbbra is halott, drágám.

– De egyébként jól?

– Ó, igen, tökéletesen. Figyelj csak, Andy szívem, én egész nap elcsevegnék itt veled, de sajnos sietős a dolgunk.

– Hova tetszenek menni? – kérdezte a rendőr.

– Valahova délre, még nem tudjuk, hova, de tudni fogjuk, ha odaértünk.

– Tetszenek kérni rendőri kíséretet? Megtisztíthatom az utat.

– Jaj, de drága vagy – mondta Mrs. Fischer. – De ezt magunknak kell megoldanunk.

– Mindig ilyen önállónak tetszett lenni. De hát, gondolom, ez már csak így van.

– Ez már csak így – értett egyet Mrs. Fischer.

Amikor Andy Shephorn kihúzta a fejét a kocsiból, úgy áramlott be a friss levegő, mint a dugó nyomán a palackba. Ahogy félreállt, a napfény is újra megtalált, és nagyon jólesett, ahogy az arcomat érte.

Csak akkor húztam fel az ablakot, amikor már újra gyorsulva haladtunk az úton.

A tükörben láttam, hogy Andy Shephorn ugyanott áll, ahol hagytuk, és utánunk néz. A kezét ugyan nem emelte a homlokához, mégis valahogy tisztelgő pózban állt, mintha élemedett korú utasom a felettese volna.

A pszichikai magnetizmusom működött, de nem teljes gőzzel, a cowboy árnyékként motoszkált az agyam hátuljában, kivéve a kék szemét, amely örvényleni látszott, mint a lehúzott vécé vize. Amíg Mrs. Fischer Shephorn rendőrrel smúzolt, a jövőbeli gyermekégető jókora előnyre tehetett szert. Még százötvennel száguldva sem volt valószínű, hogy pár percen belül ráakadunk. Csak akkor kellett erősebben koncentrálnom az arcára, ha közelebb értünk hozzá.

– Mióta tetszik ismerni Shephorn rendőrt? – kérdeztem.

– Tizennyolc éve. Defektet kaptunk. Még egy másik limuzinnal. Oscar hetvennégy éves volt, ereje teljében, de amikor Andy megérkezett, és látta, mi a helyzet, ragaszkodott hozzá, hogy ő cserélhesse ki a kereket.

– És cserébe Oscar bemutatta őt a nagy Őnek?

– Pennynek. Okos, csinos, céltudatos nő, és imádja a gyerekeket. Vinikultúrából diplomázott.

– Jelzem, én műveletlen vagyok.

Mrs. Fischer megveregette a vállamat.

– Ugyan, dehogy, gyermekem. Nem ismerhet mindenki minden szót. A vinikultúra a borkészítés tudománya. Pennynek már akkor is volt egy kis szőlője, amikor Andy Shephornnal megismerkedett. Aztán minden évben növelte, vagyis növelték egy kicsit a birtokot, mindig száz rekesszel több bort adtak el, mint előző évben. Aztán négyszázzal, aztán hétszázzal. Ebben az államban egy rendőr harminc év szolgálat után mehet nyugdíjba. Akkor majd a nejével fog dolgozni a borászatban. Mire a cég a gyerekeikre száll, akik egyébként kilencen lesznek, nem nyolcan, ahogy tervezik, a márka már híres lesz. Külön trófeaszoba kell majd az elnyert díjaknak, és nemzedékeken át öröklődik majd a családi vállalkozás.

– Ez azért eléggé pontos jóslat.

– Ez nem jóslat.

– Nem? Hát akkor mi?

– Az, ami van.

Átgondoltam ezt, de nem világosodtam meg.

– Egy lányismerősömre tetszik emlékeztetni. Annamáriának hívják.

– Vagy negyven évvel ezelőtt ismertem egy Annamária Youdelt. Tehetséges ruhatervező és varrónő volt. Minden ruháját maga készítette. Muszáj is volt neki, mert a százötvenhét centijéhez nyomott százhatvanöt kilót. Két aranyfoga volt itt elöl. Naponta borotválta a fejét, és a szemöldökét is kiszedte. Olyan sima, rózsaszín feje volt, mint egy csecsemőnek, csak három tokával.

– Ez egy másik Annamária lesz – mondtam.

A teológusok azt mondják, ez egy bukott világ, Ádám és Éva tönkretette, mikor kiestek az isteni kegyből. Lehet, hogy önök nem hívők, de abban azért talán egyetértünk, hogy valami tényleg nem stimmel a világgal. Az érzéketlen

erőszak, bűnbe vivő irigység, mohóság, vak gyűlölet és szándékos tudatlanság igazolni látszanak, hogy a Föld kisiklott, és akkor még nem beszéltünk a mindenütt jelen lévő abszurditásról. A tönkrement világ lakói, akik pályájukról lesodródva imbolyognak céljuk vagy épp a céltalanság felé, gyakran bolondulnak meg, időnként szórakoztató módon. Ez a fajta bolondság – amilyen egyébként az enyém is – minden veszély és szenvedés ellenére képes fénybe borítani a lelkem. És azt gyanítottam, hogy Mrs. Fischerrel kapcsolatban is így fogok érezni, mire véget ér ez az egész.

– Gondolom, akkor azt is tetszik tudni, hány unokájuk lesz majd Shephornéknak – mondtam.

– Harminckettő.

– Abból mennyi lány?

– Tizennyolc.

Egy pillanatra levettem a szemem az útról. Mrs. Fischer hamiskásan mosolygott.

Egy Pepsi-logóval ellátott kamiont megelőzve eszembe jutottak a különös válaszok, amelyeket Mrs. Fischer a rendőr kérdéseire adott.

– Szóval, hamarosan egész sima és kék leszek?

– Úgy bizony, gyermekem. Már így is igen közel jár hozzá.

– És ez úgy egyébként mit jelent?

– Ha sima és kék lesz, majd megérti.

Megint ránéztem, ő meg újra rám kacsintott.

– És ki az a Heathcliff? – érdeklődtem tovább.

– Heath? A néhai férjem. Életem egyetlen igaz szerelme. Áprilisban lesz huszonnyolc éve, hogy meghalt.

– És Shephorn rendőr tudta, hogy nem él.

– Hát persze.

– Mégis azt kérdezte, hogy egyébként jól van-e.

– Maga kiváló megfigyelő. Ez tetszik.

– És erre azt tetszett válaszolni, hogy egyébként tökéletesen van.

– Mert úgy is van.

– Halottan, de azért tökéletesen.

Ahelyett, hogy magyarázatot adott volna a nyilvánvaló paradoxonra, Mrs. Fischer egy zacskó bonbont húzott elő a nagy fekete retikülből.

– Csemegét?

Egyszer csak úgy éreztem, mintha valami húzni kezdene dél felé, többé már nemcsak a Mercedes lendülete vitt arra, hanem a pszichikai magnetizmus is. Nem jártunk messze a cowboytól, és sebesen közeledtünk felé.

ÖT

Egyetlen kamionospihenőt sem lehet összetéveszteni egy távoli jövőben épített űrállomással, ez azonban – a Kamion űrhajó – annyira olyan volt, mintha egy sci-fiből lépett volna ki, hogy az sem lepett volna meg, ha a Csillagflotta nyugdíjasotthonából idesugározzák Kirk kapitányt és Mr. Spockot, járókerettel, nyuszis mamuszban és pizsamában. A számos benzinkút fölötti ovális világítótestek rozsdamentes acélból készültek, és a peremükön futottak körbe a neoncsövek, amitől úgy néztek ki, mint egy-egy repülő csészealj, a kútoszlopok pedig, mint egy alattuk masírozó robothadosztály. A hatalmas épület homlokzatát is acél borította – vagyis valószínűleg acél utánzatú műanyag –, és olyanra volt kiképezve, mint egy klasszikus art deco stílusú vendéglő, de mégsem sikerült megvalósítani az építész által elképzelt külsőt; a méretei miatt inkább úgy nézett ki az egész, mint a földönkívüli invázió vezérének főhadiszállása.

A tágas telket biztonsági okokból elkerítették, ami fontos volt a kamionosoknak ezekben az egyre törvénytelenebb időkben, amelyek sokukat arra kényszerítették, hogy – legális vagy épp illegális – fegyvert viseljenek. Széles, kétsávos út vezetett be, egy másik pedig ki ugyanazon a kapun, lánckorlátokkal elkerítve, és kamerákkal megfigyelve. A bejárat felett egy transzparens *„24 órás parkoló-felügyelet”-et* ígért.

Az óriási tábla szerint, amelynek peremén a csillagok minden bizonnyal színpompásan világítottak éjszaka, a

kamionospihenő szolgáltatások valóságos svédasztalát kínálta az országúti harcosoknak: MINDENFAJTA ÜZEMANYAG, 24 ÓRÁS SZERELŐSZOLGÁLAT, ÉTTEREM, BÜFÉ, FÉRFI ÉS NŐI ZUHANYOZÓ, MOTEL, MOSODA, FODRÁSZAT, TV-SZOBA, JÁTÉKTEREM, VEGYESBOLT, AJÁNDÉKBOLT, KÁPOLNA.

Az utóbbi időben a kamionokat üzemanyagtakarékossági okokból áramvonalasra tervezték. A motorok bőgését leszámítva simán el lehetett képzelni, hogy ezek a karcsú Peterbiltek, Volvók, Freightlinerek, Mackek, Fordok és Catek olyan könnyedén siklanak az aszfalton, akár a *Csillagok háborúja* légpárnás járművei. Még a klasszikus, szögletes, faltörő kos kinézetű Kenworth-ökön és Intercontinentalokon is alkalmaztak néhány kiigazítást, hogy csökkentsék a légellenállást.

A feltűnően, ugyanakkor vészjóslóan vörösfekete ProStar+ vagy negyven-ötven másik kamionnal együtt a létesítmény északi végében parkolt. Ahogy lassan elgurultam mellette, és memorizáltam a rendszámát, láttam, hogy a vezetőfülkében nem ül senki, és másképp sem érzékeltem, hogy a cowboy a járműben tartózkodna.

Pillanatokkal korábban elárultam Mrs. Fischernek, hogy a piperkőc kamionos hármas gyilkosságot tervez, azt viszont nem, hogy hogyan jutottam ennek az információnak a birtokába.

– Ez az övé – mondtam, és megálltam.

– Hát, küldjük rá a zsarukat!

– Ne! Tetszik tudni, akadt némi problémám a rendőrséggel Magic Beach-en, ami nincs túl messze innen. És lehet, hogy az FBI is keres valakit az én személyleírásommal. Nem voltam ám rossz fiú, hölgyem, de néhány elvetemült gazember bizony agyonlövődött, és elég nagy volt az anyagi kár is. Én meg nem szeretném

elmagyarázni a hatóságoknak, hogyan leplezte le egy szimpla szakács annak a tervét, hogyan atombombázzanak le nagyvárosokat, hogy iktatott ki pár terroristát, és hogy tudott épségben elmenekülni a városból.

– Maga nem egy szimpla szakács.

– Szerintem sem, hölgyem.

Felszegte hósipkás fejét, és megint olyan kakadusan nézett rám.

– Nehéz magán kiigazodni.

– Nahát!

– Szóval, maga olyan amatőr detektív, mint az a… Miss Marple az Agatha Christie-regényekben?

– Hát, azért nem egészen olyan.

– Pedig az arca kedves – csipkedte meg az említett testrészt Mrs. Fischer. – És úgy sejtem, hogy az esze is olyan éles, mint Miss Marple-nak, bár ennek még nem sok bizonyítékát láttam.

Edie Fischer a legkevésbé sem úgy nézett ki, ahogy én Miss Marple-t elképzeltem, viszont ha valamelyik csatorna elkészítette volna az *X-akták* folytatását, amiben Mulder és Scully ügynök a nyolcvanas éveiben jár, ő tökéletesen elment volna a Scullyt játszó Gillian Anderson időskori kiadásának.

A cowboy és egyéni festésű kamionja pedig éppolyan titokzatos volt, mint ugyanebben a régi sorozatban a Cigarettázó Férfi.

– Akármit megadnék érte, ha megtudhatnám, mit szállít – mondtam.

– Ne tegyen ilyen felelőtlen kijelentéseket, gyermekem! Ha én volnék az ördög, megkérdezném, mit ért azon, hogy „akármit”, magát meg valószínűleg annyira hajtaná a kíváncsiság, hogy megerősítené, hogy „akármit”, mire

hipp-hopp, ott ülne bent az utánfutóban, látná, mi van benne, viszont már eladta volna a halhatatlan lelkét szinte a semmiért.

– Csak nem ilyen egyszerű eladni egy lelket.

– Na, most már démoni tranzakciókból doktorált? Hol szerezte a diplomáját, valami internetes egyetemen egy ötvenéves fickótól, aki a szülei pincéjében lakik, és kizárólag tréningruhát hord?

– Fura dolog, hölgyem, de sosem bántó, amikor gúnyolódni tetszik.

– A grüberli miatt van, gyermekem. Még a börtönből is kijuttatna.

– De lényeg, hogy Mrs. Fischernek nem az ördögnek tetszik lenni.

– Hívjon már Edie-nek! És hallgasson ide, gyermekem! Ha száz emberrel mulat, és az egyikük az ördög, hát a legutolsó lesz az, akire gyanakodna.

Elkormányoztam a limuzint a kamionoktól a benzinkutak felé.

– Nem vagyok mulatós ember. Az ilyen bulikon néha muszáj valami nevetséges kalapot viselni, néha meg szusit vacsorázni. Mintha csalit ennék. Meg mindig van egy tökrészeg lány is, aki azt hiszi, tőle van úgy oda az ember, miközben az azon gondolkodik, hogy a lány az ingét vagy a cipőjét fogja lehányni.

– Maga is tudja, hogy nem a mulatás volt a lényeg.

Leparkoltam a limót a komplexum déli végében, a személyautóknak fenntartott parkolóban.

Félig-meddig hangosan gondolkodva így szóltam:

– Ha előbb lát meg engem, mint én őt, jó eséllyel fasírtot csinál belőlem.

– Egyes amatőr detektívek az álcázás mesterei – jegyezte meg Mrs. Fischer.

– Csak az én álcázó felszerelésemet kölcsönadtam Clouseau felügyelőnek, és azóta sem adta vissza.

– Kísérővel is álcázhatja magát.

– Kísérővel?

– Például egy elbűvölő nagyanyóval, aki a karjába kapaszkodik, támaszt keresve.

– Nem, hölgyem, önt ebbe nem keverem bele. Sejteni sem tetszik, milyen veszélyes lehet a közelemben lenni. Nagyon hálás vagyok a fuvarért, de itt elválnak útjaink.

A kesztyűtartóból elővett egy egészen ronda zöld-fekete kockás sapkát, a tetején nagy bojttal, olyat, amilyet a hatvanéves férfiak viselnek, miközben sportkocsit vásárolnak, amellyel a fele olyan idős nőket akarják elkáprázatatni, mint ők.

– Ezt még Oscar hordta. Volt neki stílusa.

– Remélem, a skótszoknya nem tartozott hozzá a sofőruniformisához. Hölgyem, egy sapka, az nem álcázás.

– Tegye csak fel! Gyerünk, gyerünk! – noszogatott. Előkapart a kesztyűtartóból egy napszemüveget is, és azt is átadta. – Ezt is hordhatja, nem dioptriás.

A sapka passzolt rám, de attól még hülyén éreztem magam benne, mintha skót golfozónak öltöztem volna úgy 1910 körűiről.

Kicipzározott egy kis bőrtáskát, amelyet úgyszintén a kesztyűtartóból vett elő, és kiszedett belőle egy aranyszínű folyadékkal teli féldecis üvegcsét.

– Hadd kenjek ebből egy kicsit a felső ajkára!

– Mi ez?

– Ragasztó. – Három-négy kis műanyag tasakot szedett elő a táskából. – Álbajuszok – mondta. – Különböző

fazonúak. A harcsabajusz kicsit túlzás a maga arcára. Valami visszafogottabb kell. De azért nem ilyen ceruzabajusz. Túl mesterkélt. Nézze csak, van kecskeszakállam is!

– Minek tetszik álbajuszkészletet tartani a kocsiban?

Látszólag őszintén megdöbbent a kérdésemen.

– Miért ne tartanék?

Udvariasan, de határozottan kijelentettem:

– Nem teszek fel álbajuszt.

– Akkor a szakállat. Egész más ember lesz tőle.

– Nevetségesen fogok festeni.

– Butaság, Oddie! Inkább művésziesen. Sapkában, napszemüvegben és kecskeszakállal mindenki azt fogja hinni magáról, hogy valami híres költő.

– Melyik költő nézett így ki?

– A beatkorszakban nagyjából mindegyik.

– De az már elmúlt.

– Mert a legtöbb vers pocsék volt. Maga majd jobbakat ír – jelentette ki, és elcsavarta az üvegcse tetejét. – Mutassa az állát!

– Ne tessék haragudni, de nem! Tisztelem az időseket meg minden, különösen, ha ilyen kedvesek, mint ön, de nem fogok szakállat ragasztani az államra. Nem akarok úgy kinézni, mint Maynard G. Krebs.

– Az meg ki?

– A főszereplő barátja volt egy ötven évvel ezelőtti sorozatban, a *Dobie Gillis szerelmei*-ben. Folyton ismétlik valahol.

– Maga nem úgy néz ki, mint aki egész nap a tévé előtt növeszti a hátsóját.

– Köszönöm, hölgyem, nem is szoktam. De rám ragad mindenféle, még Dobie Gillis pajtásának a neve is.

Az örömtől csak úgy sugározva csavarta vissza az üveg tetejét.

– Milyen jó fiú maga… és még zseni is.

– Nem vagyok én zseni. Nagyon nem. Csak jó a memóriám. – Kezet nyújtottam neki. – Viszlát, és sok szerencsét!

Mrs. Fischer nem fogta meg a kezemet, csak megveregette.

– Ne siessen, épp egy jó könyvet olvasok!

– Nem tudom, mi jön most, de nem biztos, hogy visszajövök.

– Dehogynem jön. Maga a sofőröm.

– Nem akarom önt is életveszélybe sodorni.

– Ne legyen ilyen szigorú magához, nagyon is jól vezet.

– Úgy értettem, hogy veszélyes ellenségeim vannak.

– Mint mindenkinek, drágám. Na, menjen szépen Miss Marple-t játszani, én majd itt várom!

HAT

Kockás sapkában és napszemüvegben, mintha golfozó skót költő lennék, aki otthon hagyta a kecske- szakállát, elindultam a kamionospihenő bejárata felé. Az ajtó olyan sziszegéssel tárult szét, mintha a megvetését fejezné ki a külsőm iránt.

Amolyan előtérbe jutottam, amely makulátlanul tiszta volt, emellett úgy hat méter széles és kilenc hosszú. Ahogy odakint, a falakat itt is rozsdamentes acél borította, illetve közelebbről megnézve láttam, hogy mégis műanyag az, tökéletes utánzata az acélnak, de azért csak utánzat.

Balra üvegajtó nyílt egy piros tábla alatt, amelyre nagy fehér betűkkel a vegyesbolt szót írták. Árultak itt mindent, csavarkulcskészlettől párnázott talpbetétig, pikáns képeslapoktól bibliákig, hangoskönyvektől leégés elleni krémig. A pszichikai magnetizmus nem jelezte, hogy a cowboy odabent volna.

A szintén balra nyíló éttermet két részre osztották, a hétköznapi vezetők, illetve a profi sofőrök számára, akiket gyorsabban szolgáltak ki. A serénykedő áldozatoknak ebben a furcsa korában biztos mindig van a bíróságok előtt egy-egy kezdeményezés, mely a kamionospihenők vendégeinek megkülönböztetését próbálja betiltatni, vagy azt, hogy olyan koleszterindús ételeket szolgáljanak fel, mint a sajtos fasírt, meg nyilván olyanok is, amelyek a country mellett más zenéket is kötelezővé akarnak tétetni a zenegépekben, esetleg büntetnék a kamionos szleng

használatát, amelyet oly nehezen értenek meg a nem kamionosok.

Az előtér közepén szögletes hirdetőoszlop állt, amelynek minden oldalán térkép segített kiigazodni abban, hogy a számtalan szolgáltatás közül melyik merre található. A cowboyt ellenben nem segített megtalálni, mivel nem mozgott rajta egy villogó piros pont, „Pszichopata” felirattal.

Az előtérből széles folyosó indult, ebből nyílt a játékterem, a fodrászat, a fagyizóval kombinált pékség, az ajándékbolt… Az ajtók és ablakok kivételével padlótól a plafonig mindent valami sima, tiszta, fényes műanyag borított. Manapság minden kamionospihenő – legyen az családi vállalkozás vagy egy lánc tagja – úgy néz ki, mintha egy darabban tojta volna ki magából egy hatalmas méretű és teljesítményű masina.

Ezzel együtt nagyon is barátságos volt itt a légkör, részben a tisztaság miatt, részben meg azért, mert minden kamionos, akivel találkoztam, úgy festett, mint a filmekben a főszereplő kedvenc nagybácsija vagy haverja. Általában mackós, pirospozsgás arcú, munkában megkérgesedett kezű emberek voltak. A legtöbbjük farmert vagy keki-nadrágot hordott, pólóval. Egyesek valamivel John

Wayne-esebbek voltak a többieknél, de valami cowboyos kiegészítő azért mindegyikükön akadt: Stetson-kalap a céges lógóval ellátott baseballsapka helyett, vágtató lovat ábrázoló bronz övcsat vagy éppen cowboycsizma a szokásos edzőcipő helyett. Az övön túllógó méretes pocakok sem löttyedt potrohnak látszottak, hanem páncélnak a fenyegető világ ellen, és egyáltalán: kövérek és soványak egyaránt úgy néztek ki, mint akik kézben tudják tartani a dolgokat, akármi is legyen az a dolog.

Néhányan rám pillantottak, egyesek oda is biccentettek, sőt volt, aki halványan rám mosolygott. A legtöbben azonban ügyet sem vetettek rám, talán azért, mert a röhejes sapka meg a napszemüveg azt sugallta nekik, hogy problémás alak vagyok.

Fél évtizednyi gazdasági válság után a kamionosok valaha összetartó közösségét kikezdte az útvonalakért és rakományokért való versengés, a magas üzemanyagárak, az utak romló állapota, meg a munkájukat szabályozó és a szabadságukat korlátozó új törvények lavinája. Valaha erősítette a bajtársiasságot a CB-rádió, a hazafiasság, és egyszerűen a hit. Manapság azonban a hitüket csak gúnyolják, a hazájuk mintha berozsdásodott volna, és sokkal inkább befelé fordulnak, mint azelőtt.

Mint már jó néhány éve, nem kevés nő is akadt a kamionosok között. Egyesek a férjeik mitfárerei voltak, mások más nőkkel dolgoztak együtt, megint mások bátran, egyedül vezettek. Mindenféle csomagokat hurcoltak, ahogy az emberek általában, viszont a legtöbbjük jóval csinosabb volt, mint amilyennek az ember egy kamionosnőt elképzel. Na, közülük viszont kivétel nélkül mindenki rám mosolygott, amíg a pihenőben bolyongtam.

Gondoltam, olyan szórakoztatóan hülyén nézhetek ki. De miután levettem a sapkát, és a fejem búbjára toltam a szemüveget, a hölgyek még mindig mosolyogtak. Nem tudom, miért. Nem lógott semmi az orromból. A fogam közé szorulva sem fedeztem fel semmit, amikor végigtapogattam a nyelvemmel.

Zsákmányom után kutatva a főépület minden nyilvános helyiségét bejártam, a földszinten eldugott kápolnától az emeletig, ahol találtam egy mosókonyhát, egy csontkovács rendelőjét, a nagy tévészobát meg a zuhanyozót. Utóbbi egy

hosszú folyosón volt, számozott és bezárt ajtók hosszú sorát követte.

Mosolygós nő ült a bejáratnál, kék egyenruhában, amelyen névtábla hirdette, hogy Zillának hívják, mint a Godzilla God nélkül. Pici volt, és vékony, nem látszott képesnek arra, hogy leromboljon egy várost.

Miután befizettem a zuhanyozás díját, Zillától kaptam egy bolyhos törölközőt meg egy átlátszó nejlontasakot, benne miniatűr szappannal, kis üveg samponnal és ugyanolyan kis üveg kondicionálóval. Mikor a 7-es zuhanyzó kulcsáért nyúlt, amely a háta mögött lógott a falon, megkérdeztem, nem kaphatnám-e meg inkább az 5-öst. Zilla azt felelte, hogy mind egyforma, de én elmagyaráztam, hogy az öt a szerencseszámom. Ha úgy is gondolta, hogy akinek szerencse-zuhanyzószáma van, az ugyan jó nagy gyökér lehet, nem mutatta.

Az 5-ös zuhanyzó valójában egy teljes, sallangmentesen berendezett fürdőszoba volt, vécével, mosdóval, tükörrel és zuhanyfülkével, amelynek tejüveg ajtajára törölközőtartó rudat is szereltek. A padlót és a falakat, még a tágas zuhanyfülke mellé épített kis padot is fényes fehér csempe borította. Minden ragyogott, olyan tisztaság uralkodott, akár egy kórházban. Enni ugyan nem lett volna kedve az embernek a padlóról, de mezítláb rálépni igen.

A kamionokba gyakran szerelnek hálófülkét, frizsidert, még mikrohullámú sütőt is, de fürdőszobát, azt nem. A hosszú úton lévő sofőrök meg nem szívesen fizetnének egy egész motelszobáért, ha csak zuhanyozni akarnak.

Felakasztottam a zuhanyfülke ajtajára a törölközőt, minden mást pedig a mosdó melletti polcra tettem, majd a tükörbe pillantva megállapítottam, hogy a fejemre tolt napszemüveggel úgy nézek ki, mintha ott is volna egy pár

szemem, aztán körbenéztem, és szemügyre vettem a helyiséget.

Az ötös nem a szerencseszámom. Egyáltalán nincs is szerencseszámom, ahogy hivatalos fám, virágom és madaram sincsen. Azt állítani, hogy van, mégsem volt hazugság, vagy legalábbis nem komoly, hiszen nem árthattam vele senkinek.

Csak egy kis ravaszkodás volt. Ravaszkodni, azt gyakran szoktam.

A pszichikai magnetizmus vonzott az 5-ös zuhanyozóba. Mivel a cowboyt kerestem, a helyiség viszont szabad volt, nem egészen értettem, mit kellene találnom itt.

Ha itt járt korábban, talán a pszichikai energia maradványát érzékeltem, ahogy a véreb bukkan rá a szökött fegyenc nyomára az elhullajtott hámsejtek, verítékcseppek és hasonlók szaga alapján.

A zuhanyzó ugyan citromillatú fertőtlenítőtől szaglott, és látszott rajta, hogy jó alaposan kipucolják két vendég között, azért kerestem némi paranormális nyomot, megérintve a mosdó krómozott csapjait, a vécélehúzót és a zuhanyfülke kilincsét. Egyiktől sem borzongatott meg a kamionos emléke a szupermarket parkolójából.

Épp azon gondolkodtam, vajon engedjem-e meg a vizet, és tegyek-e úgy Zilla kedvéért, mintha zuhanyoznék, vagy csak minden magyarázat nélkül sétáljak ki, amikor a szemem sarkából megpillantottam valamit, ami arra kényszerített, hogy balra forduljak. Továbbra is egymagam voltam. A mozgást a tükörben észleltem, de olyan szögben álltam, hogy nem láthattam, mi mozdult meg teljesen lehetetlen módon a helyiség tükörképében.

Mikor a mosdóhoz léptem, a tükörben lévő zuhanyzó nem volt fehérrel kicsempézve. Csak a csupasz betonfalak

látszottak. A plafonba épített fénycsövek helyett egyetlen lámpa lógott odafentről, tölcsér alakú vasburával. Habár én nem éreztem huzatot, a lámpa lustán lengedezett, fényköre lassan keringőző árnyakat vetített mindenhová.

Valami az arcomra csöppent, és amikor megfordultam, már nem a zuhanyozóban voltam, hanem egy lepusztult, börtöncellaszerű kamrában, ugyanolyan betonfalak közt, mint amilyeneket a tükörben láttam. Talán nem is betonból voltak. Inkább olyan volt, mint… a beton *ideája.* Én sem tudom, hogy értem ezt. Már a lámpát himbáló huzatot is éreztem. De a díszlet hirtelen átváltozásánál is meglepőbb volt a cowboy jelenléte, akinek a köpése az imént az arcomat érte.

Attól, hogy csak így megtestesült mellettem, akár egy démon a pentagramma közepén, a torkomba szorult a levegő, az arcomnak szegezett hangtompítós, 45-ös Sig Sauertől pedig teljesen megbénultam.

Az én egyetlen fegyverem az eszem volt, amely sebezni ugyan tud, de ölni nem. E pillanatban viszont őszintén szólva nem igazán jutott eszembe semmi terv, és a köpéstől undorodva csupán ennyit mondtam:

– Fuj!

Fehér tüskehaja miatt a félhomályban azokra a trollbabákra emlékeztetett, amelyeket én mindig inkább eszelősnek láttam, mint aranyosnak. Belülről ragyogni látszó, ciánkék szeme jól illett méregtől csöpögő szavaihoz:

– Na, mi van, kis kertész, elfogyott az alma?

Örülnék, ha elmagyaráznád végre, ki és mi is vagy te, de legjobban annak örülnék, ha szépen megdögölnél.

Nem volt olyan udvarias, hogy időt adjon nekem elmondani, minek örülnék én, hanem simán meghúzta a ravaszt, mire a torkom üvegként robbant darabokra,

ezernyi fájdalomszilánk járta át a testemet, a vérem szökőkútként spriccelt belőlem, és magába húzott a fojtogató sötétség.

HÉT

Álomtalan volt a halál, ha egyáltalán halál volt, aztán a fehér csempés padlón ébredtem.

A napszemüveg lerepült a fejemről, és kettétört. A zuhanyfülke ajtajáról lógó törölköző alatt hevert.

Az oldalamon feküdtem, magzati pózban, és talán még anyukámért is zokogtam volna, ha ő nem lett volna rendkívül zavart nőszemély, aki gyakorta fenyegetett engem pisztollyal. A nevelésem nem Dr. Benjamin Spock, hanem sokkal inkább Dr. Jekyll elméletei alapján folyt.

Fájdalmat nem éreztem, mégsem mertem a kezemet a torkomra tenni, mert attól féltem, hogy tépett húst és tátongó sebet találok ott. Viszont amikor rászántam magam a nyelésre, képes voltam rá, aztán kisvártatva arra is rájöttem, hogy egyrészt tudok lélegezni, másrészt nem érzem a vér ízét a számban.

Mivel létem értelmét tizenkilenc hónapja, Stormy Llewellyn halálával elvesztettem, olyan életet éltem, amelyre nem volt szükségem. Habár a haláltól nem féltem, azt azért reméltem, hogy elkerülöm a gyötrő fájdalmat, a hosszas szenvedést és az agyrázkódás okozta eszméletvesztést, amelyből kínos tetoválásokkal térek magamhoz. Most megkönnyebbültem, hogy valami csoda folytán életben vagyok – leginkább azért, mert megfogadtam, hogy megvédelmezem Annamáriát azoktól, akik meg akarják ölni, na meg azért, mert kötelességemnek éreztem, hogy azt a három gyereket is megvédjem, akiket a kamionos cowboy fel akart gyújtani, és egy kicsit azért is, mert hirtelen nagy

étvágyam támadt egy tányér sajtos fasírtra, sült krumplival és káposztasalátával, és reméltem, hogy kielégíthetem ezt, mielőtt újra meghalok, és úgy is maradok.

Az elítélt utolsó étkezésének van annyi előnye, hogy nem kell félni utána a savas refluxtól.

Talpra kecmeregve ráeszméltem, hogy nem vagyok egyedül. Körülbelül olyan kecsesen perdültem meg, mintha Barisnyikov részegen játszaná el *A hattyúk tavá-t,* a kezemet maga elé tartva, mintha el akarnám kapni az esetleg már felém tartó golyókat.

A zuhanyfülke mellett a falra épített padon híres, pocakos úr ült háromrészes fekete öltönyben, fehér ingben, fekete nyakkendőben és vakítóra fényesített, hegyes orrú fekete cipőben. Kerek, telt arca és tokája kevésbé hangsúlyos, de azért észrevehető volt már a fiatalkori képein is. Alsó ajka akkor is, most is jóval előrébb állt a felsőnél, de sosem úgy nézett ki, mintha biggyesztené, hanem mintha valami nagyon nagy ötleten gondolkozna.

– Mr. Hitchcock – mondtam, mire elmosolyodott.

Most, hogy csak az imént lőttek agyon, majd találtam magam csodálatos módon ismét életben, nem voltam felkészülve Alfréd Hitchcockra. Szédelegve léptem a mosdóhoz, a tükörhöz hajoltam, és betonfalakat meg a plafonról lógó lámpát kerestem benne – a tömlöcöt, vágóhidat, vagy akármi is volt az –, de csak a csillogóan tiszta zuhanyzót láttam.

Sosem szerettem nézni magam a tükörben. Nem tudom, miért. Nem vagyok éppen filmsztárosan jóképű, de azért a Fekete Lagúna szörnye sem. Amolyan átlagos arcom van, amely kifejezett előny, ha valaki, mint például én, nem akarja magára vonni a figyelmet. Csak van valami nyugtalanító abban, ha az ember a saját tükörképét

bámulja. Nem olyasmi, hogy elégedetlen volna vele vagy a maga hiúsága hozná zavarba. Csak talán, ha a saját szemébe néz, esetleg nem azt látja benne, amit szeretne – vagy éppen lát valamit, amit nem szeretne látni.

Az én arcom legalább nem volt csurom vér, és a szemem sem halott, és mégis lángoló, mint a zombiké. Nem tudtam, milyen lehet az átkeléstől ódzkodó, kóborló léleknek lenni, de abban biztos voltam, hogy nem ilyen. Ha találkozásom a cowboyjal nem puszta hallucináció vagy jövőbe pillantás volt, ha tényleg torkon lőtt és megölt, valami csoda következtében akkor is újra életben voltam.

Meg sem próbáltam rájönni, hogyan lehetséges ilyesmi. A világ telis-tele van rejtélyekkel, és én már megtanultam, hogy egy ilyen rejtély vagy megmagyarázza magát, vagy sem. De én nem kényszerít- hetem a természetet arra, hogy széthúzza a függönyt, és megmutassa a világot működtető rejtett gépezetet.

Mikor visszafordultam Mr. Hitchcockhoz, a nagy rendező feltartotta mindkét hüvelykujját.

Leültem mellé a padra. Remegett a kezem. Átkulcsoltam a térdem, hogy lecsillapítsam kicsit a reszketést.

– A múltkor láttam önt – mondtam. – Elsétált a parton a házikó előtt, ahol lakom. Még integetett is.

Még jobban kidüllesztette alsó ajkát, és bólogatott. Habár az arcához talán a savanyú kifejezés illett volna legjobban, mosolygott, és már-már derűsnek látszott. Úgy nézett, mint aki mondani akar nekem valamit, amin biztosan röhögni fogok. Csak hát mivel 1980-ban meghalt, szellem volt, és azok nem beszélnek.

Emlékirataim előző köteteiben már írtam egyéb híres lelkekről, akik abban a reményben kerestek meg, hogy segítek nekik összeszedni a bátorságot az átkeléshez. Mr.

Elvis Presley évekig velem volt, mire rájöttem, miért kóborol még ezen a világon, s rá tudtam venni, hogy hagyja el. A jóval csapongóbb Mr. Sinatra sokkal rövidebb ideig maradt a társaságomban, mint a rock and roll királya, de azalatt mindig szórakoztató volt, és talán többet is segített nekem, mint én neki, ám végül átkelt ő is.

Ezen tapasztalataim alapján tévesen arra következtettem, hogy ha újabb híres kóborló lélek kér tőlem tanácsot, az is egy legendás énekes lesz majd. Mondjuk Bing Crosby, Bobby Darin vagy John Lennon. Rosszabb napjaimon meg attól tartottam, hogy Sid Vicious vagy Kurt Cobain lesz az.

Ehelyett azonban Mr. Alfréd Hitchcock, minden idők öt legnagyobb hollywoodi rendezőjének egyike – a *Psycho,* de ugyanakkor a *Végre egy jó házasság* című kacagtató vígjáték alkotója is – fordult hozzám segítségért, évtizedekkel a halála után. Már akkor sokat tudtam róla. Később pedig megtudtam még többet. Ebben a pillanatban azonban, a kamionospihenő zuhanyozójában, intellektuálisan alkalmatlannak éreztem magam arra, hogy egy ilyen kaliberű embernek tanácsot adjak.

Még mindig sokkos állapotban voltam, miután meggyilkoltak és feltámadtam, már ha egyáltalán ez történt, és képtelen voltam megszólalni. Egy hosszú pillanatig őt néztem, aztán körbepillantottam, mintha a fehér falakra nagy betűkkel fel volna írva, amit mondanom kellene neki. De nem volt. Sokkal kínosabb volt, hogy nem tudok mondani semmit, mintha hülyeségeket hordanék össze, úgyhogy inkább belekezdtem:

– Elnézést, kicsit meg vagyok zuhanva. Betonból voltak a falak. És egyszer csak ott volt a cowboy. Vagy nem volt. Közvetlen közelről torkon lőtt. De lehet, hogy nem. Ja,

elnézést! Ön nem is tud a cowboyról. Igaziból nem is cowboy. Kamiont vezet, nem lovat. Jó, mondjuk, azt nem is vezethetné, maximum kötőféken, de érti, hogy értem. És kis kertésznek hívott. Hát, ez persze önmagában nem sértés. Nagyon szép foglalkozás az. De ahogy mondta. Olyan gúnyosan. Lenézéssel. Randa egy alak. Mármint a cowboy, nem a kertész. Velük semmi bajom. Ha ők nem lennének, nem lett volna lőszerem a boltban, és valószínűleg most holtan feküdnék a zöldség-gyümölcs osztályon.

Mr. Hitchcock egyik kezén nyugtatta az állát, és érdeklődve nézett, mintha én lennék Sherlock, ő meg Watson, pedig inkább olyan volt köztünk az arány, mint a Csim-bum cirkusz bohócai és Einstein között.

Vettem néhány mély lélegzetet, hogy összeszedjem magam.

– Uram, megteszem önért, amit tudok. Megtiszteltetés, hogy hozzám fordult. De mivel önt nem megölték, valószínűleg személyes okokból vonakodik átkelni. Lélektani okokból. Talán bűntudatból. Esetleg bán valamit, amit életében tett.

Felvonta az egyik szemöldökét.

– Mr. Presley és Mr. Sinatra magánélete – folytattam – majdnem ugyanannyira nyilvános volt, mint a karrierjük, úgyhogy az ő esetükben ki tudtam találni, miért kóborolnak még itt. Ön azonban nem teregette ki a magánügyeit, és mivel nem tud beszélni, valószínűleg nehéz dolgom lesz, úgyhogy remélem, számíthatok a türelmére.

Kihúzta az álla alól a kezét, és megveregette vele a vállamat, mintha megnyugtatna, hogy ennyi év bolyongás után nem várja, hogy azonnal a mennyei mozgólépcsőhöz kalauzoljam.

Én ugyanolyan melegnek és szilárdnak érzem a kóborló lelkeket, mint az élőket. Például meg tudnak veregetni vigasztalóan, ahogy Mr. Hitchcock, és tőlem is el tudják fogadni a vigasztalást, de nem tudnak megütni, megkarmolni, fojtogatni vagy egyéb módon sérülést okozni. Ha megpróbálják, az öklük keresztülszalad rajtam.

Csak az a szellem jelenthet veszélyt az élőkre, amelyik kopogó szellemmé változik. Ezt a csalódottság vagy a düh válthatja ki. A haragos szellem energiát merít valami sötét helyről, ebbe a világba pumpálja, és könyvektől a szúró-vágóeszközökön át a bútorokig mindent összevissza hajigái.

Általánosságban véve a kopogó szellemeket valami sérelem érte, esetleg eleve rosszindulatúak. Ha valaha elhagyják ezt a világot, a Túloldal sötétebbik felére kerülnek, ahol nem jár kakaó és süti. Vannak persze kivételek is, jó szándékú kopogó szellemek, mint amilyen Mr. Sinatra volt, amikor a megmentésemre sietett Magic Beach-en, kicsit több mint egy hónappal korábban.

Úgy tűnhet, hogy csak hetvenkedésből dobálózom a nagy nevekkel, és megkérdőjeleződhet a szavahihetőségem. Védelmemre csak annyit mondhatok, hogy a híres emberek csupán töredékét képezik a kóborló lelkek összességének, akiknek segítettem átkelni. És ha azt hiszik, csak kitaláltam őket, hogy több példányt adhassak el a könyveimből, megcáfolja önöket a tény, hogy emlékirataim nem jelennek meg, amíg én élek, nehogy bezárjanak valami titkos kormányzati létesítménybe, és tanulmányozzanak, mint egy kísérleti patkányt.

Amellett, akár a sötét, akár a világos felére kerülök a Túloldalnak, ott biztosan nem veszem majd hasznát a szerzői jogdíjaknak. Ha a teológiai elméletem helyes, a

világos részen minden ingyen lesz majd, amire szükségem van, a sötétből meg úgysem juttathat ki semmilyen pénz.

Mr. Hitchcock befejezte a vállam veregetését, felkelt a csempézett padról, és átvágott a helyiségen. Egyik ujjával intett, hogy kövessem, majd a csukott ajtón át kilépett a folyosóra.

Hát igen, az utazás sokkal könnyebb lesz, ha már halott az ember. Nem kell foglalkoznia ajtókkal, fizetőkapukkal meg repülőtéri biztonsági őrökkel, akik a fenekében akarnak motozni.

Mikor kinyitottam az ajtót, és én is kimentem a folyosóra, Zilla éppen frissen mosott törölközőket hajtogatott.

Mr. Hitchcock úgy harmincméternyire álldogált, ennek, valamint a tévészobába és a csontkovácshoz vezető folyosónak a kereszteződésében. Magasra emelete jobb kezét, és úgy integetett, mintha egy zsúfolt vasútállomáson lennénk, és a tömeg feje fölött akarná felkelteni a figyelmemet.

Zilla persze nem látta, úgyhogy tőlem kérdezte meg:

– Valami baj van?

– Úgy döntöttem, mégsem kell a zuhany. Már a gondolata is felfrissített.

– Sajnos a teljes összeget nem tudom visszafizetni – mondta bocsánatkérően.

Már indultam volna Mr. Hitchcock után, aki láthatóan mutatni akart nekem valamit.

– Semmi baj – mondtam. – Nem kell visszafizetni semmit.

Ahogy elfordultam, kijött az asztala mögül, és hozzám lépett.

– Egy pillanat, uram! Tudja, akár használta a törölközőt, akár nem, nekünk ki kell mosni, és kitakarítani a zuhanyozót.

Nagyon becsületes volt, és nem akart megrövidíteni.

– Értem én – nyugtattam meg. – Semmi gond.

– De a pénz felét vissza tudom adni.

– De hölgyem, tényleg nem kell. Csak jelképesen zuhanyoztam le, viszont papírpénzzel fizettem, ami szintén csak jelképe a pénznek, úgyhogy teljesen korrekt volt az üzlet.

Ezen úgy meglepődött, hogy szóhoz sem jutott, így hát siethettem Mr. Hitchcock után. Az épület hátsó részébe vezetett, ahol átszivárgott egy lépcsőház feliratú ajtón. Én a hagyományos módon, az ajtót kinyitva jutottam be a lépcsőházba, épp időben ahhoz, hogy lássam, amint lelebeg az első fordulóig, néhány centivel a fokok fölött.

Miközben követtem, úgy határozott, nem olyan külsőt fog viselni, mint élete vége felé, hanem úgy néz ki, ahogy az ötvenes évei elején: a haja még sötét volt, noha már ritkulásnak indult, sőt a feje búbján egy kopasz folt is látszott. 1899-ben született, úgyhogy ötvenes évei a huszadik századnak is az ötvenes éveiben voltak, amikor a *Hátsó ablak,* a *Gyilkosság telefonhívásra,* az *Idegenek a vonaton,* az *Észak-északnyugat,* a *Fogjunk tolvajt!, A tévedés áldozata* és a *Szédülés* című filmeket forgatta, több klasszikust, mint amennyit a legtöbb rendező egy élet során összesen létrehoz. És ekkor már mögötte volt *A Manderley-ház asszonya, Az ember, aki túl sokat tudott* második változata, a *Forgószél,* az *Elbűvölve,* a *Gyanakvó szerelem, A gyanú árnyékában,* és még annyi más remekmű. A *Psycho,* a *Madarak* és egyebek pedig még előtte.

Négy lépcsősoron ereszkedtünk le, tehát az alagsorba jutottunk. A rendező az élete során rutinná fejlesztett nyugalommal lebegett keresztül egy újabb csukott ajtón, amely mögött az épület szívét fedeztem fel, egy olyan helyiséget, amely talán még hatalmasabb volt, mint amilyennek látszott, és amely tele volt zsúfolva bojlerekkel, hűtőberendezésekkel, a hűtő-fűtő rendszer PVC-csöveinek labirintusával és kismegszakító szekrényekkel. Voltak egyéb eszközök is, amelyeket nem tudtam beazonosítani, méghozzá annyi, hogy úgy éreztem magam, mintha egy csillaghajó gépházába kerültem volna.

Erős, hideg fény áradt a neoncsövekből. Az árnyékok pereme éles volt, a különféle gépek acélburkolata pedig úgy csillogott, mintha jég lepné.

Mr. Hitchcock persze sosem vetett árnyékot, az enyém pedig a talpam alá zsugorodott, amikor megálltunk a fénycsövek alatt, körülbelül a helyiség közepén. Az ajkára tette az ujját, jelezve, hogy hallgassak, majd jobbra kapta a fejét, és kezét a füléhez tette, olyan színpadias gesztussal, amely eszembe juttatta, hogy a némafilmben kezdte hosszú karrierjét.

Én is félrehajtottam a fejem, és álltunk ebben a komikus pózban, mintha Stan és Pan keresné egy különös zaj forrását, amelyről pillanatokkal később kiderül, hogy egy emelőcsigáról leszakadt, fejünkre zuhanó zongora okozta. A gépezet zümmögésében és duruzsolásában azonban nem volt semmi vészjósló, mást meg nem hallottam, legalábbis semmi olyasmit, amitől a nyakszirtemen égnek meredtek volna a szőrszálak.

Aztán mégis meghallottam valamit: két ember vitatkozott, a hangjuk tompa volt, és nem értettem, mit mondanak, de a közelben beszéltek. Meglepve fordultam

hátra, a terem üres közepén azonban nem volt velünk senki, és üresen tátongott a gépek közötti folyosó is, amelyen át idejöttünk. Akadtak még egyéb folyosók, amelyeket nem fedeztem fel, de kételkedtem benne, hogy megtalálnám a két embert vagy akár csak az egyiküket. Közelinek hangoztak, de nem teljesen igazinak, a hangjuk mély volt és torz, mint az álombéli gonosz lényeké.

A párbeszéd elhalkult, majd még hangosabban és közelebb hangzott fel újra, mint az imént, de még mindig nem értettem, mit mondanak, mintha a két ember csupán egy-két méterre vitatkozna tőlem, de egy láthatatlan fal túloldalán. Újabbat fordultam, és elsietett mellettem egy nagyon dühös férfi, farmerben és fekete bőrdzsekiben, olyan közel, hogy meg is érinthettem volna, mégsem vett észre.

Arca kemény vonású volt, és mintha kissé összetört volna. Kitartó, de tehetségtelen bokszolóra emlékeztetett, aki jó pár pusztító erejű ütést benyelt már. Súlyos szemhéjai mögött vadul lángolt a szeme, és egyre ide-oda járt, mint a szabadnak született, de ketrecbe zárt vadállaté.

Ja, igen, és az ember félig átlátszó volt.

A kóborló holtak az én számomra ugyanolyan valóságosnak látszanak, mintha élnének. Ha nem halálos sebekkel jelennek meg – mint nemrég az a lefejezett nő az utcán –, és nem mennek át a falon, nem is mindig ismerem fel őket.

Ez a köpcös, vastagnyakú férfi, akinek olyan volt az arca, mint a repedezett szikla, nem volt szellem. A hangja, bár olyan fojtott és torz volt, mintha fél méter vattán keresztül hallanám lassított felvételről, mégiscsak nagyban különbözött a lelkek teljes csendjétől.

Váratlanul irányt változtatott, és keresztülhaladt rajtam, amitől megborzongtam, mert dermesztő fagy támadt, amikor ugyanazt a helyet foglaltuk el. Ahogy megfordultam, megállt és ő is megperdült, úgyhogy szemtől szemben álltunk egymással. Hirtelen elhallgatott. Balra nézett, jobbra, fel és le, gondoltam, ő is érezte a hideget, de egyébként nem észlelt engem. Én átlátszó szellemnek láttam őt, mint a filmekben, az ő számára azonban láthatatlan voltam.

Egy pillanatra érzékeltem – bár látni nem láttam –, hogy a helyiség, ahol ő van, ugyanakkora, mint amiben én állok, de üres és kihalt. Hideg beton és hamuszürke fény.

A másik ember abban a pincében újra megszólalt, és most elő is lépett: a cowboy volt az. Ugyanolyan áttetsző volt, mint az, akivel vitatkozott.

Az első férfi elfordult tőlem, és csatlakozott a leendő gyerekgyilkoshoz, majd mindketten elsétáltak, és hamarosan eltűntek a szemem elől.

Már nem érzékeltem azt a másik pincét. Aztán olyan hang hallatszott, mintha két vasajtó csapódna be, az egyik egy tizedmásodperccel később, mint a másik, viszont hangosabban is.

Mikor visszafordultam Mr. Hitchcockhoz, láttam, hogy engem néz. Felvonta a szemöldökét, mintha a véleményemre volna kíváncsi arról, ami történt.

Semmilyen értelemben nem vagyok fontos ember, de abban a pillanatban már-már annak éreztem magam. Paranormális képességeim ellenére csupán egy boldogtalan szakács vagyok, aki igyekszik jól végezni a munkáját, ha van neki, és általában mindig helyesen cselekedni. Most viszont hirtelen eszembe jutottak Mr. Hitchcock filmjeinek férfi főszereplői, és kötelességemnek éreztem teljesíteni a

rendező elvárásait, azaz olyan szellemes megjegyzéssel reagálni a felvont szemöldökre, amit akár Cary Grant szájába is adhatna.

Ehhez képest ezt mondtam:

– Öööö… hú… hát… szóval… az van… hát, én nem értem. Hol volt az a két ember? És hol vannak most? Ez a vita korábban történt? Vagy csak a jövőben fog?

Megrázta a fejét, és a mutatóujjával megütögette a karóráját, talán azt jelezve, hogy mindkét pince ugyanabban az időben létezik, és amit láttam, az most történt. Vagy még életében forgatott egy Rolex-reklámot is, és kötelezve érezte magát, hogy halála után is hirdesse a márkát.

– Zavarban vagyok most, uram.

Mr. Hitchcock ujjait széttárva a fejéhez kapta a kezét, és gúnyos döbbenettel az arcán jelezte: *Tényleg? Zavarban? Nahát! Ki gondolta volna? Elképesztő! Hihetetlen!*

Ha Quentin Tarantinóval vagy Olivér Stone-nal van dolgom, kicsit talán megsértődtem volna – esetleg megijeszt a hamarosan bekövetkező féktelen erőszak lehetősége –, róla azonban köztudott volt a maga idejében, hogy imád mókázni és másokat ugratni. Mikor barátja, a színész Gerald du Maurier a londoni St. James Theatre-ben lépett fel, Mr. Hitchcock az előadás alatt valahogyan észrevétlenül egy lovat csempészett be a sztár öltözőjébe. Mikor Maurier a darab végeztével visszavonult oda, arra nyitott be, hogy egy nagydarab állat falatozik odabent zabzsákból.

A rendező most elfordult tőlem, és keresztülsiklott a pincén, mintha egy befagyott tavon korcsolyázna, nekem meg ugyancsak igyekeznem kellett, ha lépést akartam tartani vele. Átment egy vasajtón, amelyet nekem persze ki kellett nyitnom, és közben elgondolkoztam rajta, ez az ajtó

csapódott-e be kétszer egymás után, amikor az áttetsző cowboy elhagyta azt a másik pincét, esetleg ezt vagy éppen mindkettőt.

Egyre inkább összezavarodva siettem végig egy lepukkant folyosón, két felvonóhoz – a kisebbik személy-, a nagyobbik teherfelvonó volt –, ahol Mr. Hitchcock állt. Ahogy megálltam, megszólalt egy csengő, a kisebb lift ajtaja kinyílt, ő belépett a fülkébe, én meg követtem.

Mielőtt összehozhattam volna valami tényleg Cary Granthez méltó szöveget, a rendező átszűrődött a fülke tetején, és eltűnt. Ilyen bohókás kedvű, örömtől duzzadó szellemet még nem láttam, és egészen elképesztett, mennyire élvezi természetfeletti képességeit.

Ahogy a földszinten kiléptem a folyosóra, jobb kéz felől megpillantottam Mr. Hitchcockot az előtérben álló térképes bódénál. Felemelt jobbjával odaintegetett nekem, mintha egyébként nem ismertem volna fel a ki-bejárkáló kamionsofőrök között.

Ahogy közelebb értem, egyszerre eltűnt – aztán újra megjelent a főbejárat üvegajtajának túloldalán.

Ahogy kimentem, és csatlakoztam hozzá, meg- éreztem a közelben a cowboy!, bár sehol sem láttam. Aztán megpillantottam a ProStar+-t, amint kiáll a parkolóból, és megindul az autópálya felé.

Egy közelebbi motor bömbölése, és az utána következő éles fékcsikorgás arra késztetett, hogy hátraforduljak. A szuperhosszú Mercedes limó keresztülhajtott Mr. Hitchcockon, és füstölgő gumikkal megállt előttem.

A rendezőt persze nem lehetett elütni, mivel nem volt valódi teste. Egyszerűen eltűnt.

Mrs. Fischer kiszólt a nyitott ablakon:

– Siessen, gyermekem, mert még elveszítjük!

A távolban a vörös-fekete kamion épp eltűnt az autópálya alatti aluljáróban.

Gyorsan megkerültem a kocsit, bemásztam az anyósülésre, becsuktam az ajtót, és hátrapillantottam az utastérbe.

– Hol van?

Mrs. Fischer persze nem tudta, hogy Mr. Hitchcockot keresem, akiről azt hittem, az alvázon át behatolt a limuzinba. A párnáján kuporogva, a kútoszlopok között navigálva a hatalmas autót, miközben alig látott ki belőle, így szólt:

– Mondta, hogy cowboyjelmezes kamionost keres, de most, hogy láttam, ezen minden csak jelmez. Csupa csalás, csupa hazugság. Szóval, gyilkosságot tervez? Akkor, gyermekem, el kell őt kapnia.

– Almával már leterítettem, de bármennyire utálom a lőfegyvert, valószínűleg szükségem lesz egyre.

A köztünk heverő retikülre mutatott.

– Vigye csak a pisztolyt!

– Nem akarom önt is bajba keverni.

– Drágaságom, ezt a pisztolyt nehezebb lenyomozni, mint egy almát.

Nem éreztem helyesnek, hogy benyúlok a táskájába, még ha ő is szólított fel rá. Meg aztán pillanatnyilag nem is volt még szükségem fegyverre. Egyelőre csak követtük az ellenséget. Nem állt szándékomban kilőni a kerekét vagy a száguldó limóból átugrani a vezetőfülke ajtajára. Nem vagyok én Tom Cruise. Sem Angelina Jolie.

Az aluljáró felé haladva Mrs. Fischer felgyorsított.

– Övet be! – tanácsolta.

Ekkorra már ismertem annyira, hogy habozás nélkül megfogadjam a tanácsát.

Az aluljáróból kifelé, majd az autópályára felkanyarodva egyre tovább gyorsított, mintha rá nem vonatkoznának a fizika törvényei. Ha terepjáróban vagy sima személyautóban ülünk, jó eséllyel demonstrálhattuk volna a centrifugális erő hatását azzal, hogy a kanyar ívének csúcsán lerepülünk az útról. A limó azonban nehéz volt, a súlypontja pedig alacsony, így teljes sebességgel kanyarodtunk fel az autópályára.

Mrs. Fischer a „Húzódj le!" jelzéssel mit sem törődve vadul dudált mindenkire, aki hátulról próbálta megközelíteni őt a jobb oldali sávban. A limó fütyülve száguldott délnek a ProStar+ nyomában.

– Kicsit tessék megnyugodni! – kértem. – Nem akarjuk elkapni.

– De hiszen azt mondta, ez meg akar ölni három embert! Meg kell állítani!

– Meg is fogjuk, de nem most. Meg kell tudnunk, hova tart, és mit forgat a fejében. Nem egyedül csinálja ezt a dolgot. Jut is eszembe, tetszett látni vele valakit kijönni?

– Nem. Egyedül volt. Szóval, ez egy összeesküvés?

Jól elnyújtva ejtette ki az utolsó szót, mintha egész elbűvölné a hangzása.

– Nem tudom, mi ez. Az a másik pasas… farmert és fekete bőrdzsekit hord. Olyan hüllőszemű, köpcös alak, úgy néz ki, mintha egy olyan harcművész volna, aki néha téglát tör az arcával, csak néha a tégla győzött volna.

– Hát, ez percről percre fincsibb – vigyorgott kéjesen, és az arcán annyira elmélyültek a gödröcskék, hogy akár tündérkék költözhettek volna beléjük. Kicsit felengedte a gázpedált. – Szóval, lemaradunk, és messziről szemmel tartjuk?

A pszichikai magnetizmusnak hála, igazából szemmel sem kellett volna tartanunk, de nem volt kedvem magyarázni neki, hogy az új Miss Marple-nek paranormális képességei is vannak.

– Pontosan, hölgyem. Csak ne tessék szem elől téveszteni! Most nem lehet semmi baj. Még nincsenek nála a gyerekek.

Már ahogy mondtam, rájöttem, hogy hibáztam.

Megértette a jelentőségét annak, amit mondtam. A mosolya elhalványult, a gödröcskék összementek. A hangja olyan durva lett, hogy azt hihette volna az ember, Clint Eastwood sok vihart látott nővére beszél:

– Szóval, három *gyereket* akar megölni?

Kelletlenül, de bevallottam:

– Igen, hölgyem, azt hiszem. Egy hat, meg egy tíz év körüli kislányt. És egy nagyjából nyolcéves kisfiút.

– A gonosz mindig az ártatlanokhoz vonzódik jelentette ki pontosan ugyanolyan undorral és megvetéssel, amit, ha Mr. Eastwood lett volna egy westernben, valószínűleg egy adag, precízen a köpőcsészébe sercintett bagóval hangsúlyoz. – Honnan tudja, hogy gyerekek azok?

– Ezt nem szeretném elmondani, hölgyem.

– Hívjon Edie-nek!

– Igen, hölgyem.

– Én viszont szeretném, ha elmondaná.

– Mi lenne, ha előbb el tetszene mesélni, mit jelent simának és kéknek lenni?

Némi csend után így válaszolt:

– Majd elmondom, ha elmondom, de az nem most van.

– Részemről is ez a helyzet, hölgyem.

Mrs. Fischer úgy hunyorgott a távoli kamionra, mintha el akarná párologtatni a tekintetével.

– Ha rajtakapom ezt a szörnyeteget, hogy csak hozzányúl egy gyerekhez, a szeme láttára etetem meg a heréit a prérifarkasokkal.

Ebben a pillanatban nem volt annyira imádni- való. Úgy nézett ki, mint egy bosszúszomjas, ádáz Muppet.

NYOLC

A Los Angelestől északra szorosan egymás mellett lévő kertvárosok egyikében a ProStar+ végképp elkanyarodott a tengertől, mi meg utána. A 101-es autópályából hamarosan 134-es út lett, a legszélesebb betonfolyam, amelyet életemben láttam: a nagyvárosi betondzsungelen át a keleten magasodó komor, magányos hegyekhez vezetett.

Én a csöndes Pico Mundóban születtem, ahol a préri már jóval az én időm előtt megadta magát a sivatagnak, és több mint húsz évig ott is éltem. Pico Mundóban azonban túlságosan erős volt az engem ért veszteség emléke. Noha tudtam, hogy Stormy Llewellyn nem késlekedne az átkeléssel a Túlvilágba, reggelente sokszor ébredtem azzal a reménnyel, hogy kóborló lelke meglátogat, és újra láthatom, aztán este a találkozásról álmodtam, amelyet a nap nem hozott el.

Mikor aztán végre kimerészkedtem a nagyvilágba, keresve a szülővárosomban többé nem lelt békét, csupán a Szent Bertalan-kolostorig mentem, a Sierra Nevada kaliforniai oldalán, fenn a hegyekben, ahol fél évig éltem a szerzetesek vendégeként. Azóta, hogy onnan eljöttem, kalandjaim elsodortak Magic Beach városába, egy út menti kis vendéglőbe, amelynek Harmony Corner volt a neve, egy különös birtokra Montecitóban, de nagyvárosnak még a külterületére is most tévedtem életemben először.

Lehet, hogy a természetemnél fogva képtelen vagyok szeretni a nyüzsgő sokaságot vagy egyáltalán alkalmazkodni hozzá. A látható határok nélkül egymásba olvadó települések, a hatalmas völgyet és a domboldalakat

kilométereken át beborító házak, amelyek közül itt-ott felhőkarcolók csoportjai emelkedtek ki: nyomasztott ez a látvány, és bár nagy sebességgel robogtunk keresztül rajta – el a burbanki, glendale-i és Eagle Rock-i kijárat mellett –, elfogott a klausztrofóbia.

A forgalom percről percre erősödött. Mrs. Fischer attól tartott, hogy elveszítjük a zsákmányt, ezért igyekezett csökkenteni a távolságot köztünk és a kamion között.

Én viszont ragaszkodtam hozzá, hogy maradjunk olyan messze, ahonnan még éppen csak látjuk:

– Tetszett mondani, hogy ez az ember csupa csalás és hazugság. Ez így is van. De ezenkívül… nem is tudom. Intuitív. Furcsán intuitív. Ha nem vagyunk különösen óvatosak, megérzi, hogy követjük.

Rám pillantott, az arca egy öreg tündéré volt, a szeme azonban, akár valami arcfelismerő szkenner lézere, amely a legártatlanabb arckifejezésből is töméntelen információt képes kiolvasni.

– És ha elveszítjük, Oddie?

– Majd megtaláljuk újra.

– Hogy lehet ebben ennyire biztos?

Nem bírtam tovább a kék szempár pillantását, inkább az emberi településeket néztem, amelyek láttán valami megmagyarázhatatlan, de annál szörnyűbb balsejtelem ébredt bennem.

Mivel én nem feleltem a kérdésére, megválaszolta saját magának:

– Talán azért tudja ilyen biztosan, mert maga is olyan „furcsán intuitív”.

Továbbra sem válaszoltam, mivel ez nem csupán találgatás volt, hanem egyben csali is. Neki is megvoltak a maga titkai meg nekem is a magaméi, és pillanatnyilag

mindketten jobbnak láttuk, ha megtartjuk őket magunknak.

A tiszta égbolt, amely alatt otthagytam a házikóban Annamáriát, tiszta maradt itt a nagyvárostól északra is. Délre azonban vészjósló felhőtorlaszok emelkedtek, és úgy gomolyogtak felénk, akár valami lassított lavina. Szél járt előttük, és borzolta a fákat. A magasban kecsesen szárnyaló madárrajok eltűntek, egyszerre csak egy-két példány húzott el alacsonyan, egyik ideiglenes pihenőhelytől a másikig, keresve a legbiztosabb menedéket a vihar elől.

– Mi lett az álcájával? – kérdezte Mrs. Fischer.

– Álcámmal?

– Oscar gyönyörű kockás sapkájával.

– Jaj, nem tudom. Biztosan elhagytam valahol. Nagyon sajnálom.

– És a napszemüveg?

– Eltört, amikor… – Majdnem elmondtam, hogy „amikor torkon lőtt a cowboy”, de visszafogtam magam. – Eltört.

Csettintett a nyelvével.

– Az nem jó. Akkor csak az álszakáll meg a bajuszok maradtak.

– Nem kell álruha, hölgyem. Ezt az alakot úgysem csapja be.

A széles úton és a völgyön is túl, a San Gabriel-hegység előhegyein és meredek lejtőin hatalmas, szakadozott árnyak kezdtek hirtelen észak felé rohanni, pedig a tiszta égbolt semmi ilyesmit nem indokolt. Kalandos életem során még sohasem láttam ilyesmit, olyan volt, mintha focipálya méretű – vagy még nagyobb – repülőgépek köteléke szállt volna tova alacsonyan.

Majdnem felkiáltottam, de ekkor észrevettem, hogy Mrs. Fischer nem is észleli ezt a látványt. Előrehajolt a kormány fölött, és hunyorogva próbálta szemmel tartani a távolban robogó ProStar+-t a többi kamion között, amelyek akármelyik pillanatban sávot válthattak és eltakarhatták előle. De még így is észrevette volna a rohanó árnyakat, ha egyáltalán képes látni őket. Nyilvánvalóan nem valódi árnyak voltak, hanem valamiféle veszély csak az én számomra látható előjelei.

A sűrűn lakott települések egyre nyomasztóbbá váltak, olyanok lettek, mint valami kaptár. A villódzó fényben a lehetetlen árnyak nem csupán elhúztak a táj fölött, hanem lecsaptak rá, mire az épületek és egyéb emberi alkotások hajladozni és remegni látszottak, akár a fák az erősödő szélben.

Az én számomra egy pillanat erejéig összeolvadt a jelen és a jövő, az utóbbi ez előbbin lebegett, de inkább éreztem, mint láttam, inkább érzések és metaforák formájában mutatkozott meg, mint az eljövendő napok és évek eseményeinek részletes látomásaként. A klausztrofóbia teljesen körülfont, egyre szorosabban és szorosabban, mintha mumifikálnának, és az volna a gyolcs. Akármit kínált is a nagyváros, mégiscsak utcák útvesztője volt. Az útvesztőben pedig csapdába lehet esni. A széles autóút csak addig jelent szabadságot, amíg be nem dugul rajta a forgalom – vagy el nem barikádozzák. Minden környék, gazdag vagy szegény, potenciális gettó, a gettó potenciális börtön, a börtön pedig potenciális haláltábor. Az út két oldalán a lakóházak, üzletek és irodák egy pillanatra mintha ki lettek volna égve, és az ablakaik bedeszkázva, a következőben meg már bunkereknek és erődítményeknek tűntek, amelyek nemcsak egy közös ellenségtől védtek,

hanem egymástól is, egy olyan háborúban, ahol mindenki mindenki ellen harcol. Most már éreztem, ahogy az árnyak lecsapnak, mintha lökéshullámokat keltettek volna, és a napfény villanásaitól szinte meg lehetett vakulni. Amellett, hogy láttam a széles úton szabadon száguldó járműveket, éreztem ennek az aszfaltból való ütőérnek az elmeszesedett állapotát is, valamikor órákkal, hetekkel vagy évekkel később, amikor a közlekedőket egyre feltartóztatják. Látomásomat álomszerűen anyagtalan, mégis rémisztő, dühös csőcselék lepte el, arctalan tömeg, amely szétterjedt az álló autók között, bezúzta azok ablakait, feltépte az ajtókat, a sofőröket és utasaikat kirángatta az úttestre, pengék villantak, fegyverek dördültek, és bakancsok tapostak rémült arcokba. Vér.

Lehet, hogy egy pár pillanatra az eszméletemet is elveszítettem, mert amikor kinyitottam a szememet, odakint már nyoma sem volt gyorsan mozgó, megmagyarázhatatlan árnyaknak. Az épületek nem voltak romosak, nem láttam erődítményeket, a forgalom haladt az úton, Mrs. Fischer pedig aggodalmasan szólongatott:

– Oddie, mi a baj? Hall engem? Oddie!

– Igen, hölgyem, hallom.

A látomás már eltűnt, de még mindig úgy éreztem, rosszakaratú, kérlelhetetlen erők útjában állok. Maga az érzés nem volt szokatlan, de most nagyon közelinek tűnt a veszély.

– Jól van? – kérdezte Mrs. Fischer.

– Mondjuk! Aha. Jól vagyok. Csak egy pillanatra volt valami… izém. Hogy állunk?

– Azt hiszem, elvesztettük. – Még gyorsabban hajtott, mint eddig, elhúzott két sziklaszirtként magasodó kamion között, és egyre kereste azt, amelyiket üldöztük. – Egyszerre

olyan sok lett a kamion, én meg azt hittem, még tudom követni, de aztán kiderült, hogy az egy másik.

A 134-es útból időközben 210-es államközi autópálya lett. A táblák szerint Azusa és Covina felé lehetett lehajtani.

A délen tornyosuló felhők drámaian közelebb értek, és ebből rájöttem, hogy inkább percekig, mint pillanatokig voltam öntudatlan.

– Tessék kisorolni egész jobbra! A következő kijáratnál kanyarodjunk le!

– Maga tudja, hova ment? Honnan tudja?

– Megérzés.

Mrs. Fischer elindult a jobb szélső sáv felé, de azért megjegyezte:

– Megérzés? A megérzés nem ér egy kalap szamócát sem.

– Ez ér, hölgyem. Egy kalapnál valamivel többet is.

– Be szoktak jönni a megérzései, mi?

– Úgy tanulok, hogy oda megyek, ahová mennem kell – mondtam, szilárdan eltökélve, hogy nem fogom neki elmagyarázni a pszichikai magnetizmust.

A lehajtón sem lassított különösebben.

– Ha leértünk, akkor forduljon balra! – irányítottam.

Mivel a miénket keresztező úton nem járt senki, Mrs. Fischer nem foglalkozott a stoptáblával.

– Most jut eszembe: azt honnan tudta, hogy a kamionospihenőben lesz? – kérdezte.

Az autópálya alatt áthajtva mindketten udvariasan úgy tettünk, mintha nem vennénk észre a színpompás, de szokás szerint fantáziátlan, viszont annál obszcénebb graffitit. Az a gyanúm, hogy akik egyenlő értéket látnak a graffitiben és Rembrandt munkásságában, tévednek.

– Hát, hol legyen egy kamionos? – kérdeztem vissza. – Logikusnak tűnt.

– Ennyi? Logikusnak tűnt?

– Igen, hölgyem.

– Nagyon kerülgeti maga az igazat, gyermekem. Pedig maga mondta, hogy csak a gonoszoknak szabad hazudni.

– Önnek meg azt tetszett mondani, hogy hátha gonosznak tetszik lenni.

– Hátha. De azt nem mondtam, hogy az vagyok.

– A második utcán majd tessék balra fordulni!

– A helyzet az, hogy nem vagyok gonosz.

Már eléggé elmúlt a látomás hatása ahhoz, hogy mosolyogni tudjak.

– Először azt tetszett mondani, hátha gonosznak tetszik lenni, most meg azt, hogy nem. Jobb lesz, ha vigyázok.

Valaha virágzó vásárlóutcán hajtottunk át, ahol a legtöbb üzlet, javarészt étterem, tönkrement, és lepattant külsejükből ítélve a megmaradtak sem mehettek valami jól. Újabban voltak napok, amikor úgy tűnt, semmi sem megy túl jól, beleértve az országot, sőt a világot is.

Zöldre váltott egy jelzőlámpa, én pedig így szóltam:

– A kereszteződés után tessék megállni!

Mrs. Fischer lefékezett egy, az Üdvhadsereg által üzemeltetett turkáló előtt.

– Innentől egyedül megyek, és gyalog! – közöltem vele.

– Okos dolog ez?

– Sohasem tudom, okos dolog-e, amit teszek, hölgyem, de már így is jóval tovább maradtam életben, mint vártam.

– És én mit csináljak?

– Nagyon szépen köszönöm, hogy idáig el tetszett jönni, és hálás vagyok a segítségért! De nem akarom, hogy baja

essen miattam. Tessék csak élni tovább az életét, én meg próbálom megérteni a magamét!

Ennyi leélt év után, de talán már gyerekkorától fogva, Mrs. Fischer szeme olyan volt, akár a tengerben tükröződő égbolt, a végtelenség képmása az örökkévaló vizeken. Még ha nem is mondta volna ki azt, amit ezután mondott, a szemébe nézve akkor is tudtam volna, hogy a titkok, amelyeket nem volt hajlandó megmagyarázni nekem, valódiak, és éppoly mélységesek, mint az enyémek. Ezt mondta:

– Valami nagy közelít, Oddie. Olyan nagy, hogy megváltoztatja a világot. Tudom, hogy maga is érzi.

– Így van, hölgyem.

– Mióta?

– Szinte egész életemben. De újabban egyre inkább.

– Bizony, egyre inkább – helyeselt. – Gyermekem, tudja maga, honnan ered az igazi bátorság, amely sohasem hátrál meg?

– A hitből – feleltem.

– És a szeretetből – tette hozzá. – Tudja, a hit is egyfajta szeretet. Szeretete annak, ami nem látható, de nyilvánvaló. A szeretet tesz erőssé és bátorrá minket.

Stormyra gondoltam, és arra, hogy az elvesztése megedzett, akár az acélt.

– Igen.

– Heath-nek és nekem sosem volt gyerekünk. Hiszem, hogy azért nem, mert tartogatnom kellett a szeretetemet, öregkoromra, amikor valamiért mindre szükségem lesz, hogy bátorságot adjon.

Az eddig is egyre élénkülő szél hirtelen még jobban felerősödött, nekivágódott a limuzinnak, és levelekkel meg

szeméttel teli porördögöt kavart fel, amely részegen tántorgott egy kanálistól az utca közepe felé.

– Tudja, sok-sok éve háromszor is ugyanazt az álmot láttam, egy gyermekről, akinek sem apja, sem anyja, de mégsem árva. Magának van apja-anyja, Oddie?

– Még élnek, hölgyem, de nekem ők sohasem voltak apám és anyám. Tizenhat éves korom óta egyedül vagyok.

– Ott az autópályán felismertem magát álmomból, pedig már nem kisfiú.

Újságlapokat sodort végig az utcán a szél, baljóslatú, hamis madarakat, amelyek idétlenül verdestek szavakból lévő szárnyukkal.

– És mi történt abban az álomban? – kérdeztem.

– Valami nagyon jó és igaz. Most csak ennyit mondok. Viszont nem fogom, ahogy maga mondta, élni tovább az életemet, és elhajtani innen. Ha egyedül és gyalog kell továbbmennie, legyen. Én viszont úgy élem tovább az életemet, hogy szépen megvárom itt, amíg visszajön.

– Jobban szeretném, ha nem tetszene.

Kinyitotta a méretes retikült.

– Fogja a pisztolyt!

Megint eszembe jutott a látomás: egyetemes háború, mindenki mindenki ellen. Ha közeledett is ilyesmi, nem a következő nap, a következő héten vagy évben kellett megtörténnie. Talán sohasem történik meg. A jövő még nem dőlt el. Szabad akaratunkkal formáljuk.

Mrs. Fischer előhalászta a fegyvert a retikülből, és a kezembe nyomta.

– Vigye, vigye! Nekem van még.

Miközben az övembe, majd a pulóverem alá dugtam a pisztolyt, megjegyeztem:

– Úgy látom, mindenre föl tetszett készülni.

– Mindenki jobban tenné, ha felkészülne, gyermekem. – A szeme mosolygás közben is komoly maradt. Felemelte a kezét, és gyengéden megcsipkedte az arcomat. – Vigyázzon magára, Oddie! És jöjjön vissza!

KILENC

Ahogy kiszálltam a limuzinból, a szél belekapott a hajamba, és port dobott a szemembe, mintha valami ártó szellem volna. Márciushoz és Dél-Kaliforniához képest hűvös volt, főleg azt is figyelembe véve, hogy a front délnyugat felől közeledett. A tenger, amelyen biztosan fehér sapkás hullámokat korbácsolt a szél, szokatlanul hideg lehetett. Halványan éreztem is a távoli tengerpart illatát, főleg a jód csípős szagát, amelyet bizonyos hínárok választanak ki – partra veti ezeket a víz, s ott bomlanak le.

Elsétáltam a turkáló előtt, majd befordultam a sarkon. Az egy- és kétemeletes épületek legtöbbje régi volt, festett téglából épültek, mellvéddel ellátott tejüket és timpanonos ablakaikat art deco elemek díszítették. Az utcát datolyapálmák szegélyezték, amelyek sokkal elegánsabban festettek, mint a környék, ahol álltak.

Nem tudatosan választottam ki az útvonalat, hanem a pszichikai magnetizmusra bíztam magam, nem tudva, mikor állok meg egy ajtó előtt, amely mögött ott lapul a zsákmány, mikor fordulok be egy sarkon, és találom magam szembe vele vagy mikor hallom meg a hátam mögött a *kisköcsög* szót, és jövök rá, hogy a képességem megint őt vezette el hozzám, nem engem hozzá, és a hangtompítós Sig Sauer az arcomnak vagy éppen az ágyékomnak szegeződik.

Előttem, magasan az egyik szél tépte datolyapálmán négy – e szűk esztendőkhöz képest feltűnően kövér – patkány épp leereszkedett a pompás zöld levelek alatt rakott fészkéből. Tökéletesen összeszokott csapatként,

libasorban másztak, egyszerre emelve a lábukat. A tövébe érve a kvartett átvergődött a járdaszegélyen, majd eltűnt egy csatornanyílás rácsai között, ugyanolyan fegyelmezetten, ahogy egy emberi család vonul az óvóhelyre Közép-nyugaton, amikor megszólalnak a tornádószirénák.

Habár tudom, hogy a világ jelentősen bonyolultabb hely, mint amilyennek a többség számára tűnik, s érzem a véremben és a csontjaimban, hogy az emberiség egy veszekedő család egy végtelen vonaton, amely olyan partokra tart, amelyeket az élők csupán homályosan tudnak elképzelni, azért mindenhol nem látok jeleket. A hold udvara általában csak annyit jelent, hogy tükröző vulkáni hamu került a légkörbe, egy kétfejű kecske pedig nem egyéb genetikai furcsaságnál. A könyviparon végigsöprő anyupornóhullám és a legtöbb tévéműsor babiloni méretű kicsapongása valószínűleg még a normális határok közé esik igencsak magas mocsokmutatójú kultúránkban, és nem a civilizáció összeomlásának előjelei, bár – ha nem volna ennyi dolgom – én azért elkezdenék építeni egy bárkát.

Ez a patkánycsalád azonban, amely éppen ebben a bizonyos pillanatban ereszkedett alá, nem egyszerűen vihar elől menekülő rágcsálók csapatának tűnt. Kezdjük azzal, hogy mielőtt lecsusszant volna a csatornába, a járdaszegélyről mindegyik odanézett rám fekete üvegként csillogó szemével, és kétszer megcsóválta szelvényezett farkát.

Azon kaptam magam, hogy a járdaszegély felé tartok, ahol megálltam, és borzongva néztem a téglalap alakú rácsot. Olyan korban készült, amikor a közműveket még elegánsan és odafigyeléssel alakították ki, nem olyan slamposan, mint manapság. A párhuzamos vasrácsok

középen tíz centi átmérőjű vasgyűrűhöz csatlakoztak. A gyűrűben vasból készült, stilizált villám csapott le jobbról balra. Egy ködös Magic Beach-i éjszakán, több mint egy hónappal korábban már odatévedtem egy ugyanilyen rácshoz, amely alatt groteszk árnyak táncoltak kísérteties, lüktető fényben.

Akkor annyira elfogott a kíváncsiság, hogy letérdeltem, és belestem a rácsok között, le az aknába, hogy magyarázatot találjak erre a szokatlan jelenségre. Valami módon félig-meddig transzba estem, és közel hajoltam a nyíláshoz, nem csupán kényszert érezve, hogy megtudjam, mi van odalent, hanem inkább azt, hogy bármi legyen is az, éppen akkora szükségem van rá, mint az élelemre, a vízre vagy a levegőre.

Magic Beach-en egy váratlan szövetséges érkezése törte meg a bűbájt, és állított talpra. Később úgy éreztem, közel jártam egy olyan felfedezéshez, amely a végemet jelenthette volna – nem pusztán a halált, hanem annál sokkal tartósabb és gyötrelmesebb véget.

Most nem követtem a patkányokat a rácshoz, hanem sarkon fordultam, és sietősen, de azért nem futva távoztam. Négy sarkot gyalogoltam, közben elfeledkeztem a viharfelhők hadairól, észre sem vettem a szelet és eltűntek az agyamból a patkányok. Olyan állapotba kerültem, amilyenbe akkor szoktunk néha, még tízéves korunk előtt, amikor belebotlunk egy csak felnőtteknek szánt igazságba. Hegyes igazságba, amely sötétséget döf ártatlanságunk fényébe, és azonnal lázadásra késztet minket a csodát ért bántalmazás ellen. Otthagyjuk a biciklit, a játékokat és mindent, ami eltereli a figyelmünket, majd csupán órák múlva rázódunk helyre, mintha álomból ébrednénk, miután már bábot szőttünk magunk köré, hogy megvédjen

az igazság döfésétől, habár törékeny báb ez, amelyet megsemmisít az idő.

Mikor megálltam az utcasarkon, és visszanéztem, nem emlékeztem a magam mögött hagyott házakra, csak a villámos csatornarácsra négy háztömbnyivel délre. Mialatt ennyit megtettem, azt is elfelejtettem, miért jöttem ide. Most azonban eszembe jutott a cowboy fehér tüskehaja, könyörtelen tekintete és a bőre, amely mintha a pokolban barnult volna le.

A szívem lemaradt az agyamtól, és még mindig sebesen vert, mintha most is ott állnék egylépésnyire a rácstól. Addig is, amíg visszaállt olyan ritmusra, amely alapján a sürgősségin már nem gyanakodtak volna krízisre, szemügyre vettem a környéket.

Régi ipari épületek közé érkeztem, amelyek legnagyobbrészt sötétvörös vagy halványsárga téglából épültek, és cserép-, pala- vagy hullámbádogtető fedte őket, de repedeztek rajtuk a stukkók, és olyan nyugtalanító alakú foltok sorakoztak a falaikon, mintha az Armageddont látnám az elvarázsolt kastély tükreiben. Egyik-másik épületet mintha még használták volna. Mások elhagyatottan álltak, ablaktábláik foghíjasak voltak, ajtajukban többhavi szemetet tömörített össze az eső és a szél, parkolóik aszfaltjának repedéseiből gaz tört elő, körülöttük ernyedten lógott a lánckorlát.

Ahogy az ég kékje észak felé zsugorodott, feltornyosultak a viharfelhők, mint mikor a hegyek törtek elő a Föld kérgéből egy vulkanikus korban, évmilliókkal azelőtt, hogy az első élőlény megjelent volna.

Délnek indultam, bele a szélbe, vissza az eddigi utamon, és mintegy másfél háztömbnyit haladhattam – megfigyelve közben, hogy a többi csatornafedőn nincs villám –, mikor

egy szélesebb szervizúthoz érkeztem, amelyet szintén ipari épületek és raktárak öveztek. A környék egyéb zugaiban munkások dolgoztak, rakományok érkeztek és indultak útnak. Itt azonban, leszámítva a magasfeszültségű kábelek halk suttogását odafent, olyan csend honolt, amely sokkal inkább illett volna egy szellemvároshoz, mint egy élő település bármely részéhez.

Ahogy beléptem a sikátorba, a nap váratlanul eltűnt a felhők között, és a villanyoszlopok komor, fekete árnya beleolvadt a repedezett járdába. Mindkét oldalon megemelt rakodóteraszok, ember nagyságú ajtók, jókora, lehúzott redőnyök, és rácsos, sok táblából álló ablakok sorakoztak, amelyek olyan mocskosak voltak, hogy nem lehetett átlátni rajtuk.

A félutat valamivel elhagyva egy, a többinél keskenyebb épület vonzott magához, egy gyalogos bejárattal és három akkora garázsajtóval, amelyeken bármilyen járgány befért volna. Az ablakokat ugyanúgy átláthatatlan porréteg fedte, mint máshol, de a benti fény ezüstös csillogást kölcsönzött az üvegnek.

A kamionos cowboy kétségkívül közel volt. Lelki szemeim előtt a képe egyre élesebb és színesebb lett, és olyan félelmetes, hogy azt kívántam, bár volna nálam golyóálló szuszpenzor, nehogy be tudja váltani a fenyegetését.

Fülemet hegyezve megálltam az ajtónál. Mikor semmit sem hallottam, előhúztam a pisztolyt. Lenyomtam a kilincset, és az ajtó résnyire nyílt. A töretlen csendtől felbátorodva besurrantam rajta, és halkan becsuktam magam után.

Téglafalú garázsban álltam, amelyet a mennyezetről lógó fénycsövek világítottak meg. A három kocsiállás közül csak

az egyikben állt jármű, egy kis fehér Ford furgon, amilyet a virág- és ételszállítók szoktak használni, de ezen semmilyen cégnév vagy lógó sem volt.

Kinyitottam a csomagteret, de abban nem volt semmi, noha lehetséges, hogy hamarosan három megkötözött, felpeckelt szájú gyerek kerül bele, akiket el akarnak égetni. Nyitva hagytam a furgont, hogy ne csapjak zajt a kocsi ajtajával.

Hátul, a redőnyökkel szemközti oldalon, két ajtó fogott közre egy teherliftet. Van egy klasszikus történet egy emberről, akinek választania kell két ajtó közül, tudva, hogy az egyik mögött egy gyönyörű hölgy, a másik mögött pedig egy éhes tigris várja, de azt nem tudja, melyik melyik. Amilyen szerencsém nekem van, arra számítottam, hogy egyik és másik ajtó mögött is tigrist találok. A teherlift sem vonzott.

A kényszer a jobb oldali ajtóhoz vitt, amely felfelé vezető lépcsőket rejtett. A beton fokokra biztonsági okokból gumiszőnyeget ragasztottak, ez a lépteim zaját is elnyelte. Óvatosan becsuktam az ajtót magam után.

Félúton jártam az első lépcsőforduló felé, amikor két férfihangot hallottam meg odafent. A szavak ide-oda verődtek a jobbomon lévő téglafal és a baloldali, furnérlemezből készült fal között, s annyira eltorzultak, hogy még azt sem tudtam megállapítani, a cowboy beszél-e.

A pisztollyal meg tudtam volna félemlíteni őket.

De ha reménybeli zsákmányom nincs köztük, sehonnan nem tudhattam volna, nem két ártatlan embert fenyegetek-e.

Lesiettem a lépcsőn, vissza a garázsba, amely közben megváltozott. Fénycsövek helyett tölcsér alakú burával borított villanykörték lógtak a plafonról. A gyengécske

fényben épp csak láthattam, hogy a téglafalak helyén is puszta beton van.

De mindezeknél még sokkal meglepőbb volt, hogy a fekete-vörös ProStar+, a hosszú fekete utánfutóval ott állt a középső állásban, ahol néhány másodperccel korábban még a fehér furgon volt. A zárt térben a tizennyolc kerekű óriás még nagyobbnak látszott, mint kint az úton, és bár egy élettelen, tudat és szándék nélküli tárgy, legyen bármekkora is, nem lehet rosszindulatú, ez a kamion éppolyan gonosznak látszott, mint a Halálcsillag, amellyel Darth Vader egész világokat zúzott atomokká.

Tíz

A ProStar+ úgy állt ott az átalakult garázsban, mintha felfalta volna a Ford furgont. Eltűnődtem, nem kéne-e újragondolnom a véleményemet, talán nem kellene lenéznem az olyan, megszállott járművekről szóló filmeket, mint *A rettegés autója, a Maximális túlhajtás,* vagy A *kicsi kocsi kalandjai.*

Mivel egész életemet a természetfölöttivel töltöttem, nem bénított meg ez a látszólag lehetetlen helyzet. Átrohantam a kamionnak a nyitva hagyott ajtóval szemközti oldalára, hogy ott húzzam meg magam, amíg a szélvédőn keresztül meg tudom nézni, kik jöttek utánam a lépcsőn. Ha egyikük a cowboy, még mindig ráfoghatom a pisztolyt. Vagy ha ez valamiért nem lehetséges – például nála van a lángszóró, amelyet a gyerekeken akar használni –, kisurranhatok az ajtón, ahol bejöttem, hogy a sikátorban rejtőzzem el, és továbbra is figyelemmel kísérjem az eseményeket.

Senki sem jött ki a lépcsőházból, de hallottam, hogy két férfi beszél. Úgy tűnt, közel vannak, a hangjuk mégis tompán hallatszott. Szavaik érthetetlenné torzultak, mint amikor a cowboy meg a szétvert képű férfi – félig átlátszóan, és engem nem érzékelve – dühösen vitatkozott a kamionospihenő alagsorában.

Ezúttal még szellemként sem jelentek meg. Csak a hangjukat hallottam, s ebből nem tudtam pontosan megmondani, hol vannak. Aztán az is elhallgatott.

Attól féltem, hogy érzékelnek engem, ahogy én őket a gépteremben. Hátha megfordultak a viszonyok, és most én

vagyok félig áttetsző az ő számukra, míg ők előttem láthatatlanok.

A következő húsz-harminc másodperc olyan volt, mintha pattanásig feszült idegszálaimat fűrészelték volna, míg azt vártam, hogy megdermedjem attól, hogy egyikük arra a helyre ér, ahol én is vagyok.

Ehelyett azt hallottam, hogy beindul egy motor, de nem a ProStar+, hanem annál kisebb, de ez is tompa volt, ugyanaz az akadály szűrte meg, amelyik a beszédhangokat is. Csak feltételezni tudtam, hogy ez a fehér Ford furgon, amely most láthatatlan előttem.

A következő pillanatban zörgés és mély hangú dübörgés ijesztett meg egy pillanatra, de aztán rájöttem, hogy ez egy nagy, felhúzható garázsajtó eltorzult zaja.

A sikátor felé pillantottam, de a három redőny továbbra is szorosan le volt húzva.

Hallgattam, ahogy a láthatatlan furgon kitolat a garázsból. Miután távozott, hallatszott, ahogy az ajtó leereszkedik, bár az a három, amelyet én láttam, továbbra is mozdulatlan maradt.

A középiskolában a spirituális világ gyakran elvonta a figyelmemet a természettudományoktól, és a felsőfokú matematika semmivel sem vonzott jobban, mint hogy felgyújtsam magam, angolból azonban mindig jól teljesítettem. Megvolt a képességem, hogy írjak a két, együtt létező garázsról. Ahhoz azonban sajnos hiányzott a tudásom, hogy értelmes elméletet állítsak fel, hogyan lehetséges ilyen – mondjuk, ahhoz is, hogy megmagyarázzam, miért forr fel a tűztől a víz.

Úgy tűnt, hogy – ha feltehetően két garázs létezik egy helyen, különböző világokban vagy dimenziókban vagy mifenékben – én most abban a világban, dimenzióban,

mifenében vagyok, amelyik nem az enyém. A két ember, akinek a hangját hallottam, pedig nyilvánvalóan az én világomba vezette a Fordot.

A kamionospihenő zuhanyfülkéjében, illetve géptermében, valamint ebben a garázsban két valóság metszette egymást. A Máshol Lévő Zuhanyfülke nem zuhanyfülke volt, csak egy lepusztult kamra, ahogy a Máshol Lévő Gépteremből is hiányoztak a gépek, és a garázs megfelelője itt a Másholban is csak egy puszta betonkocka volt. A Másholban agyonlőttek, de a valódi zuhanyfülkében életben maradtam. A cowboy most a Másholban parkolta le a kamionját, és valami segítőjével együtt visszament az én valóságomba, talán attól félve, hogy a hatóságok keresik a ProStar+-t, amiért leszorított vele engem az útról, vagy talán más, számomra egyelőre érthetetlen okból. A fickó képes volt olyasmiket tenni, amiket mások nem láttak, mondjuk cafatokká lőni egy ártatlan sárgadinnyét, és akkor lépett át a valóságból a Másholba, amikor úri kedve úgy tartotta.

Sajgott a burám. Az agyam teljesen elhasználódott. Szükségem volt egy tányérra a saját überkönnyű palacsintámból ahhoz, hogy újra rendesen működjön.

A cowboynak is lehetett annyi paranormális képessége, mint nekem, talán még több is. Talán. Habár… nos, én úgy véltem, akinek ilyen lenyűgöző képességei vannak, az nem öltözne ilyen röhejesen. Na, nem azt mondom, hogy akinek emberfeletti adottságai vannak, mint nekem, az csak farmerben, pólóban és pulcsiban járhat, mint én, esetleg Ralph Laurenben. De kígyóbőr berakásos csizma? Vörös hajtókás fekete sportzakó, flitteres gallérral, mintha épp countrykoncertre készülne? Joker, Bane, Lex Luthor, a

Zöld Manó: valamennyien jobb ízléssel öltözködtek, mint ez a pojáca.

Arról nem is beszélve, hogy – a képregényekkel ellentétben – a való világban egy paranormális képességekkel rendelkező pasas nem akarná felhívni magára a figyelmet. Higgyék el nekem!

Ha már így kettesben maradtam a kamionnal, úgy döntöttem, átvizsgálom. A cowboy benne hagyta a kulcsot, nyilván meg volt győződve arról, hogy a Másholban nincsenek tolvajok. A vezetőfülkében semmi érdekes nem volt a műszerfal fölött lógó koponyás gyöngysoron kívül.

Közelebbről megszemlélve kiderült, hogy az utánfutó ajtaját záró hosszú, függőleges hevederzárakat egyedi tervezésű rögzítőbilincsek zárják. Az egyik kulcs nyitotta őket.

Mikor kinyitottam az ajtót, a plafon középvonalának mentén kigyulladt egy sor LED. Közvetlenül az ajtó mögött rozsdamentes acélból készült rácsos kapu állta el a bejáratot. A colos vasrudakra egy avatott kezű fémműves három pentagrammát, egy kelta, egy máltai és egy latin keresztet, egy ankh-jelet, két szvasztikát és vagy egy tucat olyan jelképet vésett, amelyeknek a nevét sem tudtam. Ez a mestermunka – sehol egy hegesztés, egyetlen hiba az acélban, és a minta a különböző elemek dacára is teljesen harmonikus volt – jó pár ezer dollárba kerülhetett.

A kapu mögött az utánfutó fekete padlójára, plafonjára és falaira ugyanezeket a szimbólumokat festették sárgával. Rakományt nem láttam odabent.

Konkrétan úgy tűnt, ez az utánfutó eleve nem teherszállításra való, és azon tűnődtem, hogy ha tényleg nem, akkor vajon mire használja a cowboy. Az már világos volt, hogy a férfi nem is kamionos, csak valaki, aki kamiont

vezet. Valami másból kellett, hogy éljen, bár abban kételkedtem, hogy akár ebben az erőszakos korban is megkeresheti valaki a kenyerét gyerekégetéssel.

Zár nem látszott a kapun, annak két szárnya mégis szilárdan illeszkedett egymáshoz. Sem széthúzni, sem széttolni nem tudtam őket.

Csak amikor már becsuktam volna az ajtót, akkor kezdtem gyanítani, hogy az utánfutó mégsem olyan üres, amilyennek tűnik. Nyugtalanító illat szűrődött át az acélrácson, édeskés, mint a tömjén, de mégis a bomlás érzetét keltette, sosem éreztem még ilyet azelőtt. Talán még a korábbi rakomány után maradt itt, de kezdetben nem éreztem. A szagot hirtelen lehűlés is kísérte, fuvallatnál is gyengébb, valami fagyos lehelet, amely szúrta az arcomat, akár a porhó.

Meggyőződve arról, hogy akármiben is utazik a cowboy, biztosan nem elektronikai cikkeket vagy bútorokat szállít, becsuktam az utánfutó ajtaját. Rázártam a hosszú hevedereket. Azokra meg a rögzítőbilincseket.

Nem tudom megmondani, miért, de miután éreztem a szagot és a hideget, arra vágytam, hogy eltölthessek néhány órát egy kád fertőtlenítőgélben, esetleg forogjak néhány kört egy emberre méretezett mikrohullámú sütőben, aztán egy órát inhaláljak lourdes-i víz gőzével, végül kiszívják a vért a bal karomon át, és a legmodernebb szűrőberendezésen áteresztve, minden szennyeződéstől megtisztítva engedjék vissza a jobbon. És mindezek után még jólesett volna egy nyalóka.

Azon kaptam magam, hogy elhátrálok az utánfutótól, és az a majrés szívem megint úgy kalapál, mint amikor a villámos csatornarácsot láttam.

A fekete-vörös, ezüsttel szegélyezett kamion egyszerre olyan volt, mintha valami karneválra tervezték volna, ami kellemetlen asszociációkat keltett bennem. Tudom, hogy a karneváli résztvevők többsége egyáltalán nem olyan, mint amilyennek ott mutatja magát. Nagy részük valójában jó ember, aki csak nem tud beilleszkedni, és megvan a maga bonyolult, de lenyűgöző társadalmi struktúrája. Olvastam róluk egy könyvet is. Ugyanakkor két alakkal egyszer jócskán meggyűlt a bajom.

A Fütykös nevű fickó – bár szerintem ez nem az igazi neve volt – egy karikadobáló standot üzemeltetett. Gyapjas haja pont olyan magasra volt felzselézve, mint amilyen hosszan a szakálla lelógott az álláról, úgyhogy már-már úgy nézett ki, mint egy feje búbjánál összenőtt sziámi ikerpár. Kedélyes és elvetemült cimborájával, Csöbörrel, a fagyi- és vattacukorárussal együtt egy nyári hajnalon, úgy három óra tájban új, soron kívüli szórakozási lehetőséget találtak ki maguknak a karneválon: betömik a számat, és egy fához kötöznek, hogy én legyek a célpontjuk. Úgy tervezték, felváltva hajigáinak majd engem kisbabákkal. Olyat mondtam, amivel feldühítettem őket. Szerencsére eléggé fürge vagyok, és keményebb, mint amilyennek látszom (mert muszáj), ráadásul a segítségemre volt egy barátságos kopogó szellem, aki jól rájuk ijesztett azzal, hogy eszméletlenre verte őket azzal a jó száz baseball-labdával, amelyet a céldobáló standról hozott.

Mindegy, lényeg, hogy miután végre-valahára bepillanthattam az utánfutóba, és elég biztos voltam abban, hogy a zsákmány elhajtott a Ford furgonnal, úgy határoztam, elhagyom ezt a Másholban lévő garázst. Azon az ajtón szándékoztam kimenni, amelyiken bejöttem, arra számítva, hogy ugyanolyan varázslatos módon

visszacsöppenek a saját világomba, ahogyan idecsöppentem belőle.

A kijárathoz közeledve azonban észrevettem, amit eddig nem, hogy csupán a plafonról lógó villanykörtékből jön fény, a falon lévő méteres ablakokon át nem. Az üveg mögött nem volt más, csupán a tökéletes feketeség. Kora délután érkeztem ide, és azóta nem telt el öt percnél több. A közelgő vihar nem érhetett ide ilyen gyorsan; és még ha a fenyegető viharfelhők láthatártól láthatárig húzódtak is volna, akkor sem tüntethették el a napfény utolsó szikráját is. Az ajtónál, jobb kezemben a pisztolyt tartva, a balt pedig a kilincsre téve, megálltam.

Éreztem, hogy ezt az ajtót kinyitni éppen olyan ostoba dolog volna, mint egy sötét pincében gyufát gyújtani, hogy megkeressem, honnan jön a gázszag.

A megérzés a tudás legmagasabb formája. Amit másoktól tanulunk, azt félremagyarázhatják nekünk olyanok, akik messze nem olyan bölcsek, mint mutatják, vagy a propagandisták, akiknek éppen ez a szándékuk. Az intuíció azonban velünk született, és magában foglalja a jó és rossz megérzésének természeti törvényét. Sokan azonban olyan kitartóan lázadnak ez ellen a törvény ellen, hogy az a velük született intuíció egyéb részeivel együtt elcsökevényesedik. Gyufát gyújtanak, ajtót nyitnak, odaadják a pénzüket a Dörzsölt becenevű befektetési tanácsadónak, és bíznak benne, hogy ha ők nem bántják a bicskás huligánt, majd az sem fogja bántani őket.

És akármi várt is rám a Másholban a garázsajtón túl, egész biztos nehezebb lett volna elbánni vele, mint egy kést lóbáló pszichopatával.

Elhátráltam az ajtótól, és felpillantottam az ablakra, azt kívánva, hogy a sötétség helyett már a borult ég szürkés

fényét pillantsam meg benne. Ez körülbelül annyit segített, mintha világbékét kívántam volna.

Ahhoz, hogy ki is nézhessek az ablakon, fel kellett másznom az utánfutó tetejére, ami nem is lett volna nehéz feladat. Csakhogy túl friss volt még a díszes kapun kiáramló szag és hideg emléke, és hatalmába kerített a – talán alaptalan – félelem attól, hogy a tető megnyílik a lábam alatt, és akkora bajba pottyanok, amekkorában még sosem voltam.

Mindenképpen ki kellett néznem valahogyan, így visszatértem a lépcsőház nyitott ajtajához hallgatózni. Mélységes volt a csend, akár a vákuumban. Ha várt valaki odafent, az vagy halott volt, vagy maga a Halál.

Előzőleg balról sárga furnérlemezből, jobbról téglából épült fal fogta közre a lépcsőt. Most betonból volt mind a kettő. A lépcsőfokokról is hiányzott a rájuk ragasztott gumiszőnyeg. Amikor először beléptem a lépcsőházba, hogy aztán a hangok hallatán sietve elhagyjam, az még az én világomban volt. Most meg valamilyen párhuzamos valóságban.

Néha eltűnődöm, épelméjű vagyok-e. Egy jó sajtburger általában helyreállítja az önbizalmamat. Ha mégsem hat, megnézek egy részt valamelyik valóságshow-ból, és a műsor sztárjaival összehasonlítva magam újra sziklaszilárddá válok.

Ez a lépcső természetellenesen tisztának látszott. Egyetlen porszem sem lebegett a hideg fénytől megvilágított levegőben. Egyetlen szálnyi pókfonál sem várta, hogy meglebegtesse a huzat. Egyetlen légy- vagy molytetem, egyetlen rongycafat sem szennyezte a padlót.

A betonon sem látszott egyetlen repedés vagy vízfolt. A küszöböt átlépve úgy éreztem, kiléptem az időből, és én

vagyok az egyetlen élő egy olyan helyen, ahová még a holtak kóborló lelkei sem merészkednek.

Óvatosan fellopóztam a lépcsőn.

TIZENEGY

A lépcsőforduló felé félúton megint hatalmába kerített az érzés, hogy az engem körülvevő betonfalak nem is betonból, hanem a beton ideájából vannak, éppúgy, mint amikor a zuhanyfülke váratlanul átváltozott Máshol Lévő Zuhanyfülkévé. Nem tudtam, mit értek ezen pontosan, de felkeltette a gyanúmat a szín és a felület egyenletessége: változatlan szürke, a legkisebb folt, karcolás vagy a fa öntőformából származó egyetlen szálka nélkül, sehol egy folytonossági hiány vagy tömörödés.

Mikor végighúztam bal kezemet a belső falon, először betonnak éreztem, azután azonban furnérlemeznek, noha szemre ugyanúgy beton maradt. Jobbomat a másik falra téve téglát és habarcsot tapintottam, amelyet nem láttam, de egy pillanattal később visszatért a sima beton érzete.

Nem tudtam, mire következtessek ebből, leszámítva azt, hogy az én valóságom és a Máshol egyazon helyet foglalja el ugyanabban az időben. A Másholban az én világom ott lebeg közvetlenül a felszín alatt, míg az én világomban a Máshol alámerül és vár. Hogy ez mindenütt így van-e, vagy csak bizonyos helyeken, azt nem tudtam biztosan, de azt gyanítottam, hogy a két valóság csak itt-ott ér össze, például a kamionos-pihenő egy-egy helyiségében meg ebben az elhagyott épületben itt.

Akárhol és akármi is volt a Máshol, úgy gondoltam, nem olyan világ, mint a miénk, és vagy az emberek eltérő változatai népesítik be vagy egy egészen más faj. A cowboy itt parkolta le a járgányát, és benne hagyta a kulcsot, mivel

tudta, hogy a Másholban biztonságban és elrejtve marad, ami arra utalt, hogy a Máshol valamiféle holt terület, nem lakja senki és semmi.

A lépcsőfordulóban nem volt ablak. Megálltam fülelni, de csak a gyomrom tiltakozó korgását hallottam, amiért nem kapta meg a sajtos fasírtot, sült krumplit és káposztasalátát, amelyet a kamionos-pihenőben megígértem neki. Tovább haladtam felfelé, és az emeleten egy ajtót, valamint a másodikra továbbvezető lépcsőt találtam.

Nem feltétlenül a legmagasabb kilátópontra volt szükségem. Egy első emeleti ablakból is kielégíthettem kíváncsiságomat a korai sötétséget illetően, mely a falakon túl honolt.

Az én világomban ez az épület nyolcvanéves lehetett, koszos volt, lehasznált és ideiglenesen vagy véglegesen elhagyatott; évtizedek óta nem bútorozták újra. A kialakításából ítélve az emeleti vasajtó egyidős volt az épülettel. Karcosnak és horpadtnak kellett volna lennie, és az én valóságomban kétségkívül olyan is volt, itt azonban éppoly sértetlennek látszott, mint aznap, amikor beszerelték.

Az ajtó teljes hibátlansága nemhogy valószínűtlennek, egyenesen lehetetlennek tűnt. És minél közelebbről, minél tüzetesebben vizsgálgattam, az elhasználtság valami nyomát kutatva rajta, annál inkább úgy éreztem, hogy ez csak a képe egy ajtónak, mint egy ügyes olajfestmény egy ravaszul megtervezett díszleten, amely nem élethű részletessége miatt meggyőző, hanem azért, mert az alkotó mesterien bánt a perspektívával és a fénnyel.

A nyitógomb ezzel együtt szilárdnak érződött, és ellenállás nélkül fordult. A zsanér hangtalanul fordult, az

ajtó szinte olyan simán nyílt, mintha egyik folyadék csordulna a másikba, így már-már elhittem, hogy egy álomban kószálok.

Folyosóra jutottam. Padló, plafon és a falak mind-mind ugyanolyan egyenszürkék és simák voltak, mint a garázsban és a lépcsőházban. Ugyanolyanok voltak a lámpák is. Mikor merőn az egyikre néztem, csökkent a fénye, nem azért, mert az égő elhalványult, hanem mert a burával és a lánccal együtt mintha kezdett volna szétfoszlani, amint jobban megnéztem, mintha a megfelelő koncentráció ahhoz is elég lett volna, hogy teljesen eltűnjön. Nem tettem próbára ezt az elméletet, mert nem volt kedvem ott maradni vinnyogva a sötétben.

A folyosó mindkét oldalán nyílt néhány olyan ajtó, mint amelyiken én is bejöttem. Amerika fő oktatási intézménye – a film – megtanított rá, hogy ha az ember furcsa és kísértetiesen csöndes helyre téved, ahol sok az ajtó, akkor az egyik mögött egy pszichopata gyilkos, esetleg természetfeletti, netán földönkívüli eredetű szörnyeteg várja. Persze, ha Adam Sandler egyik vígjátékáról van szó, akkor valami flúgos alak rejtőzik az ajtó mögött, készen arra, hogy elsüssön egy kakival, pisivel vagy nemi szervekkel kapcsolatos viccet. Ez most nem egy ilyen film volt, de nem is zavart, mert a pszichopata vagy a szörnyeteg még mindig jobb.

Mikor benyitottam a legközelebbi ajtón jobb kéz felől, nem harapta le a fejemet semmi. Egyetlen lámpa lógott egy bútorozatlan, szürke helyiség közepén.

Az ablakhoz mentem, és teljesen ledöbbentem, mert a mindenfelé terjeszkedő külváros teljes sötétségbe burkolózott, egyetlen utcai lámpát, egy épület fényét sem lehetett látni. A hollywoodi dombokon túl sem látszott

nyoma Los Angelesnek és környékének, noha egy normális éjszakán a civilizáció fényszennyezése ragyogó sárgára festette volna a felhők hasát. A fekete föld felett a még feketébb ég csupasz volt, nem láttam a holdat, sem a csillagokat.

Közepesen távol három jól elkülönített tűztó izzott és sziporkázott vörös, narancs és kék színekben, mintha vad, rosszakaratú táborok fényei lettek volna. Nem világították meg a környezetüket, mintha az éjszakai levegő természetellenesen súlyos lenne, és nem engedné felszállni a fényt.

Bár a tüzek előtt, után és között elárasztotta a környéket a különös homály, az ablak túloldalán elterülő vidék nem volt egészen vaksötét. Láttam, hogy az épület előtt eltűnt az utca, és puszta föld vette át a helyét. Hirtelen megértettem, hogy a külváros nem csupán elsötétült valami áramkimaradás miatt, hanem megszűnt létezni, még a romjai sincsenek ott. Az én valóságomban az épület ipari területen állt, a Másholban viszont úgy tűnt, magányosan áll az elfeketedett senkiföldjén.

Ablakot akartam, ahonnét kiláthatok. Most egy csendes sarokra vágytam, ahol összegömbölyödve szopogathatom a hüvelykujjam, amíg értem nem jön a jó tündér, és el nem visz ebből az ellenséges, üres világból.

Ebben a kiégett országban azonban olyan perverz módon teljesültek a kívánságok, hogy sokkal jobb volt inkább semmit sem kívánni. Hatméternyire alattam, ott, ahol az utcának kellett volna lennie, megmozdult valami, egy függőleges árnyék a mozdulatlan és alaktalan sötétségben. Hunyorogva megállapítottam, hogy ember lehet, de a sűrű homályban nem sikerült kivennem az

arcát, sem a ruházatát. Egyvalamiben voltam biztos: tündérszárnyai nincsenek.

Ha a gyenge fény a helyiségben le is jutott az utcára, az alakot nem fedte fel, engem előtte viszont igen. Megállt, és éreztem, hogy felnéz, de nem húzódtam el az ablaktól. A következő pillanatban elindult az épület felé, és eltűnt a bejárati ajtóban.

Kezemben a pisztollyal visszamentem a folyosóra. Nem sokkal korábban a nyugati lépcsőn jöttem fel, amelynek a másik vége a garázsban volt. A folyosó keleti végén lévő ajtó egy másik lépcsőt sejtetett, valószínűleg ezen jön majd fel hozzám az ismeretlen.

A megérző képességem, amely oly sokszor megmentett már, leginkább mentális képesség volt, fizikailag enyhe bizsergésben nyilvánult meg a nyakszirtem táján, valamint a kézfejem szőrszálainak felmeredésében, és – illetlenség, de igaz – a végbélnyílásom összeszorulásában, bár ez utóbbi körülbelül annyira volt erotikus, mint egy gerinccsapolás. Ez alkalommal hevesen borzongani kezdtem, mintha teljes egészemben feszes, a balsejtelem által rezegtetett húrokból állnék.

Mindenáron el kellett kerülnöm, hogy szembetalálkozzam a homályos alakkal. Azt nem tudtam, miért kell távolságot tartanom ettől az embertől, ha ugyan ember volt egyáltalán, és megkérdeznem sem volt kitől, mert az intuíció egyoldalú kommunikáció Istennel, aki sosem igyekszik kielégíteni a kíváncsiságunkat, talán azért, mert ha lehetőséget kapna rá, mindegyikünk olyan lenne, mint a kisgyerek a családi utazáson, és egyfolytában kérdezgetné, hogy „ott vagyunk már?” – vagy ennek valami más megfelelőjét.

Elfordultam a folyosó keleti végétől, és visszasiettem a nyugati lépcsőn, ahol feljöttem. Újra lemenni nagy butaságnak tűnt, már csak azért is, mert az ki volt zárva, hogy elhagyjam az épületet. Ha kimerészkedem az ismeretlenbe, talán nehéz, ha ugyan nem lehetetlen lesz visszajönnöm. Márpedig feltételeztem, hogy az épületen belül kell tartózkodnom, hogy visszatérjek a magam világába, ha megint felcserélődik a kettő, ami bekövetkezhetett órák, de akár percek múlva is.

Miután felrohantam még egy emeletet, kirántottam az ottani ajtót, amely éppoly csendben nyílt, mint az előző, mintha a kilincs, a zár nyelve és a zsanérok is súrlódás nélkül működnének. Egy hosszú pillanatig álltam a lépcső tetején, és hallgatóztam.

De amikor alattam kinyílt a másik ajtó, semmit sem hallottam. Hirtelen légáramlat sem csapott meg. Csak azért tudtam, hogy a pusztaságból érkezett látogató kilépett a lépcsőházba, mert megelőzte őt az árnyéka, amely olyan tekergőzve vetült a lépcsőfordulóra, hogy azt lehetett hinni, a még láthatatlan ember valójában félig kígyó.

Besurrantam a folyosóra, és halkan behúztam magam után az ajtót, bár valószínűleg akkor sem csapott volna semmi zajt, ha hagyom magától becsukódni.

A második emelet ugyanúgy nézett ki, mint az első. Kételkedtem benne, hogy volna időm elrohanni a keleti lépcsőig, mielőtt az üldözőm belép és meglát.

Egyébként is, az órákig tartó rohangászás a lépcsőkön olyan béna ötlet volt, hogy még taktikának sem lehetett nevezni. Egész biztosan csak úgy végződhetett, hogy előbb-utóbb szembetalálkozunk valamelyik ajtóban, és akkor én nagyon rosszul jártam volna, noha volt pisztolyom.

Tapasztalatom szerint az ajtó túloldalán álló fazonnak néha durvább fegyvere van a pisztolynál, gépfegyver, puska vagy egy felbőszült menyét, amelyet az arcomba vághat. Netán tetőtől talpig páncélba van öltözve az illető, és föld-levegő rakétája van, amelyet ha vízszintesen lő ki, az emberből csak egy kupac lángoló zsiger marad. Esetleg olyan antik kínai mellvértet visel, amelyből kilenc rugós késpenge tud kipattanni, és pikkpakk felnyársalja az embert, de még a macskáját is, ha van neki.

A jó szerencsére bízva magamat, elsiettem a folyosó feléig, majd benyitottam balra az egyik ajtón. Halványan megvilágított lépcső vezetett tovább egy másik ajtóhoz. Biztos voltam benne, hogy az épületnek nincs több emelete. Ez a padlásajtó lehetett.

A padlásokat sem szeretem jobban, mint a pincéket.

A legtöbben sosem láttak még padláson lehangolóbbat az ezüstmolyoknál, a korhadásnál és a megfakult középiskolai fényképeknél, amelyek emlékeztetik őket, mekkora ígéretek voltak valaha, és milyen kevés teljesült ebből.

Én viszont általában összezsugorodott fejeket találok, amelyek a hajuknál fogva lógnak a mestergerendáról, esetleg a betolakodó szemének kivájására idomított vadászsólymot, netán botlódróttal kioldódó hálót, amely a hívatlan vendég nyakába esik, és egyre jobban rátekeredik, amíg már meg sem tud mozdulni.

A padlásokkal szerzett tapasztalataim dacára, mikor megláttam, hogy a folyosó nyugati végén kinyílik az ajtó, bizony csak átléptem a küszöböt.

Ha a tetőre jutok ki, kívül kerülök az épület burkán, nem futhatok sehová, és a föld is több mint tíz méterrel lesz alattam. Ezzel együtt felsiettem ezen az utolsó lépcsőn, mert

az ismeretlennel szembesülve, amelyet ez a pusztából érkezett ember testesített meg, sohasem jó ötlet hősködni, meg azért is, mert ha az ember életben akar maradni, ahhoz szükséges bizonyos ésszerű optimizmus, végül pedig azért, mert más lehetőségem nem maradt.

TIZENKETTŐ

A lépcső tetején lévő ajtó nem padlásra nyílt, hanem egy háromszor háromméteres, az eddigiekhez hasonlóan sivár és valótlannak ható helyiségbe, amely, mint kiderült, valami barakkféleség volt a tetőn. Épp szemben a bejárati ajtóval ott várt a kijárat, amelyen át az épület lapos, mellvéddel ellátott tetejére léptem ki, és amelyet gyorsan be is csuktam magam után.

Most, hogy nem volt ablak köztem és a tökéletesen fekete ég között, az még erősebben hatott rám, és nemcsak szokatlan sötétsége miatt volt rémisztő, hanem valami más okból is, amelyet nem értettem. Vagy csak nem mertem bevallani magamnak, mi az, mert féltem, hogy a puszta gondolat kilódít az értelem fősodrából az őrület mellékágaiba.

Valóban őrjítő hely volt a tető ott a holdtalan és csillagtalan égbolt alatt, amely előbb végtelen ürességnek tetszett, majd a következő pillanatban egy barlang alacsony mennyezetének, azután újra űrnek. A távoli tűztavakat leszámítva, már ha valóban tűzből voltak, a vidék az egymagában álló épület körül majdnem ugyanolyan sötét volt, mint az ég, annyira, hogy a tető széléig sem láttam, amelyet az én valóságomban art deco stílusú mellvéd díszített. Még a Mojave-sivatag mélyén is, még akkor is, amikor a pusztaságot fél kilométer vastag sűrű felhőréteg szigetelte el az univerzum ragyogó csodáitól, a talaj árasztott némi halvány fényt, a természetes sugárzás, a földben megbúvó ásványok és bizonyos enyhén

lumineszkáló növények miatt. Itt nem. Ez a tökéletes külső sötétség mintha képes lett volna rá, hogy belém szivárogjon, fokozatosan elfeketítse a gondolataimat, és végül kioltsa bennem a reményt.

Kezeim sápatag formáját is alig láttam – az egyik ökölbe szorult, a másik a pisztolyt markolta. Mikor két kézre fogtam a fegyvert, az továbbra is láthatatlan maradt, mire kis híján elsütöttem, hogy lássam a torkolattüzet, és tudjam, hogy nem vakultam meg.

Noha szerettem volna eltávolodni az ajtótól, és keresni valamit, ami mögé elbújhatok – kéményt, egy klímaberendezés burkolatát, bármit –, a lábam mintha bokáig süppedt volna a tetőre már réges-rég felhordott kátrányba. Ez a mozgásképtelenség azonban teljes mértékben lelki eredetű volt, a földre rárétegződő sötétség szorított minden oldalról, míg úgy nem éreztem, hogy a Sors a Természettel karöltve arra törekszik, hogy ne legyek más, csupán rideg fosszília egy vastag széntelérben.

Nagy nehezen hátráltam egy lépést, majd még egyet és még egyet, aztán megtorpantam, mert erőt vett rajtam a szédülés, valamint eszembe jutott, hogy épp ellenkező irányba kellene hátrálnom, el a barakktól, ahol bármelyik pillanatban felbukkanhat a pusztából jött ember. Az ajtóra kellett szegeznem a pisztolyt, mert ha az idegen nyilvánvaló támadási szándékkal lép át rajta, nem sokáig világítja majd meg hátulról a fény. Egy másodpercem lesz, hogy megállapítsam azt a szándékot, és még egy, hogy tüzeljek, mielőtt becsukódik az ajtó.

Aztán, ha már nem látszik a fényben, még kiderül, hogy ugyanolyan jól lát ennek a nyomorúságos valóságnak a sötétjében, mint én fényes nappal. Akkor aztán úgy lopakodhat körülöttem, ahogy akar, míg én pánikba esve

mind a tíz töltényemet ellövöldözöm mindenféle fantomokra.

Optimista vagyok ugyan, de azért el tudom képzelni, hogy bármilyen gyilkos leosztás benne lehet a pakliban. Ezek után persze mélyen el vagyok képedve mindenkin, aki teljesen megbízik a kereskedőben, aki azt állítja, hogy teljesen egyetért azzal, ahogy a világot látja, vagy aki a saját meglátásaiban bízik annyira, hogy sohasem kérdőjelezi meg őket, netán azt hiszi, hogy teljesen véletlenszerűen lehet pókere vagy royal flush-e egy értelem nélküli világban. Az ilyenek számára volt Hitler távoli, félig-meddig komikus figura – míg aztán egyszer csak már nem volt az; és az ilyenek tartják az atomfegyverrel fenyegetőző tébolyult mohákat ugyanilyen ártalmatlannak – amíg aztán majd nem lesznek azok. Én azonban hiszek benne, hogy az életnek van valami mély értelme, és hogy a Teremtés alapjában véve jóindulatú, de azt is tudom, hogy vannak hamiskártyások, akik a maguk előnyére tudják kijátszani a lapokat. Nem sok minden történik az életben véletlenül, a rossz leosztások legtöbbször tetteink következményei, amelyeket bölcsességünk és tudatlanságunk formál. Tapasztalatom szerint a túlélés záloga, ha reméljük a legjobbakat, de közben tisztában vagyunk azzal, hogy valószínűbb a katasztrófa, és hogy nem kerülhetjük el, ha nem tudjuk elképzelni.

A barakk ajtaja kinyílt. Az irigységsárga fényben megjelent a pusztából jött ember sziluettje, amelyből semmiféle részletet nem tudtam kivenni.

Száznyolcvan centi körül lehetett, és atletikus alkatúnak látszott, bár nem az a kigyúrt terminátor vagy kígyószerű alakváltó volt, akitől féltem. Amennyire láttam, nem volt nála fegyver.

A lépcsőről semmi fény nem jutott ki a tetőre, mintha valami mágikus akadály tartotta volna vissza, és nem tudtam, lát-e engem az idegen vagy sem. Mindenesetre nem surrant ki gyorsan az ajtón, hogy gyorsan oldalt álljon, hanem megállt ott, rengeteg időt adva nekem, hogy megöljem. A magabiztossága mintha azt sugallta volna, hogy nem akar nekem semmi rosszat, és ezért feltételezi, hogy én sem bántom, pusztán kíváncsi, és viszonzásként sem számít másra, csak kíváncsiságra.

De minél tovább mert ott maradni, annál inkább tűnt ez a magabiztosság merészségnek, sőt pimaszságnak. A hallgatása sem passzolt ahhoz az elmélethez, hogy csupán kíváncsiságból követett volna. Minden pillanatban egyre arrogánsabbnak és fenyegetőbbnek találtam a viselkedését.

Hacsak nem látott a sötétben, akár a macska, nem tudhatta, hogy fegyverem van. Lehet, hogy nem is lett volna ilyen merész, ha tudja, mert a nagyjából ötméteres távolságból könnyedén átküldhettem volna egyik mostoha világból egy másikba.

A megérzésem azt súgta, ne szóljak egy szót se. A hallgatásával talán csak ingerelni akart arra, hogy én kérdezzem meg, kicsoda ő, és mit akar. Azt akarta, hogy én szólaljak meg előbb, amitől valami módon biztos hátrányba kerültem volna.

Az életem gyakorlatilag üldözések és szembekerülések sorozata. Egyszerre rádöbbentem, hogy amikor ez az ember a nyomomba eredt, beindultak nálam a szokásos rutinok, és kizártam a tudatomból ennek a sötét világnak a furcsaságát, mintha hálás lennék, hogy megszökhetek az ismerős macska-egér játékba. Ennek eredményeképpen elfelejtettem számításba venni, hogy ezt az embert talán

ugyanúgy más eszmék és szükségletek mozgatják, mint engem, ahogy a világa is különbözik az enyémtől.

Akármit jelentett is a tétovázása, akármit rejtett is a hallgatása, biztos lehettem abban, hogy rosszul fogom értelmezni. Minden értelemben felfedezetlen területen voltam itt, derékig gázoltam az ismeretlen áradatában, amely a legrosszabb hely, ahol csak lehet az ember, mivel a meder veszedelmes, az áramlatok pedig kiszámíthatatlanok és halálosak.

A megérzés és a józan ész is arra intett, hogy maradjak néma, és készüljek fel arra, hogy ha ő megszólal, ha egyáltalán megszólal, szertefoszlik minden, amit tudni véltem róla és erről a helyről. Aztán megindulnak az események hullámai, és fullasztó zúgói.

És pontosan az történt, amit vártam, mikor az árnyalak közölte:

– A nevem Odd Thomas. Látom a holtak kóborló lelkét.

És a hangja is az enyém volt.

Előrelépett, és az ajtó becsapódott mögötte, berekesztve a piszkossárga fényt a lépcsőházba.

TIZENHÁROM

Nemigen van álomszerűbb pillanat, mint saját magunkkal találkozni egy sötét helyen, és az eszünkkel, de még a csontunk velejével is tudni, hogy innen csak egyikünk távozik majd élve.

Ez mégsem álom volt.

Legrosszabb rémálmainkban akkor érjük el a rettegés küszöbét, mikor kalapáló szívünk olyan sebességre gyorsul, amelytől riasztana a monitor a sürgősségi osztályon, a szapora légzés és a megemelkedett vérnyomás úgynevezett pulmonális hipertenzióhoz vezet, és felriadunk álmunkból, a szívünk olyan hangosan dobog, hogy a dobhártyánk majd szétreped, a mellünk sajog, és nem vagyunk képesek rendes lélegzetet venni. Egy pillanatig biztosak vagyunk abban, hogy az ártó lény a rémálomból még mindig velünk van, és fojtogat minket, de az éber, ismerős világ másodpercek alatt eloszlatja a pánikot.

Ahogy az ember, aki azt mondta, én vagyok, felém indult, és mögötte becsukódott az ajtó, pokoli sötétségben hagyva minket, a szívverésem elérte ezt a bizonyos ritmust, a légzésem olyan szapora volt, hogy belefájdult a mellkasom, mégsem ébredtem fel, mert nem is aludtam.

A megérzés egyre erősködött, hogy mozduljak jobb felé, és eresszek meg három lövést abba az irányba, amerre a Másik Odd Thomasnak lennie kell, ha egyenes vonalban folytatta felém az útját. Szégyenkezve vallom be, de hagytam, hogy ezt a megérzést elnyomja az ösztön, amely egyrészt azt hajtogatta: „Lőj most, lőj vagy fuss el, fuss!” –

ugyanakkor viszont iszonyatot ébresztett bennem aziránt, hogy lelőjek valakit, aki azt mondta, én vagyok, és akinek a hangja is ugyanolyan volt, mint az enyém. Az emberben megbúvó babonás félelmek elválaszthatatlanul összefonódnak az ösztönökkel, és egymással küzdenek az irányításért a veszedelmes, ugyanakkor különös helyzetekben; olyan kapcsolat ez, amely bizonyosan még ősember korunkig nyúlik vissza. Így izmaimban, inaimban és véremben ott reszketett a félelem – a rettegés, hogy ha megölöm a Másikat, egyszersmind saját magammal is végzek.

Az ösztön állati tulajdonság, észtől, tudástól független, de alsóbbrendű a megérzéshez képest, amely kegy csupán az emberiségnek adatott meg. Az ösztön sohasem vezeti félre a szarvast, amely vadászt érez az erdőben, és a sűrűbben álló fák felé menekül, mivel az állatok ösztöneit nem szennyezi babona, mint a miénket.

Emellett az ösztön mindig azonnali reakciót vált ki, harcot vagy menekülést. De mivel a modern ember hozzá van szokva a Starbucks, az okostelefon, a flakonból fújható krémsajt és a légpárnás sportcipő kényelméhez, ritkán találja magát olyan helyzetben, amelyet pusztán harccal vagy meneküléssel meg lehet oldani, legfeljebb, ha akció idején tülekedik a tömegben az egyik bevásárlóközpontban. A megérzés azonban a lélek legmélyén honoló örökös nyugalomból fakad, és csak józan ítélőképességgel párosulva tud minket jól szolgálni.

Ebben a pillanatban viszont nem volt több józan ítélőképességem, mint a nyúlnak, amelyet megbénított a kettős villám fénye és a mennydörgés sziklákat hasogató zaja. A Másik az én hangomon beszélt, tehát én voltam ő, és ő én, és öngyilkosságnak tetszett lelőni őt.

Mentségemre szóljon, hogy csupán egy pillanatra dermedtem mozdulatlanná, ez azonban éppen elég volt neki ahhoz, hogy mindkét kezével torkon ragadjon. Az érintése hideg volt, a szorítása kemény.

Még így kartávolságon belül állva sem tudtam kivenni egyetlen arcvonását sem. Ha látom őt, ha tükör nélkül nézhetek a saját arcomba, az bizonyára még jobban megfélemlített volna, a vakság azonban lehetővé tette, hogy meghúzzam a ravaszt, és közvetlen közelről két golyót eresszek a mellébe. A lövések hangja végigvisszhangzott a sötétségen, nemcsak a pusztaságban, hanem fentről is visszaverte valami, mintha az eget tényleg valami felhőnél szilárdabb anyag borítaná.

Sajnos a két kilencmilliméteres lövedék nem volt rá nagyobb hatással, mint a bolhacsípés. Bal keze tovább szorította a torkomat, mintha egy robot acélmarka volna, jobbjával viszont a tarkómat fogta meg, és közelebb húzta az arcomat a magáéhoz.

Újra tüzeltem, aztán megint, majd még kétszer, de négy golyóval sem értem el többet, mint kettővel. Még ha golyóálló mellényt is viselt volna, a lövések ökölcsapásszerű hatásától hátra kellett volna tántorodnia, sőt inkább térdre esnie.

Még közelebb húzott, és mintha suttogott volna valamit, de a lövésektől egy időre félig megsüketültem, és nem értettem, mit mond.

Habár nem fojtogatott, csak szorosan tartotta a torkomat, ugyanúgy kapkodtam a levegőt, mint aki vízbe merülő autóban ül, és az utolsó maradványait keresi a tető alatti légbuboréknak.

Bal kezemmel elengedtem a pisztolyt, és kitapogattam az arcát, majd az állát, amelyet megpróbáltam felfelé

feszíteni. Aztán a jobbommal feltáruló torkának nyomtam a fegyver csövét. Mivel a karom közénk ékelődött, és a könyököm szilárdan a hasamnak szorult, a visszarúgás ereje annyira elnyelődött, hogy a cső nem mozdult el a célról, így mind a négy megmaradt golyót beleüríthettem a tárból.

Bár az első négy lövés hatástalan volt, felkészültem arra, hogy vér, hús, csont és agyvelő borít el, de ezúttal sem történt semmi, mintha a pisztoly vaktölténnyel lett volna megtöltve. Elejtettem a fegyvert, vagy épp ő csavarta ki a kezemből, és most kellett volna egyenlőknek lenniük az esélyeknek, de ő erősebb volt nálam, rejtélyesen erős. Csak egy szellem maradhat teljesen érzéketlen tíz golyóra, szellem azonban nem árthat nekem, csak ha kopogó szellemmé változik, és akkor sem a kezével, csak a dühe hullámaival ide-oda hajigált élettelen tárgyak révén.

Egyik kezével a tarkómat, a másikkal a nyakamat markolva, egyáltalán nem zavartatva magát az ütéseimtől, sikerült még közelebb húznia magához, míg összeért a homlokunk. De ebben a mélységes sötétben még így sem láttam a Másikat.

A szája közel volt az enyémhez, mégsem éreztem a legkisebb légáramlatot sem, amikor durván, türelmetlenül így szólt:

– Kell a lélegzeted!

Két kézzel szorítottam a torkát, és próbáltam megfojtani, míg ő mintha szentségtelen csókot akart volna rám erőltetni. Nyaki izmai undorítóan ernyedtek voltak, mintha hatalmas ereje ellenére nem volna benne élet. Szövetei összenyomódtak a szorításomtól, mégsem tudtam fojtogatni, mintha nem lett volna légzése, amelyet akadályozhatnék, ütőereiben nem folyt volna vér, amelynek

elzárhatom az agyba vezető útját. Mégis erős volt, kitartó, mozdíthatatlan tárgy és ellenállhatatlan erő egyszerre.

– A lélegzetedet, malacka! – követelte farkasként acsarogva. – *A lélegzetedet!*

A húsa hidegebb volt, mint amilyen a halotté, mielőtt újra elkezdi felmelegíteni a bomlás hője, hűvös volt és nyúlós, mintha egy halat markoltam volna ki a tóból. Úgy éreztem, valami tisztátalannak kerültem a közelébe, noha nem áradt belőle semmilyen szag, sem kellemes, sem taszító, ami megint csak arra utalt, hogy nem olyan élet mozgatja, amilyet mi ismerünk.

Tovább kántálta, hogy „a lélegzetedet", de valahogyan tudtam, hogy még mindig nem szabad megszólalnom, mert ezzel valamiképpen elismerném őt, és behozhatatlan előnyt adnék neki egyre elkeseredettebb küzdelmünkben.

A hangja az én hangom volt, de vészjósló, illő a minket beburkoló koromsötéthez, a végtelen éjből való, annak anyagából vétetett hang. Olyan közel volt ahhoz, hogy megadja nekem a halál csókját, hogy, bár légzést még mindig nem éreztem, az ajkam enyhén beleremegett, amikor ezt mondta:

– Add a lélegzeted, malacka, a lélegzetedet, és a gyümölcsöt annak a végén!

Nem tudtam ellökni, sem magamat eltolni tőle, nem tudtam megsebezni, vagy kibillenteni az egyensúlyából. Halálos volt, akár a kátránytó, az életre kelt futóhomok, és olyan mohón szívta volna ki belőlem az életet, mint a tyúkólba betörő róka a feltört tojás sárgáját és fehérjét.

Váratlanul felhős égbolt szürke fénye oszlatta el a sötétséget és a szűrt napfény visszatérésével egy időben a hűvös eső is eleredt, ezüstös cseppek ezrei jártak tündértáncot a tetőn. A Másik eltűnt. Körös-körül az én

valóságom feltámadt városa terült el, esőfüggönytől homályosan. A tető határát megint mellvéd jelölte. Ezek szerint mégsem kellett az épületen belül tartózkodnom, hogy visszatérjek ide, csak érintkezésben lennem vele, és úgy látszott, hogy míg én, ha önkéntelenül is, de képes vagyok közlekedni a két világ között, a Másik Odd Thomas – akármi is ő – csakis a pusztaságban képes létezni.

Habár elég jól bánok a nyelvvel, képtelen vagyok olyan gyöngysort fűzni a szavakból, amely megfelelően kifejezné az iránt érzett hálámat, hogy a sötét országból visszakerültem a fény és remény világába, a mi kézzelfogható, mégis rejtélyes világunkba, ahol minden bánatteli rejtélyre két örömmel és dicsőséggel telt jut. Reszketve térdre rogytam. Undorodva dörgöltem a számat előbb az egyik, majd a másik kezemmel, noha az a valami, ami kicsókolta volna belőlem az életet – és még többet is annál –, végül is nem volt képes erre.

Azt sem bántam, hogy bőrig ázom, és ráz a hideg, mert az eső legalább lemosta rólam azt az érzést, hogy tisztátalan lettem a Másik érintésétől. Megkönnyebbülten, de tartva attól, hogy a napvilág helyét megint átveszi a vaksötét, felvettem az elejtett pisztolyt, visszamentem az ajtóhoz és kinyitottam.

Odabent nem az a tisztaság és jellegtelenség uralkodott, mint amikor a másik világban először jártam itt. Elég fény jutott be ahhoz, hogy lássam a foszladozó pókhálókat a sarkokban, a tekintélyes porréteget a polcokon, valamint a padlón szétszórt papírfecniket és üvegcserepeket. A polcokon állt még néhány különös formájú kanna is, de olyan régiek és rozsdásak voltak, hogy nem bírtam leolvasni a címkéjüket.

Rothadó fa és valami lakkszerűség szaga terjengett, utóbbi már hetek, hónapok óta szivároghatott valamelyik rozsdás tartályból. Most jöttem rá, hogy az épület másik világbeli változatában nem is voltak szagok, sem rosszak, sem jók, és mintha zajok sem lettek volna azokon kívül, amelyeket én keltettem.

Mikor kinyitottam a lépcsősorra nyíló ajtót, por és penész szaga csapta meg az orromat. A helyiség sötét volt, leszámítva a beszűrődő kis fényt – az ajtó félig nyitva maradt, ferdén lógott két-három zsanérján.

A második emeleti folyosón aztán megláttam a fény forrását: három tetőablakot. Zavart az eső tompa dobolása az üvegen, mert elnyomhatott más zajokat, amelyeket talán meg kellett volna hallanom, így sietve megindultam a nyugati lépcső felé.

Mire elértem a garázst az omladozó épület földszintjén, arra a következtetésre jutottam, hogy az épület másik világbeli verziója, a por, szag és finom részletek nélküli változat, nem része a fekete pusztaságnak a lángoló tavakkal. Jellegében mind ettől, mind attól a világtól különbözött, mintha valami határátkelő volna a kettő között, amolyan állomásféle.

A garázsban egyetlen jármű sem állt. A korábban ott parkoló fehér furgonnal elhajtott a jövendőbeli gyerekégető vagy talán a szétvert képű, bőr- dzsekis haverja. A ProStar+ pedig a *másik* garázsban parkolt, a határátkelő épületében, várva, hogy újra szükség legyen rá.

A cowboy tehát nem csupán ismerte ezeket az átjárókat, de velem ellentétben arra is képesnek látszott, hogy akarata szerint jöjjön-menjen rajtuk.

Az övembe dugtam a pisztolyt, átázott pulóverem alá, felpillantottam az ablakokra, hogy ellenőrizzem, nem

zárult-e vissza az épület köré a fénytelen pusztaság, majd kiléptem az ajtón.

Ki a két viharba, amelyek közül az egyik csupán időjárási jelenség volt, a másik pedig az emberiség története.

TIZENNÉGY

A sikátor enyhén homorú aszfaltján patakban folyt az esővíz, s aranyló faleveleket sodort magával, mint megannyi apró tündércsónakot – velük együtt pedig döglött bogarakat, cigarettacsikkeket, egy üres óvszeres fóliát, apró lila szirmokat, amelyeket a szél biztosan egy korán virágba borult jacarandafa ágáról rázott le, meg mindenféle egyéb uszadékot, amelynek minden darabkája ismerős volt, de ugyanakkor valahogy baljós is.

Kicsit úgy éreztem, mintha én is valami hulladék lennék, amelyet magával sodor az esővíz áradata. Mikor a sikátor végére érve jobbra fordultam, láttam, hogy a csatornanyílásból bugyog ki a túlfolyó víz, a tetején pedig egy játékbaba üreges gumifeje úszott a hordalék között. Bár siettem, a fej tartotta velem az iramot, és bár ide-oda billegett az áramlatban, festett kék szeme mintha végig rám szegeződött volna.

Ahogy elértem a vas csatornarácsot a stilizált villámmal, az áradat felgyorsult, és elsodorta tőlem a baba fejét. A vízözön bemosta a hulladékdarabok tömegét a rácsok közé – kivéve a babafejet, amely nem fért be, így megállt a rács tetején, szakadozott nyaka beleállt a villám és az azt körbevevő gyűrű közti rések egyikébe, és merev pillantása megint felém fordult.

Megtorpantam. Csak álltam ott. Néztem, és vártam.

Az eső mindent beezüstözött, egy pillanatig úgy rémlett, az egyetlen szín a baba szemének kékje.

Nem minden napközbeni történés ómen, amely a jövő jó vagy rossz alakulását jelzi előre, de bizonyos fokig mindennek van jelentése, mivel a világ folyton készülő szőttes, amelyből egyetlen szálat sem lehet kihúzni anélkül, hogy az egész egységét tönkretennénk. A Teremtés nagysága lehetetlenné teszi számunkra, hogy hátralépjünk, és teljes egészében szemléljük a szőttest; a makrótól a mikron át a szubatomi szintig tartó bonyolultsága pedig, hogy elgondolkozzunk a szálak milliószor trilliónyi kapcsolatán, amely az egésznek még apró töredékében is jelen van.

Akadnak azonban különös pillanatok, amikor mind felismerjük, hogy az események felszíne valóban csupán felszín, amely alatt számlálhatatlan másik réteg húzódik meg, hogy mindig több történik annál, ami történni látszik, s hogy egy esemény látszólagos jelentése aprócska része csupán a teljes jelentésének. Ilyen pillanatokban a legtöbb ember – bölcs vagy bolond, egyszerű vagy kifinomult – igazán átérzi a világ csodáját, és elevenébe markolóan, noha csupán rövid ideig érzékeli, hogy létezésünk szívében olyan hatalmas rejtélyek lappanganak, amelyeket ebben az életben fel sem tudunk fogni. Ezt a felismerést aztán leginkább aberrációként szokták kezelni, félelemmel, gőggel vagy mindkettővel reagálnak rá, és az élményt puszta zavarodottságnak, stressznek, a kelleténél eggyel több, netán kevesebb pohár bornak, vagy még számtalan egyéb, igen valószínűtlen dolog valamelyikének tudják be.

Ebben a gyávaságban én sem vagyok másoknál kevésbé bűnös. Mivel az életem mindig is bővelkedett furcsaságokban, eléggé biztos vagyok abban, hogy szándékosan kevesebb dolgot veszek észre a mindennapokban, mint kellene. Érzem, hogy kezdem elérni

a tűrőképességem határait, vagy legalábbis ez a mentségem arra, ha néha nem hagyom, hogy megszálljon a még nagyobb rejtély érzete.

Ott, az eső áztatta utcán, a villámot formázó csatornarácsnál azonban, ahogy a baba beszorult feje rám meredt, nem tudtam nem észrevenni a pillanat misztikumát. És ahogy bénultan álltam ott, miközben a szemetet magával sodró víz beömlött a rácsok között, három apró, narancsszínű fényvillanást pillantottam meg odalent a csatornában, amelyeket még három követett, éppen olyanok, amilyeneket egy ugyanilyen rács alatt láttam még Magic Beach-en, több mint egy hónappal korábban.

Azon az éjszakán, ott a tengerparti városkában, az ég ugyan nem öntözte esővel a földet, a tenger azonban sűrű ködöt bocsátott rá, amely lustán gomolygott az utcákon. Abból a csatornából hangok hallatszottak, először mormolás, mintha sokan suttognának egyszerre, aztán mintha számtalan láb csoszogott volna, mintha egy elveszett zászlóaljat gyűjtött volna össze a Sors, hogy elcsigázottan keressék a háborút, amelyben valamennyiüknek meg kell halnia.

Ha ebből a csatornából is szóltak ilyen hangok, azokat elnyomta a zuhogó eső sistergése, az autógumik surrogása a nedves aszfalton, és a rácson túlfolyó víz csobogása. Újabb hármat lüktetett a narancssárga fény. Alulról megragadta valami a játékbaba nyakát, az üreges gumifej eldeformálódott, majd összegyűrődött az arca, és a valami lerántotta magához.

A másik részlet, amelyet látni véltem, talán mindig élénk képzeletem terméke volt, talán valami pszichológiai kivetülés, de én mindig is hinni fogom, hogy valóban láttam.

Ahogy a baba feje átnyomult a rácsok között, ahogy a vonásai eltorzultak, az arca az én arcom lett, és az elrablása mintha azt ígérte volna, hogy hamarosan elragad engem is, nem csupán a Halál, hanem valami elszánt gyűjtő, aki egy sötét hatalom szolgálatában áll.

Nem időztem tovább a rácsnál, hanem sietve megindultam az esőben és a szélben. Mikor befordultam a sarkon, és láttam, hogy az óriási limuzin ugyanott áll, ahol kiszálltam belőle, kimondhatatlanul hálás voltam Mrs. Fischernek, amiért nem törődött a könyörgésemmel, hogy élje szépen a maga életét, és hagyja, hadd oldjam meg egyedül a gondjaimat. Nem akartam stoppolni, hogy aztán jó eséllyel egy pszichopata kannibál kocsijában kössek ki, az meg nem volt valószínű, hogy belefutok egy újabb bankrablóbandába, akiknek meglovasíthatom a menekülő járgányát.

Ahogy közelebb értem a fekete Mercedeshez, valami jobbra vonzotta a tekintetemet, az Üdvhadsereg turkálójának üvegajtajára. Odabentről Mr. Hitchcock, Annamária és Boo, a kutyám nézett engem.

Mivel nem erőszakos halált halt, a rendező lelkének nem kellett egyetlen helyen kísértenie, bár saját filmjeinek legőszintébb és legkíméletlenebb kritikusaként talán kötelességének érezhette volna, hogy örökké a stúdióban bolyongjon, ahol *A Paradine-ügy*-nek, kevés bukása egyikének a nagy részét forgatta. Ha már segítséget kért tőlem, képes volt bárhol alakot ölteni, ahová én mentem.

Amikor korábban említést tettem a két kutyánkról, Raphaelről, a golden retrieverről és Boo-ról, a fehér németjuhászról, elhallgattam azt, hogy előbbi élő kutya, az utóbbi viszont szellem, az egyetlen kutyaszellem, amelyet valaha is láttam, egy túlvilági Rin Tin Tin, aki azóta velem

van, hogy egy ideig a Szent Bertalan-kolostorban éltem, a kaliforniai hegyekben.

A kutya és a rendező mindenféle szállítóeszköz nélkül mehetett, ahová akart, Annamária, legújabb, terhes útitársam azonban húsból és vérből való volt, akárcsak én, tehát vagy gyalogolnia kellett vagy igénybe kellett vennie valamilyen közlekedési eszközt. Az, hogy ilyen szorosan a sarkamban maradt, és hogy egyáltalán rám talált, egész egyszerűen hihetetlen volt.

Tisztában volt a szellemlátó képességemmel, de tudtommal ő maga nem látta őket, és nem tudhatta, hogy két szellem van a társaságában.

Mr. Hitchcock odaintegetett nekem az üvegajtó mögül. Boo a farkát csóválta. Annamária csak állt ott tornacipőjében, szürke nadrágjában és bő, halványrózsaszín pulóverében, és titokzatosan mosolygott.

Mondjuk, mindig titokzatos. És bár egyesek azt mondanák, megvannak a titkai, én megkockáztatnám, hogy nem tudatosan visszatartott titkai, hanem rejtelmei vannak, amelyeket megérthetek, ha meglesz a szükséges intelligenciám, türelmem és hitem hozzá.

Az eső ezüstös fonalai szakadatlanul gombolyodtak le körülöttem, én meg pillanatnyi bénultságot követően megindultam a turkáló ajtaja felé.

Villám hasította az eget, olyan közel, hogy még fénylett, amikor a mennydörgés megreszkettette a levegőt. Azok után, amik történtek velem, úgy éreztem, célpont vagyok, és összehúztam magam, mintha a lángoló dárda elől akarnék elhajolni, majd felnéztem, és láttam, hogy a fekete felhőkben fény lüktet, mintha újabb villámot kovácsolnának odafent.

Mikor visszafordultam a turkáló felé, a kutya, a rendező és Annamária már nem nézett odabentről. Nem csak képzeltem őket, és bár Boo meg Mr. Hitchcock képes volt eltűnni, amikor csak akart, a várandós hölgy, akinek feketekávé színű volt a szeme, nem tudott szertefoszlani, mint egy szellem.

Beléptem az esőből az üzlet melegébe, kerestem Annamáriát, és valami olyasmit találtam, amire nem is számíthattam.

TIZENÖT

A tágas üzletben polcokon álltak a jól szabott használt ruhák, festmények és egyéb dísztárgyak, ékszerek, CD-k és DVD-k, használt könyvek, tökéletesen felújított régi játékok, meg még sok más.

Azon árucikkek mellett, amelyekre számítottam, találtam néhány meglepő, sőt zavarbaejtő dolgot is, meg olyat is, ami kifejezetten szórakoztatott volna, ha nem vagyok épp átázva, átfagyva és a közelmúlt eseményeitől teljesen kiborulva. Egy pár másfél méteres, fából készült, kézzel festett királygémet lámpává alakítottak át, nyitott csőrükben villanykörtét tartottak. Egy kőtalapzaton szakavatott preparátor által kitömött, póni nagyságú törpe víziló állt, a talapzaton ezüst táblácska hirdette:

BARACK/ SZÍVEMNEK SZERETETT / TÁRSA ÖRÖKRE.

Nyiszorgó, plattyogó, csöpögő cipőben, nagyobb kupit csinálva, mint Barack valószínűleg valaha is, végigcaplattam a polcok között, Mr. Hitchcock-ot, Boo-t, de leginkább Annamáriát keresve. A vásárlók, akik esernyők oltalma alatt érkeztek ide, leginkább együttérző tekintettel méregettek. De talán túl vad volt a tekintetem, túl zaklatott a viselkedésem, mert egyesek mintha csak ázott csavargót láttak volna bennem, megvetően fintorogtak rám.

Mások meg félve pillantgattak felém, mintha én volnék az egyik szellem a *Karácsonyi énekből,* csak nem láncokba gabalyodva, hanem a folyó vizétől átázva, amelybe belefulladtam.

Mivel nem vásárolni jöttem, hanem megtalálni két szellemet, és egy örök rejtélyt, sietős vándorlásom részlegről részlegre, na meg feldúlt tekintetem felkeltette egy, az Üdvhadsereg egyenruháját viselő eladónő figyelmét. Szemlátomást aggódva, és más bolti alkalmazottaktól még nem látott buzgalommal indult el felém. Talán a külsőm miatt azt remélte, hogy ha elkalauzol az újrahasznosított evőeszközökhöz vagy a szájápolási termékekhez, lehetősége nyílik a lelkemet is megmenteni.

A negyvenes évei elején járhatott, a haja konyakosmeggy-színű volt, a bőre fehér, akár a porcukor, és sima, akár a krém, rajta pontosan a fahéj árnyalatában pompáztak a szeplők, a mosolya olyan lehengerlő volt, mint a fagyireklámok copfos kislányaié, és általában az egész lénye nagyon vonzó.

– Jaj, istenkém, nincs ma jó napja, igaz? Úgy látom, csontig átfagyott! Miben segíthetek?

Nem volt értelme megkérdezni, nem látta-e Alfréd Hitchcock, netán egy kutya szellemét, az meg valahogy nem tűnt helyénvalónak az Üdvhadsereg létesítményében, hogy kerek-perec kivágjam, hogy egy lányt keresek.

Ezért hát a szokásos hidegvéremmel így feleltem:

– Hát, az ablakon át mintha egy régi barátomat láttam volna. Úgy értem, nem ő maga a régi. Mondjuk, van idős barátom is, kinn ül a kocsiban. Nyolcvanhat éves, de nem látszik rajta, mégis sikoltozik, ha tükörbe néz. Mármint az a barátom, aki a kocsiban ül, nem az, akit mintha láttam volna az ablakban. Akit mintha láttam volna, az Annamária, egy lány. Nem kislány. Tizennyolc éves. Sötét szem, sötét haj, vékony, és olyan a mosolya, hogy az ember a legrosszabb napokon is elhiszi, hogy minden rendben lesz. Mármint félre ne értsen, kezét csókolom. Nem zaklatni

akarom. Nem dobott ki. Nem a volt barátnőm vagy jelenlegi barátnőm, vagy ilyesmi. Nekem egy barátnőm van, és ő örökre az marad. Ja, és nem Mrs. Fischer az, az idős hölgy a kocsiban. Ő csak egy barát. Ő azt hiszi, hogy a főnököm. De nem vagyok a sofőrje. Szakács vagyok. Hát, mondjuk, mostanában nem, mert egyik kalamajkából keveredem a másikba.

Mikor végre elhallgattam, az eladónő így szólt:

– Maga biztos Thomas.

Egy pillanatig olyan volt, mintha az imént a teljes szókészletemet elhasználtam volna, de aztán találtam még egy kisebb adagot:

– Igen. Honnan tudja?

– A húga vett magának néhány dolgot.

– Húgom?

– Szólt, hogy maga mindjárt jön. Nagyon higgadt ifjú hölgy. Nem mindennapi jelenség. És emellett olyan bájos és kedves.

– Igen, ez csakugyan ő lesz. Na és mit vett?

– Olyasmit, amiről tudta, hogy magának szüksége lesz rá. Jöjjön velem!

A hátsó traktus felé indultunk, de még megkérdeztem:

– Csak nem Barackot vette meg, a kitömött törpe vízilovat?

Az eladónő dallamosan felkacagott.

– Maga ugrat engem!

– Megvette?

– Nem. Persze, hogy nem.

– Akkor jó. Nem férne be a kocsiba. Kerekeket kéne rászerelnem, és hazavontatnom.

– Olyan a humora, mint a húgáé.

– Vicces egy család vagyunk.

– Megkérdeztem, mikor jön a baba, mire azt mondta, mindig is terhes volt, és még évekig az is marad.

– A hugi már csak ilyen.

Rövid folyosóra érkeztünk, amelyről jobbra-balra próbafülkék nyíltak.

– Van odabent egy kosár – mondta az eladónő. – Hajók magára az új holmik, a vizes ruháját csak dobja bele a kosárba. A húga azt mondta, oda akarja adományozni őket.

Jobb kéz felől az utolsó ajtó nyitógombján egy FOGLALT tábla lógott.

– Ez lesz az – közölte az eladónő. – Lefoglaltam, amikor a húga mondta, hogy maga mindjárt itt lesz.

– Köszönöm szépen. És elnézést, hogy össze-csöpögtettem az egész boltot.

– Ugyan már, semmi gond! Ezért teremtette Isten a mopot.

A próbafülke padján egy fehér pólót, alsónadrágot, egy pár zoknit, egy farmert, kerek nyakú kék pulóvert, egy pár kosárlabdacipőt, meg egy kapucnis fekete esőkabátot találtam.

Minden tökéletesen passzolt rám. Vizes gönceimet a fehér műanyag kosárban hagytam.

Az esőkabát jobb zsebében volt egy eldobható mobiltelefon. Megszólalt, amint a kezembe fogtam.

Úgy éreztem magam, mintha valamelyik *Mission Impossible* filmben lennék. Ha befejeztem a beszélgetést, biztos felolvasztja majd magát a telefon, gondoltam.

– Halló.

Mint mindig, most is mintha meleg légáramlatok szárnyán érkeztek volna hozzám a szavai:

– Emlékszel, mit ígértél, amikor neked adtam a harangos medált?

– Igen – feleltem, fojtott hangon, mivel a próbafülke fala vékony volt. – Azt mondtad, valakik meg akarnak ölni. És megkérdezted, meghalnék-e érted. Mondtam, hogy igen, ami kicsit engem is meglepett.

– Engem nem. De mikor eljön a szükség órája, hogyan leszel képes meghalni értem, ha már előbb elvitt a tüdőgyulladás?

– Csak egy kicsit megáztam.

– Én meg csak egy kicsit vagyok terhes. És jó lenne, ha kalucsnit húznál.

– Nem illik hozzám. Hol vagy most?

– Ahol hagytál. A tengerparti házikóban, Timmel. Sütit sütöttünk, és most eszegetjük, miközben kártyázunk.

– Hogy lehetsz a házikóban, amikor több száz kilométerre onnan most vettél nekem ruhát?

– A végén minden hely ugyanaz.

– Megint egy rejtvény.

– Csak te hallasz rejtvényeket, és nem mondok egyet sem.

Odafent, az elárasztott égen megdördült az ég, mintha óriási tornyok omlanának le, idelent pedig megremegett a ház, mintha maga is pusztulni készülne.

– Az eladónő azt mondta, hogy a húgomnak adtad ki magad.

– Az emberek azt hallják, amit hallaniuk kell.

– Bár tényleg a húgom volnál!

Esküszöm, hallottam, hogy mosolyog.

– Ez kedves tőled, fura fiú, és tudom, hogy nem kicsinyíteni akarsz.

– Kicsinyíteni, mit jelentsen ez?

– Jelenti, amit jelent, és idővel majd megérted.

Ahogy a vihar kissé lecsendesült, halkabb zajok keltek életre a szellőzőrács mögött, a próbafülke hátsó falában, a mennyezet közelében. A súly alatt megcsavarodó és behorpadó fém pattogása és kongása. Folyamatos kattogás, amelyet halk kaparászó zaj kísért.

– Most mondd meg – kérte Annamária –, megrettentél attól, ami ma történt?

– Egy időre igen. De már jól vagyok.

– Ismerd el a félelmedet, fura fiú! A rettenthetetlenség az eszelősöknek és dölyfösöknek való. Te egyik sem vagy. Azokat, akik az életüket bízzák rád, csak úgy tudod jól szolgálni, ha félsz attól, amitől félned kell. Egyedülálló vagy, az isteni kegy gyermeke, de még így is okozhatsz csalódást magadnak és másoknak is.

A Pico Mundó-i Zöld Hold plázára gondoltam, ahol tizenkilenc hónappal korábban sokakat megmentettem, néhányan mégis meghaltak, köztük az, akit még magamnál is, az életemnél is jobban szerettem.

Leültem a padra, amelyen a rám váró, összehajtogatott ruhákat találtam.

– Az a nagy helyzet, hogy már régóta nem féltem ennyire. És hogy félek félni.

– De hát miért? – kérdezte, pedig úgy tűnt, éppoly jól ismer engem, mint én magamat, és így mintha csak kötekedésnek szánta volna a kérdést.

– Mert mindig is jól ment a keménység, vagy kicsit több is volt az. Ha flancolni akarunk, nevezhetjük állhatatosságnak. Bírom a fájdalmat és a megpróbáltatást, és nem veszítem el a reményt. Ésszel és erővel: a legjobb védelmem, hogy tudok mosolyogni a sötétben. Általában egy viccel elveszem az élét a félelemnek, de ez csak egy ideig működik. A valódi bátorságom elég korlátolt,

elkeseredésből, rövid kitörésekből ered, épp arra elég, hogy kimentsen a csávából. Ha elhúzódik a válságos helyzet, mint ahogy szerintem ez is fog, ha a félelem állandó, vagy csak túl soká tart, akkor egész biztosan pont akkor apad majd el a bátorságom, amikor a legnagyobb szükségem lesz rá.

Annamária olyan sokáig hallgatott, hogy már attól tartottam, zavarba hoztam őt a vallomásommal, de mikor megszólalt, kiderült, hogy nem erről van szó:

– Fiatalember, kevesen értik meg magukat olyan mértékig, olyan mélységig, mint te. De a legnagyobb erősséged az, hogy van, amit még te sem veszel észre magadban.

– Éspedig?

– Van a tudatlanságnak egy fajtája, amely elengedhetetlen a megvilágosodáshoz, és nem fogom megmondani, mi az, mert ettől a tudatlanságtól vagy olyan gyönyörű.

Nyilvánvalóan nem hoztam őt zavarba, én viszont zavarba jöttem a „gyönyörű” szótól, mert semmilyen átfedés nem volt közte és a pofázmány között, amelyet a tükörben szoktam látni.

– Megint egy talány – mondtam.

– Ha annak akarod hinni.

A mennydörgés iszonyú reccsenése rázta meg a délutánt, mintha kőből volna az égbolt, és épp kettérepedne. Vagy a visszhang zörgött a szellőzőjáratban, vagy valamit odabent felizgatott a vihar.

– Az ijeszt meg – mondtam –, hogy ami ma történik, az más, ez az idő, ez a helyzet…

– Igen – felelte Annamária, mintha tudna közelmúltbeli tapasztalataimról.

– A legtöbb lélek, aki felkeres, nem rosszindulatú, csak elveszett. A gonosz, amely az utamba kerül, általában olyasmi, amit az újságban is látunk, és nem is találunk szokatlannak. Egy régi gimis haveromból gyerekgyilkos lett, rendőrök tértek rossz útra, terroristák jöttek egy hajónyi atombombával… de amit ma láttam, az jellegében és nagyságában is más. Furcsább. Sötétebb. Rémítőbb.

– Mindenkit megrémít, ha megérti a világ rejtett, valódi természetét, Oddie, de a rémületen túl biztos kikötő vár.

– Ezt fogom ma megérteni? A világ rejtett, valódi természetét?

– Tim megígérte, hogy félretesz neked két sütit. Hadd mondjam meg, hogy nagyon finomak. Figyelj, mert lévén az, aki vagy, mindenképpen, hogy úgy mondjam, le kell hántanod a hagyma rétegeit, és meglásd mindenek igazságát!

– Én inkább felkockázni szeretném a hagymát, olívaolajon megdinsztelni, és rátenni a sajtburger tetejére. Néha azt álmodom, hogy csak egy sima szakács vagyok, rendes fix fizetéssel, van egy csomó jó könyvem, és a barátaimmal vagyok Pico Mundóban.

– De ez csupán álom – mondta. – A te életed képletesen szólva mindig is utazás volt. És amikor elhagytad Pico Mundót, megkezdődött a valódi utazás, s nem fordulhatsz vissza.

A szellőző rácsát néztem, és eszembe jutott a datolyapálmát alakzatban elhagyó patkánykvartett, de nem jelent meg egyetlen hegyes orr vagy fénylő, vércseppre emlékeztető szem sem.

– Minden útnak van célja, ismert vagy ismeretlen – folytatta Annamária. – És egy ilyen felfedezőútnak, mint a

tiéd, a vége felé közeledve egyre gyorsul az irama, és szaporodnak az akadályok.

– És én közeledem a végéhez?

– Azt hiszem, ami mögötted van, az jóval több, mint ami még előtted áll, bár azért még maradt az utadból. De én nem vagyok jövendőmondó, fura fiú.

– De valami vagy – feleltem.

– A félelmed legyen arányos a fenyegetéssel! – intett Annamária. – De ha vigyázol magadra, akkor még látjuk egymást…

– …mikor fekete-fehérre fújja a vizet a szél – fejeztem be a mondatot, őt idézve még korábbról.

– Akármit is jelent ez.

– Jelenti, amit jelent, Oddie. Ne feledd, itthon süti vár!

Letette a telefont, én meg ki is kapcsoltam az eldobható készüléket.

Mikor felálltam, és a plafon alatti rácsra meredtem, amögött minden zaj elhallgatott.

A pisztolyt az esőkabát egyik mély zsebébe dugtam, és kinyitottam a próbafülke ajtaját, készen arra – bár nem túlságosan várva –, hogy megismerjem a világ rejtett, valódi természetét. De előbb még beugrottam a férfimosdóba. A legsürgősebb felfedezőúton is kell az utazónak időt szakítania arra, hogy néha vizeljen egyet.

TIZENHAT

A párnáján csücsülő Mrs. Edie Fischer északkeletnek kormányozta a Mercedes limuzint a 15-ös államközi autópályán, bele a folyamatos sötétedésbe, így magunk mögött hagytuk a vihart, de a záport jelző duzzadt fellegeket nem. Victorville és Barstow között a négy hónapos esős évszaktól kizöldült mezők átadták helyüket a Mojave-sivatag peremén növő vad, sárga fűnek, mivel itt ez az időszak rövidebb és szárazabb volt, mint a part közelében fekvő alacsonyabb területeken. Aztán a fű aranyszíne fokozatosan ezüstre váltott, majd az ezüst megszürkült, végül a dús mezők szúrós, foltokban növő sivatagi fűvé silányultak.

A motor húsz hengere hajtott, a pszichikai magnetizmus pedig irányított bennünket, miközben végig a lelki szemem előtt tartottam a cowboy képét. Levettem az esőkabátot, és hátradobtam az autó utasterébe.

A mobil a műszerfal középső konzolján lévő pohártartók egyikében volt, arra az esetre, hogyha megint megszólalna, bár ez nem tűnt túl valószínűnek. Annamária mondanivalóját ugyan legalább olyan nehéz volt kibogozni, mint ötezer darabból kirakni Escher legbonyolultabb rajzát, de mindig szűkszavúan fogalmazott. Nem az a fajta volt, aki hosszas csacsogásba bocsátkozik az időjárásról, celebekről vagy arról, milyen keserves dolog gravitációban élni.

Barátságunk Mrs. Fischerrel ilyen rövid idő alatt is elérte azt a szintet, ahol már nem feltétlenül kínos a hallgatás. Kényelemben éreztem magam vele. Biztos

lehettem benne, hogy nem fog lelőni, megkéselni, savat önteni az arcomba, éhes krokodilokkal teli szobába zárni, vagy két hullához láncolva egy tóba dobni. Új ismerősökkel szemben az ilyen fokú bizalom sokkal ritkább dolog manapság, mint valaha volt.

Barstow-tól negyvenkét kilométerre délre így szóltam:

– Most, hogy kijöttünk az esőből, helyet cserélhetünk úgy is, hogy nem tetszik megázni.

– Vezetek én. Nem vagyok fáradt. Azóta nem, hogy megkaptam ezt a hogyishívjákot.

– Hogyishívjákot?

– Ezt a beültetett masinát három lítiumelemmel. Nem kellene beszélnem róla.

– Beültetett? – ráncoltam a homlokom. – Mint egy pacemaker, vagy ilyesmi?

– Jaj, ne aggódjon, gyermekem! Nem olyasmi. A ketyegőmnek semmi baja.

– Akkor jó. Ezt örömmel hallom.

– A hátsómba tették be ezt a kütyüt. Egész pontosan a jobb oldalába. Szoktam néha félni, hogy hosszú úton kényelmetlen lesz, de nem is érzem.

Az a halvány sejtésem támadt, hogy ugrat engem.

– Minek ültetnek be valamit oda?

– Hát, mert oda való.

– Micsoda?

– Hát, a masina.

– De az mit csinál?

– Amit mondtak, hogy fog. De most már kezd kicsit tapintatlan lenni, kedveském. Nem szeretnék többet erről társalogni.

Általában, ha valaki megkér, hogy ne firtassam tovább a fenekébe beültetett szerkezet témáját, akár aprócska idős

hölgy az illető, akár nem, udvariasan tartózkodom a további kérdésektől, ebben az esetben azonban szinte sóvárogtam a további információ után.

Mégis így válaszoltam:

– Hogyne. Persze. De azt azért fenntartom, hogy ne tessék végig vezetni. Lehet, hogy hosszú lesz az út.

Arcának legendás gödröcskéivel tompította azt, amit mondani akart:

– Meg ne sértődjön, aranyos, de kicsikét a frászt hozza rám, amikor maga vezet!

Magam is meglepődtem a válaszomon:

– De hát én vagyok a sofőrje!

– Hát, azt hiszem, kissé meg kell változtatnom a munkaköri leírását.

– Aztán mire?

– Mit szólna… mondjuk a titkárhoz?

– Nem vagyok titkárnak való, hölgyem.

Mrs. Fischer fél kézzel elengedte a kormányt, hogy kedvesen megcsipkedhesse az arcomat.

– Édes drága gyermekem, az a helyzet, hogy olyan nagyon sofőrnek sem való.

– De a kamionospihenőben még azt tetszett mondani, hogy jól vezetek.

– Jól is vezet, kedveském. Csak sokat piszmog. – Hirtelen sugárzó mosolyra fakadt. – Tudom már! Maga lesz a szakácsom!

– De hát azt tetszett mondani, hogy szakácsra meg nem tetszik igényt tartani! És egyáltalán… piszmogok?

– Meggondoltam magam. Mégis kell szakács. Maga nem Steve McQueen, szívem. Sőt, még csak nem is Matt Damon.

– Matt Damon meg nem Jason Bourne. A filmekben kaszkadőr vezet helyette.

– Butaság lenne egy kaszkadőrt felvenni sofőrnek, kedveském. Szakács lesz, és kész.

– De hát százötvennel hajtottam a drágát, kezit – csókolom!

– Erről beszélek. Így akarja elkapni azt a csirkefogó cowboyt?

– De hát Mrs. Fischer…

– Hívjon Edie-nek.

– Igenis, hölgyem. Szóval nincs is szüksége szakácsra. Egyfolytában azt tetszett mondani, hogy mindig vendéglőben tetszik enni.

– Megveszek itt-ott egy-két vendéglőt, úgyhogy amikor a közelébe érünk egynek, odamegyünk, és ott főzhet nekem.

– Viccelni tetszik.

– Szerintem remek ötlet.

– Te jó isten! Hát, mennyi pénze van?

– Ó, annyi, mint a pelyva. Attól maga csak ne féljen! – Átnyúlt, és megveregette a vállamat. – Drága kicsi szakácsom.

Nem tudom, miért, de nem tudtam annyiban hagyni a témát:

– Most százötvennel sem megyünk.

– Pontosan százhatvanhattal, gyermekem.

Kicsit balra dőltem, hogy jobban lássam a sebességmérőt.

– Nahát, nem is lehet érezni. Gondolom, ez is a Mercedes egyik előnye.

– Csak részben Mercedes, végeztek rajta kisebb utómunkálatokat. Némiképp fel lett spécizve a kicsike.

Elhúztunk egy Ferraris fickó mellett, aki valószínűleg Vegasba tartott. Mintha rajta is olyan kockás sapka lett volna, de egész biztos nem zöld-fekete volt.

– Százhetvenhat – jelentette Mrs. Fischer – és teljesen sima.

– Tényleg fel van spécizve – ismertem el.

– Méghozzá nagyon is. Van egy rém kedves ember Arizonában, mindenki Félfülű Bobnak hívja, pedig Larry a neve. Hatalmas darab, jóképű ember, alig lehet észrevenni azt a dolgot a fülével, csak az ember hajlamos kicsit félrehajtani a fejét, ha vele beszél. Van egy üzlete, amely ingatlanügynökség, biztosító, szuvenírbolt és kávézó egyben. De az igazi pénzt titokban keresi, a telek végében, ahol bármit meg tud csinálni egy járgánnyal, amit csak kér az ember, meg még olyasmit is, amit nem.

– És ez miért titok?

Színpadias, de teljesen szükségtelen suttogásra váltott:

– Mert Félfülű Bob annak nagy részével, amit a kocsikkal csinál, megszegi a törvényt.

– Melyik törvényt?

– Hát mindenféle törvényt, kedveském. Hülye biztonsági előírásokat, agyatlan környezetvédelmi törvényeket, amik valójában csak hozzájárulnak a környezetszennyezéshez, a fizika törvényeit, amit akar.

– Szóval, Arizonában? Csak nem az arizonai I.onely Possumban?

Egyszerre olyan szemérmes lett.

– Talán ott, talán nem.

– Mi történt ott hatvan éve azon a tűzforró éjszakán?

– Ne törődjön azzal! És én is hadd törődjek a vezetéssel! A sok locsogás miatt lelassultunk százhatvanra.

Az ülések közötti konzolból elővettem egy doboz kilencmilliméteres lőszert, amelyről Mrs. Fischer már korábban említést tett. Teljesen kiürítettem a pisztoly tárát, amikor támadómat próbáltam visszaverni a Másholban lévő

épület tetején. Most beletettem újabb tíz töltényt, majd visszalöktem a pisztoly markolatába.

A sivatag egyre sivárabb lett, homok és kő kopár birodalma, itt-ott kaktuszokkal, zsályával és kiégett fűvel tarkítva, meg néhol olyan sziklaalakzatokkal, amelyek úgy festettek, akár a jurakorban élt, mára megkövült és földdel betemetett óriáskrokodilok fűrészes háta és lapos feje.

Az alacsonyan függő felhők keletre szürkék, a fejünk fölött sötétszürkék, nyugatra pedig majdnem feketék voltak. Előttünk madarak szálltak ék alakban az autópálya fölött, délkelet felé.

Arrafelé, több mint százmérföldnyire volt Pico Mundo, a szülővárosom. Akár oda is vihetett az utam. Ha vannak minták látszólag semmilyen mintát nem követő életünkben – márpedig vannak –, akkor a harmónia törvénye alapján minden minták legharmonikusabbja, a koncentrikus kör, erősíti önmagát. Ha közeleg a vég, hátha azokon az ismerős utcákon találom meg, amelyeket annyira szeretek, és ahol annyit csavarogtam. Most azonban egyelőre elfelé száguldottunk Pico Mundótól, és éreztem, hogy a gyerekek égetésére készülő férfi esete nem az, amelyik hazavezet.

A farmerom mindegyik zsebébe is pakoltam tíz-tíz töltényt. Ahhoz képest, hogy mennyire utálom a lőfegyvereket, egyre gyakrabban kell hozzájuk folyamodnom, ahogy haladok előre körkörös utamon, gyásztól az elfogadásig, kudarctól az esetleges megváltásig.

Tábla jelezte a kijáratot Barstow, egy főleg katonai létesítményeknek, teherpályaudvaroknak, raktáraknak, nagybani áruházaknak és moteleknek otthont adó település felé. Bár éreztem, hogy zsákmányomat ennél a pontnál mélyebben találom a Mojavében, hirtelen így szóltam:

– Itt! Itt menjünk le! Csinált valamit Barstow-ban. Valami retteneteset.

Mrs. Fischer mesteri vezetőtudásának és Félfülű Bob fejlesztéseinek köszönhetően olyan hatékonyan lassultunk, mintha fékezőrakétával tennénk, nagy ívet leírva átvágtunk három sávon, majd lekeveredtünk a lehajtó rámpa aljára, és besuhantunk Barstow-ba, a Mojave Folyóvölgy Múzeum városába.

Elérkeztem életem egyik olyan pontjára, ahol a humor már nem nyújtott védelmet, mikor a förtelemmel lett volna egyenlő bármilyen tréfa, és a bűnnel a legkisebb mosoly.

– A három gyerek – mondtam. A két kislány és a fiú. Itt éltek.

– Úgy érti, itt *élnek* – javított ki Mrs. Fischer.

Hirtelen megborzongtam, úgy feleltem:

– Nem, nem hiszem, hogy úgy értem.

TIZENHÉT

A cowboy valaha Barstow utcáit rótta, és úgy gondoltam, tudom is, mi lett ennek a vége, de már elment, csak szennyes és mágneses szelleme vonzott, mintha itt lenne a fészke valahol.

A szuperhosszú limuzin rettentően elütött a szerény sivatagi településtől, és fel is keltette a gyalogosok és a többi sofőr érdeklődését. Az ösztönömtől vezérelve átvágtunk a lakónegyedeken; Mrs. Fischer nagy ügyességgel vette a szűk kanyarokat.

Egy takaros, stukkós házakkal szegélyezett utcán, a pozsgásoktól és zsályától illatozó sivatagi tájban, óriási indiai babérfák árnyékában egy ház állt, amely köré alvó kígyókként fonódtak a fák gyökerei. Előtte autók, terepjárók, teherautók – és egy rendőrkocsi – álltak csoportba verődve az útpadkán. Tepsikkel és egyéb edényekkel felszerelkezve négy nő igyekezett az utcán a ház bejárata felé. A tornácon néhány komor arcú férfi merült szemlátomást komoly és halk beszélgetésbe, amely valami fajsúlyosabb dologról szólt, mint a sport, és az ablakok mögött is mintha emberek gyülekezetét láttam volna.

– Itt éltek – mondtam, és Mrs. Fischernek nem kellett megkérdeznie, kikről beszélek. – A kamionos cowboy… szerintem sosem járt itt. A gyerekek arcának az emléke vonzott ide.

Ha bemegyek kérdezősködni, biztos gyanúsítottá válok. Nem volt ehhez semmilyen illetékességem, sem meghatalmazásom, ennek a gyász sújtotta családnak pedig

semmi oka arra, hogy bízzanak bennem. Ha szólok paranormális képességeimről, legjobb esetben ketyósnak néznek, rosszabb esetben sarlatánnak, aki így akar ismertségre és haszonra szert tenni. Ha pedig felkeltem a rendőrség gyanúját, akkor elég hosszú időre őrizetbe kerülök ahhoz, hogy utána soha ne találjam meg az elrabolt gyerekeket.

Még az utcán egy kicsivel a kelleténél tovább kószálni sem volt tanácsos, ezért így szóltam:

– Álljunk innen odébb, hölgyem! Érzem, hogy van még egy hely, amit látnom kell… hogyha megtaláljuk.

Mikor két sarokkal arrébb megkértem, hogy forduljon balra, Mrs. Fischer megkérdezte:

– Hogy nevezi, gyermekem?

– Micsodát?

– Ezt a vérebképességét.

Egy pillanatig gondolkodtam valami olyan válaszon, amellyel még tovább húzhatom az időt.

– Ez segített magának annyi életet megmenteni Pico Mundóban annál a lövöldözésnél – folytatta vagy vannak egyéb képességei is?

– Tetszett kicsit kutatni, amíg nem voltam a kocsiban.

– Sokáig kerültem az internetet, mert nem értem rá, hogy számítógépen át nézzem a világot. De az okostelefon még a magamfajta vén trotty számára is megkönnyíti.

– Pszichikai magnetizmusnak hívom. Egy módja az… emberek megtalálásának.

– A lapok azt írták, maga hős. De arról nem volt semmi részlet, hogy mégis hogyan göngyölítette fel az ügyet.

– Nem beszéltem utána a sajtónak. Wyatt Porter barátom, a rendőrfőnök Pico Mundóban, és mindig segített

nekem megőrizni a titkaimat. Egyébként sem úgy ment, mint a filmekben. Így is meghaltak emberek.

– De messze nem annyian, mint ahányan meghaltak volna, ha maga nem lép közbe.

Kényelmetlenül fészkelődtem, és megigazgattam a biztonsági övét, pedig nem is az zavart.

– Ha én nem lépek közbe, megteszi más.

– Nem túl valószínű, amilyen világban manapság élünk.

Kértem, hogy forduljon jobbra, aztán csendben tettünk meg két háztömbnyi utat.

– Nem a lövöldözés volt az utolsó, amikor kézbe vette a dolgokat, igaz? – kérdezte aztán.

– Nem, hölgyem. De nem is az első. De nem igazán én veszem kézbe őket… a dolgok jönnek hozzám. Nem is tudnám elkerülni őket.

Lefékezett egy stoptáblánál, és rám nézett. Ráncos arcán aggodalom ült, a szemében bánat.

– Olvastam, kit veszített el aznap.

– Nem veszett el örökre, hölgyem. Csak addig, amíg el nem ereszt ez a világ, és mehetek oda, ahová ő ment.

– Tiszteletben tartom a gyászát – mondta –, és nem vallatom tovább, gyermekem. Persze kíváncsi vagyok, ki ne volna? De nincs hozzá jogom.

Bólogattam, nem egyetértően, hanem hálásan, ö meg áthajtott a kereszteződésen.

– Tudja, mit gondolok? – kérdezte, majd szünetet tartott, mintha utána akarna gondolni, hogy biztosan a megfelelő szavakat választotta-e ki. – Valamikor történik valami vagy megjelenik valaki, és az ember tudja, hogy a következő esemény, és az utána következő néhány perc vagy óra nem szokványos lesz, nem úgy folyik le, ahogy az életben rendesen szokott. Tudja, hogy ezek kivételesen

tiszta percek vagy órák lesznek, hogy ha jól figyel, feltárulkozik előtte a világ igazsága. Amit napról napra látunk, ami valóságnak tűnik, az csak jelenés, fantomvalóság, amit önámításból ötöltünk ki magunknak. Megtörténik az, amitől kitisztul a látásunk, és amit tennünk kell, az nem a kételkedés, nem az, hogy több bizonyságot követelünk, hanem hogy elcsendesedjünk, és hálásak legyünk, amiért megadatott látnunk, hogy ha csak rövid időre is, de micsoda mélység, micsoda szépség van a világ mögött, amelyre legtöbbször vakok maradunk.

Jobbra mutattam, és Mrs. Fischer arra kormányozta a limót.

Ha valaki azt mondja, hogy épp megvilágosodott, nem fújunk port a szemébe.

Csakis ennyit mondtam, csakis az igazat:

– Nem vagyok én más, hölgyem, csak egy tehetséges szakács, de ez sem utolsó foglalkozás egy olyan világban, ahol ennyi minden van olyan rosszul elkészítve.

Nem sokkal később, a város szélén ipari kerítéshez érkeztünk, amelynek évtizedeken át tartó, lassítottfelvétel-szerű összedőlése félig már végbement. A drótháló tövében itt-ott ördögszekér gyűlt kupacba, jelezve az épp nyugvó helyi szelek kedvenc útirányait.

A kapu nyitva állt, így hát behajtottunk rajta.

A parkoló aszfaltja repedezett volt, kátyúit felverte a gaz. Az ormótlan épület egyik oldalánál elterülő kavicsos udvaron a több száz raklap kupaca részben már magába omlott, kikezdte a korhadás és a termeszek, halványszürkére sápasztotta a mojavei napsütés, így az egész úgy festett, akár egy pogány ünnepen elégetett óriás vesszőbábu hamvai. Az sem nagyon lepett volna meg, ha

kiderül, hogy a törmelék alatt feláldozott emberek elszenesedett csontjai hevernek.

A másfél méteres betonalapon nyugvó, hullámlemezből összerakott épület majdnem akkora volt, mint egy focipálya. Három hatalmas ajtaját, valamint a hozzájuk tartozó síneket és motorokat elszállították máshová, kitéve a gyárat az elemek erejének. Az ajtónyílások fölött viharvert tábla hirdette, hogy a hely valaha a Black és Buckle Műveknek adott otthont.

Mrs. Fischer szólt, hogy a kesztyűtartóban van egy elemlámpa, én pedig köszönetét mondtam neki.

Mikor kiszálltunk a limuzinból, így szólt:

– Ezúttal nem engedem el egyedül. De félek attól, amit találhatunk.

– Szinte biztos, hogy a gyerekek nincsenek itt, hölgyem. Sem élve, sem… holtan. Pontosabban még élnek. És itt tartották fogva őket egy ideig. És ő is itt volt. A cowboy.

– Itt volt, de a házukban nem?

– Én így érzem. De nem tudom, ez mit jelent.

Nem láttam, honnan vette elő, de Mrs. Fischer-nél ott volt egy másik az általa említett pisztolyok közül, kisebb, mint az enyém, de azért elég halálos.

Bár egy kicsit sem hasonlított a nagymamámra – Pearl Sugarsre, a profi pókerjátékosra –, Mrs. Edie Fisher mégis rá emlékeztetett. Pearl Sugars olyanfajta hölgy volt, akinek örül az ember, ha fedezi a hátát, és éppen ilyet éreztem Mrs. Fischer iránt is. Ha egy nyolcvanhat éves hölgy már ifjúkora óta tisztánlátó, a szeme megtanulja felismerni a csapdákat és kelepcéket, a füle a félrevezetést, az orra pedig a csalás szagát. És egy ilyen korú, értelmes hölgynek, akinek nincsenek illúziói, mélyebbről fakad a bátorsága, mint

azoknak a fiataloknak, akik nem ismerik a világot a maga valójában.

Az óriási hodályba csak a bejáratokon, valamint a mennyezet alatt, majd tíz méter magasan lévő ablakokon át hatolt be fény. Bár a vihart elhagytuk, az ég továbbra is borult maradt, és az alkonyba hajló délután nem sok világossággal szolgált. Rozsdaszagú levegőt, csendet és sötétet tárolt a régi gyár.

A lámpa fénye egyik falig sem ért el, de azt azért láttuk, hogy semmi hasznavehető nem maradt itt az üzem működésének idejéből, még arra sem utalt semmi, hogy mit gyárthatott itt valaha Black és Buckle. A betonpadlót szabálytalanul váltakozva borította a por, a száraz levelek, a kartoncafatok, az összegyűrt papírok és az ajtók helyén besodródott egyéb szemét.

Hosszas zörgés jelezte, hogy az árnyak közt valaki mozog a hulladékban. A beton és a fém egészen zavarosan verte vissza a hangot, így az mintha balról, aztán jobbról, majd elölről, utána megint jobbról, egyszer közelről, másszor egészen távolról hallatszott. Ez a torzulás jobban összezavarta a fület, mint az elvarázsolt kastély tükrei a szemet.

Mindenfelé pásztáztam az elemlámpával, de nem találtam rá a zaj forrására. Talán csak a huzat söpört végig a padlón, megbolygatva azt, ami az útjába akadt. A külvilágot azonban olyan kísérteties nyugalom kerítette hatalmába, amely leginkább a vihar előtti csendre emlékeztetett, és idebent is éppolyan ólomsúlyú lett a levegő, mint odakint.

A zörgés abbamaradt, de olyan csend következett rá, amelyben lapulni szokott valami. Elhúzódott, de a rosszakarat érzete nem csökkent.

– Semmi – jegyezte meg Mrs. Fischer, és a szó ide-oda verődött a tetőgerendák között, de a visszhang mintha másvalaki hangja lett volna.

A lámpám segítségével friss keréknyomokat fedeztem fel a porban; benne a jármű által összemorzsolt levelek hevertek. Követtük a nyomot az épület hátsó traktusáig.

Az utolsó tíz métert faltól falig irodák foglalták el, amelyek ablaka a gyár belsejébe nézett. A festett, üreges ajtók foltosak és repedezettek voltak, a farostlemez falak nagy részét pedig mintha kirángatták volna a keretéből.

A délnyugati sarokban feltűnt egy masszív, két- szárnyú vasajtó, mivel két roskatag, zöld huzatú kempingszék állt mellette, közöttük pedig egy hűtőláda és egy fél üveg Jack Daniels. A padlón egy csomó cigarettacsikk, valamint kilenc üres és pormentes Heinekenes doboz hevert.

Enyhe sörszag áradt a maradékból, ami még nem párolgott el a dobozból.

– Az ajtó mögött tarthatták fogva a gyerekeket – állapítottam meg. – Valakik itt ültek és őrizték őket.

A hangom ide-oda csapongott az elhagyott gyárépületben. *Gyerekeket, -ket, -ket… ajtó mögött, -gött, -gött… őrizték őket, -ket, -ket…*

Az elhaló visszhangot az előbbi zörgés követte, ezúttal hangosabban. Végighasítottam a levegőt a lámpa fénykévéjével, mintha egy láthatatlan ellenféllel vívnék, de most sem találtam senkit.

Miután a zörgés elhallgatott, megpróbálkoztam a súlyos kétszárnyú ajtóval. Nyikorogva nyílt ki. Az aránylag tágas helyiségből szokatlanul széles lépcső vezetett le egy sírsötét alsó szintre.

A hátát az ajtónak vető Mrs. Fischer olyan halkan suttogott, hogy még visszhangot sem keltett:

– Nem mehetünk le mindketten, nehogy bezárjanak! Mármint, ha van itt valaki, aki bezárna.

– De egyedül sem hagyhatom itt a sötétben! – ellenkeztem.

Az óriási hodály túlsó végén, a három óriási ajtó helyén lévő fénynégyszögekre mutatott.

– Észre fogom venni, ha van itt valaki. És valószínűleg úgy sincs.

– Nem is kell oda lemennem – erősködtem. – A gyerekeket elvitték máshová.

– Tartozik nekik annyival, hogy meggyőződik róla. Menjen! Essen túl rajta!

Csendes volt, de tántoríthatatlan, és egyébként igaza is volt. Magára hagytam a félhomályban.

Nem kellett kiékelnem az ajtót. Elég rozsdás volt a zsanérja, hogy ne csukódjon be magától.

Ahogy leértem az első lépcsősoron, már biztosan tudtam, hogy a gyerekeket itt tartották fogva, mert, ahogy a szupermarket parkolójában, most is felrémlett előttem az arcuk, minden lépésnél elevenebben.

A második lépcsősoron leereszkedve, világítva magam előtt a lámpával, és készenlétben tartva a pisztolyt, először az tűnt fel, hogy itt hűvösebb a levegő, mint odafent, másodszor pedig az, hogy vérszaga van.

A vér szaga gyenge, de határozott, a gőg és szerénység szaga, bátorságé és gyávaságé, jótékonyságé és kapzsiságé, röviden mindannak az illata, amik voltunk és vagyunk, kissé emlékeztet a forró rézre, hiszen ugyanúgy kering az ereinkben, akár a vezetékben az áram. Mivel azonban gyenge szag, csak akkor tölthet be egy egész termet, hogyha jelentős mennyiséget ontottak ki.

Rettegve folytattam utamat a pincébe, amely nagyjából az épület egynegyede alatt terült el. Valamikor talán a fűtésrendszernek adott otthont, bojlereknek meg egyéb gépezeteknek, amelyeket azonban már kiemeltek innen és eladtak. Most a holtak hona volt.

TIZENNYOLC

A halott tekintetek mintha felém fordultak volna, de valójában csak a lámpa fénye siklott végig az üveges szemeken, amelyekből nem csordult többé könny.

Még két rossz ember is megérdemel némi diszkréciót tőlem, aki írok róluk, legalábbis ami a szenvedéseik rettenetességét illeti. Egyébként is, ha részletesen ecsetelném, milyen sebek borították a testüket, még megsajnálnák őket, és nem hiszem, hogy méltók lennének ilyesfajta együttérzésre. Legyen elég annyi, hogy mindkettőjüknek egy közvetlen közelről leadott lövés adta meg a kegyelmet, közvetlenül az orrnyerge fölött. Előtte viszont rendkívüli mértékben megkínozták őket mindenféle éles és hegyes eszközzel.

Meztelenek voltak, még a haláluk előtt vetkeztették le őket. A ruháikat, minden esetleges ékszerrel egyetemben, eltávolították a helyszínről, talán, hogy megnehezítsék az azonosításukat, ha netán rájuk találnának.

A kezüket hátrabilincselték, és véres szürke pamutkesztyűt viseltek. Ez utóbbi részlet eléggé zavarba hozott, míg rá nem jöttem, hogy ez az a két ember lehetett, aki odafent ült a nyugágyakban, és ivott meg dohányzott, míg a túszokat őrizte.

A kesztyűt azért húzták fel, hogy ne hagyjanak árulkodó ujjlenyomatokat.

Amennyiben ők voltak a gyerekrablók, egy nagyobb összeesküvés részének kellett lenniük. Nyilván az volt a terv, hogy a gyerekeket itt a város szélén tárolják, amíg

mások – köztük a cowboy – értük jönnek, hogy máshová vigyék őket.

Ha ezt a kettőt részegen alva vagy akár csak részegen találták, az összeesküvés egyéb résztvevői úgy dönthettek, hogy nem bíznak bennük, inkább kivégzik őket.

Ez látszott a leglogikusabb magyarázatnak, viszont a kínzás nem tűnt logikusnak, különösen az nem, hogy ilyen kegyetlenséggel hajtották végre. Miközben három túszt kellett eltüntetniük a helyi és talán a szövetségi hatóságok elől is, a gyilkosoktól sokkal gyorsabb kivégzés lett volna elvárható. Az, hogy szép módszeresen összevagdalták az áldozataikat, hogy már-már maguktól elvérezzenek, mire megkapják a gyilkos lövést, éppoly vakmerő, mint kegyetlen tettnek tűnt.

Persze, az ő eszement szempontjukból a kínzásnak lehetett valami értelme, amennyiben rituális volt, része egy szertartásnak, amely szükségeltetett, amikor a tébolyultak eme testvérisége a sajátjai közül ölt meg valakit. Nem akartam elhinni, hogy így van, mert ez még őrültebbnek, még vérszomjasabbnak és még veszélyesebbnek feltételezte őket, mint azt előzőleg hittem. A hullákat felületesen megvizsgálva is észrevettem, hogy azonos, valamiféle mintát követő sebek borítják őket, de nem volt gyomrom ahhoz, hogy részletes elemzésbe bocsátkozzam.

A vér nagyja beleivódott a betonpadlóba, de maradt egy tócsa, amelyen vékony alvadt réteg kezdett képződni, jelezve, hogy az áldozatokkal az utóbbi néhány órában végezhettek. Lehajoltam, hogy megérintsem az egyik holttestet, és bár a húsa hideg volt, valamennyit még őrzött a testmelegből.

Két halott… de egy lélek sem folyamodott hozzám igazságtételért. Már korábban megfigyeltem, hogy a kóborló

lelkek szinte mindig jó, csodálandó életet élt emberek szellemei. Ritka a gonosz lélek, amely nem kel át rögtön a halál után. Azt gyanítom, hogy az ő fajtájukra vár egy végrehajtó – akinek legendás a neve, és nincs türelme a késlekedő adósokhoz és ragaszkodik az azonnali törlesztéshez, amint a szív utolsót dobbant, mikor az utolsó lélegzet még a torokban reszket.

Kettesével szedtem a lépcsőfokokat felfelé, és mielőtt felértem volna, elkiáltottam magam:

– Csak én vagyok!

– Pontosan csak magát vártam, kedvesem – szólt vissza Mrs. Fischer.

Miközben kifelé igyekeztünk az épületből, elmondtam neki, mit láttam, de a felkavaróbb részleteket elhallgattam.

Akárki volt, és akármilyen titkokat őrzött is Mrs. Edie Fischer, a nyugalmából láttam, hogy nem burokban élt eddig, az otthon, a családi tűzhely, a templomba járás és a szombat esti bingó oltalmában.

Félúton kifelé megint meghallottuk a zörgést, ezúttal azonban majdnem azonnal felfedeztem a forrását. Bogárrajra emlékeztető temérdek száraz falevél, fólia- és celofándarabok, amelyek szikraként izzottak a lámpa fényében, összegyúrt papírfecnik, rozsdás, csörömpölő kupakok: mindet rohangászó patkányok lábacskái és csapkodó farka hozta mozgásba. Nyolc, tíz, tizenkettő is lehetett a jó harminc centis jószágokból, vastag bundájuk barna volt, a bajszuk csillogó, lábujjaik hosszúak és sápadtak. Szemük fekete gyöngy volt, amely vörösen izzott fel, ha a fehér fény egy bizonyos szögben érte. Bár a raj elhaladt mellettünk, úgy éreztem, én vagyok az érdeklődésük fő tárgya; minden patkánytekintet találkozott az enyémmel, mielőtt az épület hátsó részébe özönlöttek

volna; talán a vér szaga csalta ide őket, és nem nagyon értették, mi lehet a forrása, míg a vasajtó nyitva nem állt elég soká ahhoz, hogy a pincéből felszálljon a mészárlás bűze.

Nem volt valami drámai pillanat. Nem vártam, hogy támadnak. Patkányok voltak, nem farkasok. A látványuk azonban nyomasztott. A halál mindig iszonyú, még akkor is, ha a halottak egész életükben a kínt és rombolást szolgálták, de most még iszonyúbbá tette a gondolat, hogy a meggyilkoltakra rámásznak ezek a mindenevők. A test bizonyos értelemben, mint a lelket hordozó edény, szent, és rosszul leszek a gondolattól, hogy valaha puszta porhüvely lesz belőle.

Mrs. Fischerrel kisiettünk az elhagyott épületből a késő délutáni fénybe, amely nem volt elég meleg, hogy kiolvassza belőlem a vacogtató fagyot.

Kijelentette, hogy ő vezet, én pedig nem tiltakoztam, mert éreztem, hogy még nem végeztünk Barstow-ban. Érzékeltem, hogy a cowboy járt még valahol a városban, mégpedig azelőtt, hogy idejött volna begyűjteni a gyerekeket. Reméltem, hogy a pszichikai magnetizmus elvezet a zsákmányomhoz, de előbb oda, ahol korábban volt, ehhez viszont olyan koncentráció szükségeltetett, amelyre vezetés közben nem lettem volna képes.

A limuzinba visszaszállva megfordult a fejemben, hogy az eldobható mobilon felhívom a rendőrséget. Talán megakadályozzák a patkányok lakomáját.

Az elmúlt években azonban a kormány sok milliárdot áldozott olyan rendszerek kiépítésére, amelyek képesek levadászni az éterből a százmilliónyi telefonhívás és e-mail mindegyikét, majd eltárolni és hihetetlen sebességgel kielemezni őket. Emellett ma már minden okostelefonban

van GPS, amelyet akkor is lehet követni, amikor a készülék ki van kapcsolva.

Az én telefonom ugyan messze nem volt okos, de gyanítottam, hogy a rendőrség így is bemérné a helyzetemet, amint felhívom őket. És esetleg még ezt a butuska telefont is képesek követni, és persze vele együtt engem is.

Amíg volt esélyem megtalálni és megmenteni a gyerekeket, nem mertem felfedni magam a rendőrségnek. Bár nem mindenkit sikerült megmentenem, akinek segíteni próbáltam, mégis azt éreztem, hogy – legyek bármilyen esendő – több esélyem van a gyerekeket elrángatni a közelítő lángok elől egyedül, mint úgy, hogy egy rendőr, még ha jó szándékkal is, kibicel nekem. Arról nem is beszélve, hogy nyilván téveszmének nyilvánították volna a paranormális képességeimet. Átmenetileg beszállásoltak volna a pszichiátriára, és mire kiengednek, a gyerekek már napok óta halottak lettek volna.

Most Mrs. Fischer volt a sofőr, és én Miss Daisy. Ahhoz, hogy megtaláljam Barstow-ban a cowboy gyengülő nyomát, erősebben kellett koncentrálnom, mint valaha, de valami minduntalan megzavart, egyfolytában azon járt az eszem, hogy hátha elsiklottam valami fölött. Nem láttam meg valamit, amit látnom kellett volna, hogy életben maradjak: eszembe jutottak a gyárban nyüzsgő és a pálmafáról lemászó patkányok, a sovány, sárga szemű prérifarkasok, amelyek olyan különösen viselkedtek, amikor Annamáriát és engem követtek egy ködlepte éjszakán, Magic Beach-en, több mint egy hónapja, patkányok és kojotok, amelyek különböző lények voltak, mégis valamiképp azonosak, az esőcsatornában bukdácsoló babafej, amelynek felém fordult a tekintete, miközben lerángatták a rácsok között,

az elakadt sofőröket legyilkoló démoni csőcselék látomása, és mindez összefüggött valamilyen módon, amit éreztem, de nem tudtam meghatározni, és valami elkerülhetetlen végzet felé mutatott, aztán, látszólag minden ok nélkül, felrémlett bennem három sor T. S. Eliot *Burnt Norton-jából: Jelen idő és múlt idő / A jövő időben talán jelen van / S a jövő idő ott a múlt időben.*[1] Majd eszembe jutott a kivilágított ProStar+, belsejének fekete hátterén a sárga szimbólumokkal, az acélrácsokból álló kapu, a pusztaság a tűztavakkal, a Másik Odd, aki a feneketlen sötétségből jött elő, Mr. Hitchcock, aki feltartotta két hüvelykujját a zuhanyzóban, amikor magamhoz tértem, miután torkon lőtt a cowboy, és ez a gesztus most olyan furcsának tűnt, vagy talán csak jelentőségteljesebbnek, mint annak idején, Mr. Hitchcock felvont szemöldöke, mintha szórakoztatta volna, mikor közöltem vele, hogy biztosan valamiféle bűntudat miatt képtelen átkelni a Túloldalra, a villámdíszes rács a csatorna kísérteties fényében, Mr. Hitchcock, amint levezet a kamionospihenő alagsorába, és a füléhez tett kézzel jelzi, hogy hallgassam csak azt, amiről utóbb kiderült, hogy a cowboy hangja az alagsor egy másik, Másholbéli változatában…

Néha azért sikerült irányítanom Mrs. Fischert, noha alig érzékeltem Barstow-t a szélvédő mögött, mert teljesen lefoglalt az emlékek, gondolatok és asszociációk folyama, amely mintha egyszerre két irányba áramlott volna: az egyik a múltba csalogatott, a másik a közeljövő rettenetes vízesése felé sodort.

---

1 Vas István fordítása

Mikor aztán egyszer csak összeborzongtam, és így szóltam: – Itt, most! – Mrs. Fischer lehúzódott egy parkolóba, és megállt.

Kizökkentem a transzállapotból, és valami sokkal szörnyűbbre számítottam, mint a ház, ahol a család vár szívszakadva híreket fiáról és lányairól, még baljósabbra, mint az elhagyott gyár volt. Ehelyett az autópálya egyik lehajtójának végében álltunk, egy jókora étterem mellett, amelynek teteje lépcsőzetes piramis formájú volt, és minden fokát rubinvörös és zafírkék neonfények szegélyezték, amelyek nem csupán vidám hatást keltettek, de mintha dacosan szembeszegültek volna a kihunyóban lévő napfény és a közelgő vihar okozta félhomállyal. Mókásan festettek, még úgy is, hogy biztos voltam benne, a cowboy itt járt, mégpedig nem is egyedül, mielőtt a Black és Buckle Művek romjaihoz ment volna, hogy összekaszaboljon két embert, és begyűjtse a gyerekeket, akiket fel akart gyújtani. A helyet Ernestine-nek hívták.

Az ülés alá dugtam a töltött pisztolyt.

– Meg kell itt tudnunk valamit.

– Micsodát? – kérdezte Mrs. Fischer.

– Arról sejtelmem sincs. De tudni fogom, ha meglátom vagy meghallom.

– Biztos nem fog kelleni a pisztoly?

– Nem fog, hölgyem. Itt nem.

– Az enyém azért csak marad a retikülben. Sokszor volt már rá szükségem olyan helyen, ahol nem is gondoltam volna.

TIZENKILENC

Ritkán támadnak bennem olyan vegyes érzelmek egy új hellyel kapcsolatban, mint amikor beléptem az Ernestine-be.

Egyfelől úgy éreztem, mintha hazaértem volna. Tizenhat éves koromtól, mióta csak kiköltöztem édesanyám házából, hogy egyedül éljek, a Pico Mundo Grillben dolgoztam, ahol életem legszebb időszakát töltöttem.

A Grill nyilvános helyiségei és konyhája egyaránt kínosan tiszták voltak, és az alapján, amit láttam, az Ernestine-ben is ugyanilyen szigorúak voltak a higiéniai követelmények. A világítás tökéletes középértékre volt beállítva – könnyedén el lehetett olvasni az étlapot, és látszott, hogy a vezetőség büszkén derít fényt minden egyes tisztára súrolt szegletre, hadd nézzék a népek, de azért még otthonos, intim volt a hangulat.

A hosszú pulton, amely mellett néhány vendég ücsörgött műbőr huzatú króm bárszékeken, talpas tálcákon üvegburával letakart sütemények álltak, egyik csábítóbb, mint a másik.

Az Ernestine szolgáltatásainak átlagon felüli színvonaláról azonban minden jel közül a nyálcsorgató illatok tanúskodtak leginkább. Egy serpenyőben dinsztelődő hagyma és zöldpaprika várta a tojást. Darált hátszínből gyúrt hamburgerhúsok sisteregtek a sütőrácson, készen arra, hogy sajtot tegyenek rájuk. A sülő szalonna, a pirítós és a remek kávé illata a legelhivatottabb szerzetes akaraterejét is próbára tette volna böjt idején.

De, bár ugyanúgy elememben éreztem itt magam, ahogy a tengerész is egy hajón érzi magát igazán otthon, ott lebegett felettem egy baljós albatrosz is. A cowboy járt itt, evett itt; és az én szemszögemből nézve ez a röpke esemény is átokként ülte meg a helyet.

Még nem vette kezdetét az esti csúcsforgalom, hét boksz is üresen állt, és engem úgy vonzott oda valami az egyikhez, mint a vérebet a zsákmány szaga. A cowboy és én részei voltunk egy ősrégi mintának, amely káosznak látszott, de nem az volt, résztevői voltunk az örök küzdelemnek, amely akkor kezdődött, amikor az idő, és akkor sem ér véget, ha már mindketten meghalunk, csak akkor, mikor maga az idő véget ér.

Oda ültem le, ahová ő is.

Mrs. Fischer velem szemben foglalt helyet, ahol talán a köpcös, szétvert arcú férfi fogyasztotta korai vacsoráját.

Semmi nyoma nem maradt annak, hogy azok ketten itt voltak ebben a bokszban. A gonosz álcázva járja a világot, jelenlétét csak vágyainak következményei fedik fel néha-néha, mint az elrabolt gyerekek, és a két halott a gyár pincéjében.

Manapság, a tagadás korában a legtöbbeket meglepetésként érik az ilyen következmények, mert nem attól félnek, amitől kellene, hanem szalmabábuktól, képzelt veszedelmektől és fantomválságoktól.

Sem Mrs. Fischer, sem én nem ebédeltem, és már közelgett a vacsoraidő. A megérzés azt súgta, hogy a gyerekek még nincsenek közvetlen életveszélyben, és a legrosszabb, amit tehetnék, az volna, hogy belerohanok a veszély közepébe, mielőtt jobban megérteném, mivel állok szemben. És amíg rájövök, miféle nyom vár felfedezésre az Ernestine-ben, akár ehetünk is egyet.

Nem azért, de – bár nem valami mélyenszántó –, vannak rosszabb mottók is annál, hogy „akár ehetünk is egyet”. Tegyük fel, hogy felrobban a szomszédunk titkos droglaborja, és az övével együtt romba dönti a mi házunkat is. Akár ehetünk is egyet. Vagy mondjuk, a hadügyminiszter üzen Svédországból, hogy nemváltó műtétnek veti alá magát, mert szerelmes az orosz miniszterelnökbe, és már ki is adta neki az atomrakétáink kilövési kódjait. Akár ehetünk is egyet.

A gyár pincéjében látott szörnyűségek sem tudták elrontani az étvágyamat. Ha minden borzalom, amit látok, egy kis időre is elvenné a kedvemet az evéstől, csupa csont és bőr volnék, és ásványvízen meg vitamintablettákon tengődnék.

Pincérnőnk, Sandy csinos, harmincas, szeplős szőkeség volt. Vonzó közvetlenséggel mutatta meg magát a világnak: semmi smink, lófarokba fogott haj, tiszta és vasalt fehér egyenruha, medál a nyakában, kis zászlócska a blúza hajtókájára tűzve, ujjain pedig egyszerű karikagyűrűk.

A pincérnői munka nehéz és hálátlan is lehet, főleg azért, mert hozzátartozik, hogy az ember udvarias legyen másokkal, függetlenül attól, hogy mások hogyan viselkednek, még ha legszívesebben be is mosna nekik egyet. Egy pincérnőn mindig látszik, ha szereti a munkáját. Nincs meg a járásában az unott, szomorú csoszogás. A mosolya nem ül mereven az arcán, hanem a helyzetnek megfelelően könnyedén jelenik meg és múlik el. A szemébe néz az embernek, és felfigyel a részletekre, mert törődik a vendégeivel, nemcsak mint jattforrásokkal, hanem mint emberi lényekkel is.

Sandyt például lenyűgözte Mrs. Fischer brossa, amelyen kis felkiáltójelet formáztak a gyémántok és rubinok.

– Mintha nemcsak szép volna, hanem jelentene is valamit – mondta. – Megkérdezhetem, hogy mit?

– Meg bizony – felelte Mrs. Fischer. – Azt jelenti: „Ragadd meg a napot!” Azt jelenti: „Élj teljes életet!” Azt jelenti: „Anyám, de klassz, hogy én vagyok én!

Sandy nevetett, de aztán erőt vett magán, mintha a nevetés valamiért illetlen volna.

– Anyukámra tetszik emlékeztetni. Ő aztán mindenfélét csinált, volt ejtőernyős-oktató, rodeós meg autóversenyző is!

– Magácska ejtőernyőzött már? – érdeklődött Mrs. Fischer.

– Imádom anyukámat, de nem vagyunk egyformák. Nekem a férjem, Jim az ejtőernyőzés, a négy gyerekünk meg… hát, ők meg a rodeó.

Sandy kinézett a széles ablakon át az útra, ahol az elhaladó autók reflektorai már világítottak, mivel erősen sötétedett. Kissé elkódosült a tekintete, mintha valami mást is látott volna azon kívül, ami az üvegen túl volt, és a hangjában felcsengő bánat nem illett a szavaihoz:

– Amikor majd egy hónap múlva, mikor egy időre virágba borul a sivatag, és minden csupa napraforgó, borágó, porcsinrózsa és menyecskeszem… az nekem többet ér bármilyen autóverseny megnyerésénél. – Ha bele is süppedt egy pillanatra elméje egy elkínzott régiójába, most kiemelkedett belőle, és lehengerlő mosolyt villantott ránk. – Azt hiszem, kicsit földhözragadt vagyok.

Manapság annyian sértődnek meg látszólag ok nélkül, egy jó pincérnő azonban semmi ilyesmit nem mutat, és már azzal lélekemelő hatást tesz, amilyen hálával szemléli az életet.

Rendeltünk, és miután megkaptuk a kávénkat, Mrs. Fischer így szólt:

– Ez egy helyre kislány, aranyom. Miután maga elintézte azt a gazember cowboyt, nekem vissza kell jönnöm ide elintézni egyet-mást.

– Mi mindent?

– Azt, amit szerintem el kell intézni.

Elégedetten mosolygott, mintha már több lehetőség is eszébe jutott volna. Úgy nézett ki, mint Yoda anyukája.

– Olyasmit, mint amikor össze tetszett hozni Andy Shephornt Pennyvel, akik most férj-feleség, és a borászatuk egyszer világhírű lesz?

– Barstow klímája nem szőlőnek való. És Sandy már boldog házasságban él.

– Hát akkor?

Megfújta a kávéját, hogy lehűljön egy kicsit, és belekortyolt.

– Majd találok valamit, ha kutakodom egy kicsit.

– És Sandy már sima és kék?

– Közel sem annyira, mint maga, gyermekem. De mindene megvan hozzá.

Mivel az étel még nem érkezett meg, és így nem követhettük a fenti mottót, egy másikhoz igazodtam: „Akár dumcsizhatunk is egy kicsit”.

– Hogy tetszett megismerni Mr. Fischert?

Felkapta a fejét, egy fél percig is szemlélt elmélyülten, majd így szólt:

– Azt hiszem, egy kicsit mesélhetek. Ha a következő tíz évben kettecskén furikázunk fel-alá, a legjobb barátok leszünk, és a legjobb barátok megosztanak egymással mindent. Szóval, huszonhárom éves voltam, tökéletes

Blanche, de Heathcliff azt mondta, én jobbra születtem, mint ő.

– Hölgyem…

– Hívjon Edie-nek.

– Igen, hölgyem. Blanche?

– Blanche DuBois, *A vágy villamosá*-ból. Egy vándorszínész-társulattal adtuk elő. Mindig is imádtam úton lenni.

– Színésznőnek tetszett lenni?

– Hát, én úgy gondoltam, az vagyok. Egyes okosok egyet is értettek velem. Heath-nek tetszett az alakításom, a darab után hátrajött, és azt mondta, én csodára születtem, nem Williamsre – ezen Tennessee Williamset kell érteni, a darab szerzőjét. Meghívott vacsorára, remekül éreztük magunkat, és a crème brûlée fölött már meg is kérte a kezemet.

– Mi? Még aznap este, hogy meg tetszettek ismerkedni?

– Tudja, az édes kis nyuszi, meg a galamb, meg azután, hogy a pincér letolta a nadrágját, annyit nevettem, hogy tudtam, ő a nekem való férfi. Mármint Heathcliff, nem a pincér, igaz, a pincérrel sem volt semmi hiba.

– Nyulat és galambot tetszettek vacsorázni?

– Te jó ég, dehogy! A nyúl túl aranyos volt, hogy megegyük, a galambon meg nem volt semmi hús. A galambot egyébként Heath húzta elő a retikülömből, amivel egész elképesztett, hiszen tudtam, hogy nincs benne egy sem. Aztán, így higgye el, a galamb ott a szemem előtt változott át nyúllá, az meg huss, eltűnt, amikor Heath ráterítette a szalvétáját.

– Szóval, Mr. Fischer bűvész volt.

– Nevezze Heath-nek vagy Heathcliffnek, drágám!

– Igen, hölgyem. Tehát Mr. Fischer bűvész volt.

– Az is volt meg nem is, kedveském. Sok minden volt, és sok egyéb között bűvésznek is tudott látszani.

Búzavirágkék szeme vidámságtól, csibészségtől vagy egyszerre mindkettőtől fénylett.

– Na, és a pincér? – kérdeztem.

– Ó, kedves ember volt, de nem tudom, mi történt vele, drágám. Ez már nagyon régen volt.

Beszélgetésünk rendhagyó szellemében megjegyeztem:

– Pedig már azt hittem, ő volt a vőlegény tanúja az esküvőn.

– Nem, nem. Heath tanúja Purdy Feltenham volt, az egyik legelbűvölőbb ember, akit csak ismertem, csak szegénynek zsákot kellett a fejére húznia, akárhová ment.

Éreztem, hogy így hamar el fogunk kanyarodni a nadrág nélküli pincér esetétől, amit nagyon nem akartam.

– Úgy értettem, hölgyem, hogy miért tolta le a pincér a nadrágját?

– Hát, muszáj volt neki, gyermekem. Mikor az a drága ember megkérdezte Heath-et, hová tűnt a nyúl a szalvéta alól, ő azt felelte neki: „a nadrágjában van”. Akkor persze már a pincér is érezte, és szerette volna minél előbb kivenni onnan. Egy hangyányit sem zavartatta magát, amikor letolta a nadrágját, pedig nem volt éppen a legszebb térde. Aztán, ahogy Heathcliff körül az ilyesmi egyébként megszokott volt, kiderült, hogy a szomszéd asztalnál a szüleivel vacsorázó kislány nyusziját két hónapja vitte el valami nyavalya. Olyan boldog volt, amikor Heath odaadta neki azt a nyulat!

Ha az étteremnek lett volna italengedélye, valószínűleg kérek egy kis konyakot a kávémba, hogy kicsit elfogadhatóbb legyen Mrs. Fischer története. Ehelyett, pusztán a koffein erejétől támogatva megkérdeztem:

– És a galambbal mi lett?

– Nyúllá változott, gyermekem, nem figyel rám?

– De igaziból csak nem változhatott nyúllá.

Kék szeme két tavacskává kerekedett.

– Hát, akkor hova lett volna?

– Sose tetszett látni többet?

– Nem, drágám, soha. És az is biztos, hogy nem ettem meg. Emlékeznék rá.

– Hogy tetszett azt érteni, hogy Mrs. Fischer bűvész is volt, meg nem is?

– Hát, bármikor annak tudott tűnni, ha úgy akarta. Ha nagyon akarta, bármi tudott lenni. Nagyon intelligens volt, és bölcs is, ami nem mindig jár ám együtt, okos és kedves, csodálta a világot, és csordultig volt jókedvvel.

– És ő például sima volt és kék?

– Igen, de nem olyan volt, mint a többi sima és kék ember, mert, noha ismerte az igazságot a világról, és arról, ami utána következik, úgy gondolta, szüksége van még némi megerősítésre, és ezért van most lefagyasztva.

– Le van fagyasztva?

Kicsit szomorúan és csalódottan, de azért kedvesen nézett, ahogy megcsóválta hófehér fejét.

– Heath teste egy tartály folyékony nitrogénben van, egy kriogenikus konzerváló központban, Új-Mexikóban. Úgy gondolta, ha majd vissza tudják hozni a fagyhalálból, persze nem tudják, akkor ebben a világban is élt meg az utána következőben is fog. Még a legjobbak és legbölcsebbek is viselkedhetnek olykor bolondul.

Megtanultam már, hogy a legtöbb rejtély előbb-utóbb megadja magát a türelmes várakozásnak.

– Szóval, ezért tetszett azt mondani Shephorn rendőrnek, hogy a férje halott, de egyébként tökéletesen van?

Mrs. Fischer megfenyegetett az ujjával.

– Nehogy azt várja, hogy ezért nyalókát kap! Nincs is rá szükség. Mikor maga tűnik el ebből a világból, maga nem egy pincér nadrágjába kerül, hanem oda, ahová születése óta tartozik, és az sokkal jobb hely egy tartálynyi folyékony nitrogénnél.

Megjött Sandy a vacsoránkkal.

Két sajtburgert rendeltünk, sült krumplit, ketten egy tányér hagymakarikát, Mrs. Fischernek egy adag rántott sajtot, nekem meg egy paprikás káposztasalátát.

– Szerintem nekem menten összeomlana az egész érrendszerem attól a salátától – jegyezte meg Mrs. Fischer. – Biztos maga abban, hogy azt meg akarja enni?

– Mindenkinek megvan a bogara, hölgyem. És ez olcsóbb, mintha folyékony nitrogénben tárolnának.

– Az igaz.

Eszegettünk egy kicsit, és már nem is lepett meg nagyon, amikor a saját hangomat hallottam:

– Aggaszt, hogy nem veszek észre valamit Mr. Hitchcockkal kapcsolatban.

– *Ő az* a Mr. Hitchcock volna, drágám?

A bokszunk távolabb esett a többi vendégtől, én pedig egyre jobban megbíztam Mrs. Fischerben, mert úgy láttam, sok közös van bennünk, mindketten ismerjük a világ furcsaságát, és csodáljuk a titkait. Elmeséltem neki, hogy látom a holtak kóborló lelkét, akik hozzám jönnek, hogy szolgáltassak igazságot nekik, ha megölték őket, vagy egyszerűen csak segítsek az átkelésben, ha félnek attól, ami a Túloldalon várja őket.

Úgy reagált, mintha semmi meglepőbbet nem mondtam volna el neki annál, hogy baseballoztam a gimiben, és szerettem az angolórákat, de a matekhoz sohasem volt fejem.

– De Alfréd Hitchcock már több mint harminc éve meghalt, gyermekem. Ilyen sokáig szoktak kóborolni ezek?

– Nem mindig. Rendszerint nem. De Elvis Presley például még tovább kóborolt.

– Elvisnek is maga segített átkelni?

– Végül igen, hölgyem.

– Jó magának. Heath ismerte az édesanyját.

– Mr. Fischer ismerte Gladys Presley-t?

– Azt tartotta róla, hogy ő a legédesebb istenfélő asszony. Szinte egész sima volt, és részben már kék is. Elvis papája… hát, ő nem annyira. – Mrs. Fischer körülnézett. – Itt van most Alfréd Hitchcock?

– Nincs, hölgyem. Hol jön, hol megy. Ő… más, mint akik eddig segítséget kértek tőlem.

– Mennyiben?

– Annyiban, hogy elég könnyedén veszi a dolgot, még szórakoztatja is. Nincs benne semmi szorongás.

– A többiekben van?

– Több-kevesebb.

– Szegénykék. Semmi okuk rá.

– Nincs, hölgyem. A másik meg, hogy a holtak mindig azt akarják, hogy én segítsek rajtuk. De Mr. Hitchcock mintha nekem akarna segíteni.

– De miben, kedveském?

– Hát, talán… hogy megtaláljam a cowboyt. Nem tudom. Valamit nem veszek észre, ez az, ami aggaszt.

Pár percig megint csendben ettünk.

Az ablakon túl, az alacsony, szürke ég alatt a sivatagi nappal rövid alkonyt követően éjszakára váltott.

Ahogyan Barstow-ban, tavasszal néhány hétre Pico Mundo környékén is virágba borult a sivatag, ott is pompáztak a napraforgók, borágók, pipacsok, porcsinrózsák és egyebek. Reméltem, hogy láthatom még egyszer így kivirulva a szülővárosomat.

– Egy pillanatig sem tetszett bolondnak tartani, mikor azt mondtam, hogy látom a halottakat – jegyeztem meg.

– Hát, persze, hogy nem, gyermekem. A világ bolond. Maga éppoly normális, amilyen régebben a világ volt.

Mrs. Fischer ragaszkodott hozzá, hogy ő állja a számlát, és száz százalék borravalót adott. A pénzzel együtt az asztalra tett egy névjegyet is, amelyen azonban nem állt név, sem cím vagy telefonszám. Az apró fehér téglalapon csupán az a közismert, tökéletesen kerek arc volt, pontszemmel és széles mosollyal. De nem a hagyományos sárga színű volt, hanem kék. És nagyon sima.

Kezében a számlával odavezetett a kasszához. Mikor megérkeztünk, Sandy épp újratöltötte az egyik pultnál ülő vendég kávéscsészéjét, visszatette a kannát a melegítőre, és beütötte a fogyasztásunkat a pénztárgépbe.

Míg a pincérnő és Mrs. Fischer egymással udvariaskodott, én észrevettem egy halom szórólapot a pulton. ELTŰNTEK! – állt a tetejükön. Alatta pedig egy kérdés: Látta ezeket a gyerekeket?

Itt voltak – a víziómban látott három arc. Most már nevet is társíthattam hozzájuk. A nyolcéves fiút Jessie Paytonnak hívták, a hatéves kislány a húga volt, Jasmine, a tízéves pedig a nővére, Jordan.

Sandy látta, hogy a szórólapot figyelem, és így szólt:

– Rosszul leszek, ha csak rágondolok.

Felnézve láttam, hogy tengerzöld szemében könnyek ülnek.

– Mikor tűntek el? – kérdeztem.

– Tegnap este hét és fél kilenc között. Már lassan huszonnégy órája. És azóta nincs nyomuk, ez nem jó jel.

– Hogy találta ki a rendőrség az időpontot?

– Az egyik szomszéd, Ben Samples látta, hogy nyitva van a hátsó ajtó, érezte, hogy valami nincs rendben, és átment megnézni. Fél kilenckor talált rá Ágnesre.

– Ágnes?

Sandy szeméből kitört a sós áradat. Nem tudott megszólalni. Már értettem, hogy korábban miért nem érezte helyénvalónak a nevetést, és miért fel- hőzte bánat a hangját, amikor a sivatagot borító virágszőnyegről beszélt.

A közeli széken ülő, katonai gyakorlónadrágot és kockás inget viselő tagbaszakadt férfi, aki az előbb a kávét kapta, közbeszólt:

– Ágnes Henry. Henry tiszteletes özvegye. Kedves hölgy. Gyerekekre vigyázott, hogy kiegészítse az özvegyi nyugdíjat. Paytonék a hátsó tornácon tartották a kukákat. Ben Samples látta, hogy az egyiknek a teteje félig nyitva van. Pont elég volt a fény ahhoz, hogy amikor kinyitotta, lássa, hogy egy arc van benne. Ágnes. Szíven szúrták, és betömték oda, mint a szemetet.

Sandy zsebkendővel törölgette a szemét.

– Istenem, Chet, hova jutott ez a világ, hogy védtelen gyerekeket rabolnak el mindenhonnan?

– Odajutott, ahová mindig is tartott, rossz véget fog érni – válaszolta komoran Chet.

Egy pillanatig nem értettem őket, aztán igen, de akkor már azt kívántam, bár rosszul érteném.

– Mindenhonnan? Elraboltak más gyerekeket is? Hol?

Chet felénk fordult a széken.

– Kettőt Bakersfieldben, egyet meg odafönt Visaliában.

Az eddig oly étvágygerjesztő illatok zsíros húsbűzzé olvadtak össze, mintha minden élvezetes pillanatban a mészárlás elnyomott tudata követelte volna az áldozatot, amelyből ez az öröm fakadt. A kávé illata is hányingerkeltően keserűvé változott.

– Aztán kettőt Winslow-ban, Arizonában – vette át a szót Sandy –, és négyet ugyanattól a családtól Phoenix külvárosában.

– Vegasban is négyet – sorolta tovább Chet. – Azoknak a szüleit is megölték. És még egyet Cedar Cityben, fent Utah-ban.

– Tehát összesen tizenhetet – mondtam.

– Meg lehet, hogy még többet is, akikről nem tud senki – válaszolta Chet. – Terrorizmusszaga van ennek. Maguk szerint nem? Ki tudja, mi lesz ennek a vége?

Mrs. Fischer keresztet vetett, ez volt az első, mióta ismertem, hogy a hagyományos értelemben vett hitnek is mutatta valami jelét, bár még sohasem láttam, hogy valaki dühtől összeszorult foggal és ilyen vadul villogó tekintettel rajzolja magára a keresztet jelét. Talán minden éjjel elimádkozta az olvasót, talán csak gyerekkora katolikus nevelése jutott most eszébe, és az, hogy miért érezte annak szükségét valaha.

– Annyi különböző körzetben történtek ezek a dolgok – magyarázta Chet –, hogy senki sem vett észre összefüggést, ma késő délutánig. De hát addigra már bárhol lehettek a gyerekek.

– De kell, hogy legyen összefüggés, nem? – kérdezte Sandy. – A tévé azt mondta, kell neki lennie.

– Még váltságdíjat sem követeltek egyikért sem – mondta Chet. – Rossz érzésem van ettől. Maguknak nem?

– Nálunk összegyűlt a család, amíg ez véget nem ér – közölte Sandy. – Apa, anya, Jim… mindegyiküknek van fegyvere, és egyelőre otthon tanítjuk a gyerekeket.

Mivel egész nap úton voltunk, és nem hallgattuk a rádiót, nem hallottuk a híreket sem. Én általában kerülni szoktam őket, mert amelyik nem propaganda, az valami abszurdan eltúlzott fenyegetésről, tragikus viharról, földrengésről vagy cunamiról, igazságnak csúfolt bigottságról és elnyomásról, jogosnak beállított gyűlöletről vagy megcsúfolt erényről szól, körülvéve reklámokkal, amelyekben gekkók árulnak biztosítást, medvék vécépapírt, kutyák autót, gorillák befektetési tanácsadást, tigrisek gabonapelyhet és elefántok tüdőkapacitásnövelő gyógyszert, mintha Amerikában egyik ember sem bízna már a többi ember, csakis az állatok ajánlataiban.

Mivel nem hallottam a híreket, az Ernestine-be kellett jönnöm, hogy fontos felfedezést tegyek, és íme, ez volt az. Nem csupán a Payton-gyerekek voltak veszélyben. Valami elvetemült banda gyerekeket rabolva járja egész Nyugatot, hogy összegyűjtsék, és elégessék vagy más módon öljék meg őket, egy színpadon, válogatott közönség előtt, akik perverzebbek lehettek annál, amit el mertem gondolni.

Paranormális képességeimmel én voltam talán az egyetlen, aki képes lehetett időben megtalálni az elrabolt gyerekeket. Olyan súlyos kötelesség volt ez, hogy azt sem tudtam, elbírom-e egyáltalán. Voltak már sikereim, de kudarcaim is, mivel bármi más is vagyok még emellett, elsősorban és leginkább ember vagyok, és bukott fajtánk hajlamos az újabb bukásra. Ha cserbenhagyok ennyi ártatlan gyermeket – vagy akár csak egyet is –, az talán még

sötétebb helyre taszított volna, mint amilyen az a kétségbeesés volt, amit a Stormy Llewellyn elvesztése utáni hetekben éreztem. Természetesen nem maradt más választásom, mint hogy megpróbálom.

A kudarc valószínűsége azonban nagyobb volt, mint valaha, mivel egyedül voltam egy hadseregnyi különösen kegyetlen ellenféllel szemben. Számuknál és vérszomjuknál pedig még rémisztőbb volt az, hogy nem a szokásos gonosztevők, bűnözők, pszicho- és szociopaták voltak. Vagyis azok is, de emellett még sokkal veszedelmesebbek. Legalább kettejük, a cowboy és kígyószemű kísérője, paranormális képességekkel vagy természetfeletti tudással rendelkeztek.

Sandy odaadta Mrs. Fischernek a visszajárót.

Mrs. Fischer bedobott néhány dollárt a pénztárgép mellett álló átlátszó műanyag edénybe, amelyben a paralimpikonok számára gyűjtöttek adományokat.

Sandy jó utat kívánt nekünk.

Mrs. Fischer elvett néhány celofánba csomagolt mentolos cukorkát az adománygyűjtő edény mellől.

Kinyitottam az ajtót Mrs. Fischernek.

Mrs. Fischer adott nekem egy cukorkát.

Még ha akadnak is pillanatok, amikor normálisnak tűnik minden, jelentéktelennek az összes tettünk, és a körülöttünk lévőkéi is, a hétköznapiság látszata csak illúzió, és a csendes felszín alatt forrong a világ.

HÚSZ

Nem minden sivatag egyfolytában forró. A magasan fekvők télen ugyanolyan hidegek lehetnek, mint egy kanadai alföld. Most közel jártunk már a tél végéhez, de azért az éjszaka elhozta a fagyot. A szellőben halványan érződött az eső illata, amelyet elhagytunk, de újra közeledett hozzánk.

Nagy, feltuningolt Harley Davidson parkolt a limuzin mellett, króm alkatrészei ragyogtak az étterem fényeiben.

A levett sisakkal mellette álló pár a legkevésbé sem hasonlított a Pokol Angyalaira. Az ötven körüli, magas, izmos, borotvált férfi őszülő oroszlánsörényt viselt. Inkább karakterszínészi, mint főhősi jelleggel volt jóképű, arcát nem bőrápoló krémek és gélek, és pláne nem botox, hanem sokkal inkább a nap és a szél vette kezelésbe. A nő negyven körül járhatott, magas járomcsontja, durván faragott, de büszke vonásai, valamint a fényesített bronz színére emlékeztető arcbőre arra utaltak, hogy a cseroki törzs génkészletét hordozza. Bármibe lefogadtam volna, hogy egyiküknek sincs tetoválása, sem úszógumija a derekán, hogy nem érdekli őket, mit gondolnak róluk mások, hogy magasról tesznek a divatra, még sincs rajtuk egyetlen kifogásolható ruhadarab sem, és hogy még véletlenül sem Twittereznek soha.

Ötvenéves portói borhoz hasonlóan érett és gazdag hangján a férfi így szólt Mrs. Fischerhez:

– Hallottuk, hogy Oscar megtette a kötelességét, és hazatért.

Mrs. Fischer megölelte a nőt, és így válaszolt:

– Még megette a valaha kapott legfinomabb crème brulée-t, és a főpincér azt mondta, étteremben ember még nem szenderült jobblétre ilyen diszkréten.

A férfi is megölelte Mrs. Fischert.

– Oscarnak mindig is volt stílusa.

– Hogy viseli az édesanyja? – kérdezte a nő.

– Édesem, aki megéri a százkilencet, az közben a vállára veszi egyszer-kétszer a világ terhét.

A férfi kezet nyújtott nekem.

– Gideon vagyok. Ő a feleségem, Chandelle. Maga biztos Edie új sofőrje. Thomas, igaz? Hívhatom, Tómnak?

– Igen, uram – ráztam meg a kezét. – De még nem vállaltam el az állást.

– Nagyon független, önálló fiú – jegyezte meg Mrs. Fisher.

– Ez már csak így megy, nem igaz? – felelte Gideon.

– Ez már csak így megy – erősítette meg Mrs. Fischer.

Mikor a motoros erre elmosolyodott, ráncai a lehető legrokonszenvesebb módon rendeződtek, mintha minden jó, amit valaha megélt, el lenne tárolva az arcában, de a rosszból semmi sem.

Valahonnan előtört bennem egy emlék, amelyet azonnal szavakba öntöttem:

– Chandelle azt jelenti franciául, hogy „gyertya”.

A nő mosolya éppoly szívmelengető volt, mint a férjéé, sokkal ragyogóbb, mint egy szál gyertya fénye.

– Tom és a barátnője, Stormy egyszer azt a jóslatot kapta egy jövendőmondó géptől, hogy: „Az a sorsotok, hogy örökké együtt legyetek!” – mesélte Mrs. Fischer.

– Én ezt komolyan venném – mondta Chandelle.

– Veszem is – válaszoltam.

– Stormy fiatalon elment, de a fiú még mindig hűséges hozzá, és hisz a jóslatban – folytatta Mrs. Fischer.

– Még szép – jelentette ki Gideon. – Miféle bolond nem hinne benne?

– Többféle, uram.

– Hát, igen.

– Nos – mondta Mrs. Fischer –, nekünk itt komoly krízissel kell megküzdenünk, igazi élet-halál dologgal, és Tom nagyon szeretne a végére járni, bár szerintem úgy gondolja, reggelre halott lesz.

– Milyen izgalmas – vélte Gideon.

– Igen, uram, bizonyos mértékig az – mondtam.

Chandelle és Gideon megpuszilta Mrs. Fischert,

Mrs. Fischer pedig őket, aztán én is Chandelle-t, meg ő engem, végül újra kezet fogtunk Gideonnal.

A sokkal inkább álomba, mint Barstow-ba illő pár sisakkal a kézben elindult az Ernestine felé. Gideon néhány lépés után visszafordult, és megkérdezte Mrs. Fischertől:

– Aztán júliusban találkozunk Lonely Possumban?

– A világért sem hagynám ki – biztosította Mrs. Fischer.

– Pedig a világért lesz – mondta nekem Chandelle. – Remélem, eljön maga is.

– Nagyon kíváncsi vagyok rá, hölgyem.

– Hívjon Chandelle-nek! – kérte.

– Igen, hölgyem. Köszönöm, hölgyem.

Bementek az étterembe.

A Harley Davidson lenyűgöző gépezet volt, úgy nézett ki, mintha mindjárt dorombolni kezdene, akár egy jóllakott és elégedett párduc.

Mrs. Fischer beszállt a limuzin volánja mögé.

Én, aki a pletyka szerint az ő független és önálló sofőrje voltam, az anyósülésen foglaltam helyet. Így megy ez.

Mrs. Fischer kicsomagolt egy cukorkát, a szájába dugta, és beindította a motort.

– Meg kéne állnunk tankolni, hölgyem – jegyeztem meg, ahogy kigurultunk a parkolóból.

– Az egyik tank tele van, és a másik is majdnem, drágaságom.

– Az hogy lehet? Jó sokat utaztunk ma.

– Azt hiszem, meséltem már Félfülű Bobról.

– Hát, egy kicsit tetszett mesélni.

– Na, majd ha elszopogattam ezt a cukorkát, lehet, hogy mesélek többet is.

Miközben felhajtottunk a 15-ösre, hogy keletnek induljunk rajta, megkérdeztem:

– Honnan tetszik ismerni Gideont és Chandelle-t?

– Én mutattam be őket egymásnak.

– Micsoda egy kerítőnek tetszik lenni.

– Szeretek másokat boldoggá tenni.

– Errefelé laknak?

– Az otthonuk Floridában van, de szinte állandóan úton vannak.

– És márciusban mindig errefelé járnak?

– Jaj, nem, nem tartanak ilyen rendszert! Mennek oda, ahová úgy érzik, menniük kell.

– Tetszett tudni, hogy most Barstow-ban vannak?

– Nem, drágám. Kellemes meglepetés volt találkozni velük.

– Olyasmi, mint amikor Andy Shephorn lemeszelt minket.

– Olyasmi – helyeselt.

– Gideonnak csodás hangja van. Énekes? Chandelle meg úgy néz ki, mint egy táncosnő.

– Csinálnak ők mindenfélét, gyermekem.

– Mindenfélét?

– Sok mindent. És biztos lehet benne, hogy mindig azt, amit kell.

– És júliusban Lonely Possum?

– Iszonyú meleg tud lenni, de akkor is csodálatos.

Épp, mikor az autópályára értünk, tüzet fogott az ég, és a sivatag mintha ugrott volna egyet meglepetésében, ahogy megvilágította a visszfény, aztán sötétbe, majd megint fénybe borult. A vihar olyan erővel rázta meg az éjszakát, hogy úgy látszott, a Mojave összeomlik a csapásai alatt, és leszakad valami föld alatti barlangvilágba, amely fölött Ilidként ívelt át évek tízezrein keresztül.

Akkora esőcseppek kopogtak a limón, mint a csillárok kristályfüggői, még az ablaktörlő is megakadt bennük, míg Mrs. Fischer a leggyorsabb fokozatra nem kapcsolta. A cseppek hamarosan gyöngyszem méretűre zsugorodtak, a tűzijáték azonban még percekig folytatódott szokatlan hevességgel.

Mikor az égbolt végre csendes és sötét lett, és a vihar beérte azzal, hogy megpróbált vízbe fojtani minket, Mrs. Fischer megjegyezte:

– Ez aztán nem volt akármi. Remélem, nem jelent semmit.

Félig-meddig értettem, mit akar ezzel mondani.

– Azt én is remélem, hölgyem.

– Még mindig rá van állva, Oddie?

– A cowboyra? Igen, hölgyem. Ott van valahol. És meg fogjuk találni.

A dörgés és villámlás visszazökkentett abba a komor hangulatba, amelybe Sandyvel és Chettel beszélgetve kerültünk. Csendben tűnődve haladtunk tovább.

Mr. Hitchcock ugyanúgy bukkant fel újra meg újra gondolataim kusza tekervényei között, ahogy a filmjeibe is ravaszul becsempészte magát. Újra eltöprengtem a patkányokon, prérifarkasokon, és Eliot sorain is: *Jelen idő és múlt idő / A jövő időben talán jelen van / S a jövő idő ott a múlt időben.* Legalább százszor elolvastam a *Négy kvartett-e*t, és komoly próbatételt jelentő nyelvezete és gondolat- világa ellenére értettem is. Mégis azt gyanítottam, hogy ezek a sorok nem azért futottak át az agyamon, amit a versben jelentenek, hanem nyomatékosan figyelmeztetnek valamiféle, általam érzett veszélyre, de tudatosan meghatározni nem vagyok képes.

Különös, hogy legmélyebb részünk mennyire nem képes tisztán beszélni ahhoz, amelyik a világnak csak ebben a sekély részében él. A test tisztán fizikai, az elme részben az és részben nem, hiszen egyaránt alkotják az agyszövet számítógépes áramkörei és a rajtuk futó szoftver. Legmélyebb részünk, a lélek azonban legcsekélyebb mértékben sem fizikai. Az anyagi test és az anyagtalan lélek mégis bonyolult módon összekapcsolódik a halálnak ezen az oldalán, és – a teológusok szerint – a Túloldalon is. A Túloldalon test és lélek elvileg tökéletes összhangban működik. Úgyhogy szerintem a halálnak ezen az oldalán az lehet a gond, hogy amikor kiestünk az isteni kegyből, test és lélek olyanná vált, mint két szomszédos ország, amelyeket továbbra is utak, hidak és folyók kötnek össze, de különböző nyelvet beszélnek bennük. Ahhoz, hogy sikerrel vegyük az életet, testnek és léleknek rengetegszer kell helyesen lefordítania egymás közlendőjét. A limóban, Barstow-ból kifelé haladva azonban képtelen voltam értelmezni legmélyebb részem figyelmeztetését.

Miközben az eső áztatta aszfalton repesztettünk, csodálatos módon nem repülve fel róla, és vágódva a kaktuszok közé, ahogy a fizika törvényei alapján történnie kellett volna, Mrs. Fischer így szólt:

– Akárhol is rejtőznek azok a gyerekrablók, nem mehet csak úgy be oda egy szál pisztollyal. Komolyabban fel kell fegyverkeznie.

– Nem nagyon csípem a fegyvereket, hölgyem.

– Számít az, hogy szereti-e őket?

– Azt hiszem, nem nagyon.

– Azt teszi, amit tennie kell. Legalábbis én így látom. Maga olyan, aki azt teszi, amit tennie kell.

– Pedig néha talán mégsem azt kéne.

– Ne bírálja magát annyit, gyermekem! Épp túl van egy remek vacsorán, és ha meg akarja érni a következőt, szüksége van rendes fegyverzetre.

Olyan erővel ömlött az eső, hogy a lámpák fényében szétolvadni látszott az egész világ. Az enyhén foszforeszkáló táj úgy reszketett, mintha folyékony volna, és állandó mozgásban lenne, valami lefolyót keresve.

– Hölgyem, a legközelebbi város, ahol bármilyen fegyvert lehetne kapni, az Barstow, ahonnan most jöttünk el. És az sem úgy megy, hogy az ember odaadja a pénzt, aztán tíz perc múlva már van neki aknavetője, vagy amit gondolni tetszik, hogy kell nekem. Van várakozási idő, rendőrségi ellenőrzés, meg ilyesmi.

– Barstow-ban és Vegasban ez valóban így megy, de jókora terület van ám a kettő között.

– Ami jórészt töküres.

– Nem olyan üres, mint gondolná, édesem. Vannak ott olyan helyek is, ahol senkit sem izgat a várakozási idő meg a többi. Itt és most nekünk annyit kell tennünk, hogy egy

kis kerülővel beugrunk Mazie-hez, és megszerezzük, ami kell magának.

– Mazie? Ki az a Mazie? – kérdeztem kétkedve, és némileg gyanakodva is.

– Nem egy kupleráj madámja, bár a neve tényleg úgy hangzik – válaszolta Mrs. Fischer. – Mazie meg a fiai, Tracker és Leander foglalkoznak ezzel-azzal, és elég jól csinálják.

– Mekkora kerülő?

– Egyáltalán nem nagy. Ahogy elhagyjuk az autópályát, először aszfaltozott lesz az út, aztán murvás, aztán meg természetes pala. De egyáltalán nem rossz út, és felvisz a dombok közé, nem a síkságra, úgyhogy az esély arra, hogy elkap egy hirtelen áradás, olyan kicsi, hogy engem nem is aggaszt.

– Mennyire kicsi? – kérdeztem.

– Icipici.

– Mennyire icipici?

– Elenyészően, gyermekem.

A sivatagban nem sok eső esik évente, de az hajlamos egyszerre lezúdulni. Számtalan remek japán költő még számtalanabb haikut írt az eső törékeny ezüstjéről, és arról, hogyan tűnik el a holdsütötte folyó, a csillogó tó vagy a reszkető pocsolya vizében, hogy az eső, mint a szűzlányok könnye, de olyat egyikük sem írt, ami erre az eszeveszett viharra illett volna. Ez amolyan orosz, sőt, még inkább gonosz szovjet eső volt, mintha tízezernyi kalapács sújtana le tízezernyi üllőre a Népek Nagy Forradalmi Kohójában.

– Úgy három kilométerre van a lehajtó Mazie felé – jelentette Mrs. Fischer.

Az útjelző táblán egy szó sem volt Mazie-ről. Rajta volt viszont az, hogy: HASZNÁLATON KÍVÜLI ÚT / NEM KIJÁRAT.

Mikor jeleztem Mrs. Fischernek az eltérést az általa mondottak és a valóság között, megveregette a vállamat a jobbjával, és csak ballal kormányzott, noha a védelmében azt is el kell mondanom, hogy a lehajtás erejéig lelassított kilencvenötre.

A kétsávos út abban az időben épült, amikor még háborúra készültünk európai nemzetek ellen, és több volt rajta a kátyú, mint az aszfalt. Szerencsére hamarosan átment kényelmesebb, kavicsos útba, bár akkora volt az özönvíz, hogy csak előredőlve, hunyorogva tudtam kivenni az utat, amely mintha minden pillanatban szertefoszlott volna.

Úgy fél kilométert haladhattunk a murván, amikor a fényszórók egy táblát világítottak meg, amelyen fényvisszaverő sárga betűk jelezték, hogy:

VESZÉLY / BEHAJTANI TILOS / TÜZÉRSÉGI LŐTÉR / CSAK KATONAI JÁRMŰVEKNEK.

Mikor feltettem a kérdést, hogy bölcs dolog-e figyelmen kívül hagyni egy ilyen feliratot, Mrs. Fischer így válaszolt:

– Ó, az semmi, drágám.

– Nekem valaminek tűnt – ellenkeztem.

– Nem hivatalos. Mazie és Tracker rakta ki évekkel ezelőtt, hogy elriasszák az embereket.

– Milyen emberek jönnének egyáltalán erre az istentől elhagyott helyre?

– Olyanok, akiket jobb elriasztani.

Az emelkedés szögéből éreztem, hogy alacsony dombok között járhatunk, bár az eső és a sötétség miatt ezt nem tudtam megerősíteni. Mrs. Fischer szólt, amikor a murvás útból természetes pala lett, de én semmi különbséget nem éreztem.

A pala rideg, és az évezredek során vastag rétegekben rakódik le, úgyhogy élesen törik, ezért is jegyeztem meg:

– Remélem, nem kapunk itt defektet.

– Az nem lehetséges, gyermekem.

– Nem akarok tiszteletlen lenni, hölgyem, de már hogyne volna lehetséges. Miért ne volna lehetséges?

Odapillantott rám, és kacsintott:

– Félfülű Bob.

– De mi, páncélozva vannak a kerekek, vagy ilyesmi?

– Valami olyasmi – mondta Mrs. Fisher.

Mielőtt kifaggathattam volna a részletek felől, meg kellett állnunk a kígyók miatt.

HUSZONEGY

Aki szereti a tarantulákat és csörgőkígyókat, azt ugyanúgy elbűvöli a sivatag, ahogy a Metropolitan Opera nyűgözi le Puccini, Donizetti és Verdi szerelmeseit. Valóságos pók- és kígyófesztivál zajlik itt, több az egy négyzetkilométerre eső hegyes szemfog, mint Erdélyben, és annyi a villás nyelv, amennyit még az országgyűlés termeiben sem találni.

Mrs. Fischer nálam hamarabb észrevette, mi nyüzsög a töredezett palaúton a reflektorok fényében, és lefékezett, mielőtt rájuk hajtott volna. Előrehajoltam, teljesen elképedve a látványtól: legalább negyven, majd kétméteres csörgőkígyó tekergőzött a viharban, egyesek a földre lapulva, mások felemelt fejjel, és mind délről észak felé mozgott, mintha pásztorok terelnék őket. Csillogtak az esőben, ahogy nedves, sötét pikkelyeik visszaverték a halogénlámpák fényét, mintha mágikus energia remegett volna izmos, nyúlánk testükben.

Talán elöntötte föld alatti fészkeiket a víz, és ezért kényszerültek kijönni az esőbe, de ez nem volt valószínű, mivel a csörgőkígyókat ösztönük, amely többnek látszik puszta programnál, arra sarkallja, hogy olyan odút válasszanak, amelynek bejárata elvezeti a vizet. Egyébként is, magányosan vadásznak, nem falkában, és legtöbbször nem üldözik a zsákmányt, hanem csendben meglapulva várnak. Ezeket a kígyókat nem az árvíz űzte, nem is a préda vonzotta, hanem valami természetfeletti késztetéstől hajtva igyekeztek rejtélyes céljuk felé.

Eszembe jutottak az aznap korábban látott patkányok, meg a sárga szemű kojotok Magic Beach-en, több mint egy hónappal korábban, és azt vártam, hogy a kígyók felénk fordítják lapos, gonosz fejüket, és felfedik, hogy voltaképpen minket keresnek. De csak kúsztak keresztbe az úton, mintha észre sem vennék a limuzint.

– Egy ilyen éjszakán erre nem is lehetnének képesek – mondta Mrs. Fischer.

– Mármint ilyen esőben?

– Nem, ilyen hidegben. Hidegvérűek.

Hát, persze. Az emlősökkel ellentétben a kígyók nem képesek állandó testhőmérsékletet fenntartani, és a vérük a környezet hőmérsékletének alakulásától függően hűl vagy melegszik. Akkor vadásznak, amikor a sivatag, amely eltárolta a nappal hőjét, visszaadja azt az éjszakának. Olyan hidegben, mint amilyen most volt, ártalmatlanul összetekeredve hevernek az odújukban, mélabúsan álmodva ragadozóálmukat, már ha egyáltalán álmodnak.

Ha a negyven kígyóból több száz lett volna, akkor sem lepődtem volna meg. A logika amellett szólt, hogy egy ilyen furcsa látvány könnyen még furcsább is lehet.

De aztán az utolsó is átsiklott az úton, és be a meszkitóbozótba, és Mrs. Fischer így szólt:

– Az a nagy villámlás… azt hiszem, mégiscsak jelentett valamit.

– Mit teszik gondolni, micsodát?

– Semmi jót.

Levette a lábát a fékpedálról, és a limuzin lassan megindult előre.

Jobb felé valami mozgást észleltem a szemem sarkából, és ahogy odafordultam, egy tátott szájú csörgőkígyó csapódott az ablaknak, olyan hangot adva, mintha egy

izzadt ököl csapna le az üvegre, aztán rögtön le is esett. Rögtön követte két másik, akár két korbács, a szemük villogott, fogaikról tejes méregcseppek fröccsentek az ablakra, majd rögtön le is mosta őket az eső. Egy összetekeredett kígyó pontosan olyan távolságra képes lecsapni, mint a hossza, amely ebben az esetben majd két méter lehetett, mert ezek a dögök szinte természetellenesen nagyra híztak meg teknőctojáson, egéren, kengurupatkányon, szöcskén, gyíkon és tarantulán, meg még egy csomó olyan csemegén, amelyet önök egész biztosan nem fognak megtalálni a kedvenc büféjükben.

– Irgalmas úristen! – kiáltott Mrs. Fischer, tudtomra adva, hogy a kígyóhús dobogása az ajtón nem csak az én oldalamról hallatszik.

A hullámokban támadó kígyók mintha úsztak volna az esőtől sűrű levegőben, és gyors egymásutánban négy is nekivágódott a vezetőoldali ajtónak.

– Hát, ez már aztán! – fortyant fel Mrs. Fischer, aki mintha neheztelt volna Természet ősanyánkra ezért a durva inzultusért.

Ahogy a gázpedálba taposott, a szélvédőnek is nekiugrott fejjel egy csörgőkígyó, üreges fogai beakadtak az ablaktörlőbe és mérget fröcsköltek. Az ablaktörlő erőlködve emelkedett fel, kis híján eltört, de aztán messzire hajította az ide-oda csapkodó hüllőt, mielőtt ritmikusan tovább takarította volna az esővizet az üvegről.

– Jó üveg – jegyeztem meg.

– Az bizony – mondta Mrs. Fischer.

– Félfülű Bob?

– Naná.

Magunk mögött hagytuk a kígyókat.

Mrs. Fischer kicsit felengedte a gázpedált.

– Tetszett már olyanról hallani, hogy kígyók autóra támadjanak? – kérdeztem.

– Még soha.

– Hát, én sem. Vajon miért tették?

– Azt én sem tudom. És nem hiszem, hogy egy kígyó ilyen messzire tudna ugrani.

– Csak addig, amilyen hosszú, hölgyem.

– Hát, ezek nagyobbat ugrottak.

– Én is úgy gondolom.

Az eső lövedékei kopogtak a páncélozott ablakon.

– Evett már maga csörgőkígyót, aranyom?

– Még nem, hölgyem.

– Finom ám, ha jól van elkészítve.

– Én kicsit finnyás vagyok.

– Megértem. Én öklendezem a bárány ízétől.

– A bárány túl aranyos ahhoz, hogy megegyük.

– Pontosan. Aranyos állatot nem eszünk. Például kiscicát sem.

– Vagy kutyát. Mert a tehén például nagyon kedves állat, de nem aranyos.

– De nem ám – helyeselt. – Meg a csirke sem.

– Mondjuk a disznó egy kicsit igen.

Mrs. Fischer ezzel már nem értett egyet.

– Csak az olyan filmekben, mint a *Babe.* De azok nem igaziak, csak mesedisznók.

Egy percig csendben hallgattuk, ahogy az eső dobol a limuzinon, amely mintha lebegett volna az éjszakában, majd újra megszólaltam:

– Szóval, ha végeztünk Mazie-nél, van más út is vagy visszafelé is erre kell jönnünk?

– Csak ez van. De ne aggódjon, gyermekem! Nem hiszem, hogy a kígyók képesek lennének stratégiát

kitalálni. Egyébként is, ez úgy megy, hogy mindig, zokszó nélkül, tesszük, amit tennünk kell.

– Így megy?

– Így bizony – erősítette meg.

Egy-egy tízméteres jukkafa bukkant fel az út két oldalán, kísérteties alakjuk nem is annyira fára emlékeztetett, inkább az óceán fenekén portyázó vak teremtményekre, amelyek szakadatlanul tapogatják az ízeket és illatokat, és kapnak el apró halakat a hideg áramlatokban. A mormon telepesek Józsué fájának nevezték el a jukkát, mert a furcsa óriás harcosra emlékeztette őket, aki ugyanakkor könyörögve emeli kezét az ég felé, ahogyan Józsué is tette a jerikói csatában.

Mrs. Fischer megint levette a lábát a gázról, és a fákra mutatott:

– Még napvilágnál is igazinak tűnnek, de nem azok.

– Nem igazi jukkák? Hát, akkor mik ezek, hölgyem?

– Próbálja csak meg betörni a kaput, majd meglátja – felelte, ahogy lassan előrearaszoltunk.

Az esőből három méter magas drótkerítés bontakozott ki, a tetején pengedróttal, Mrs. Fischer pedig lefékezett előtte.

A kapun vészjósló fémtábla lógott, sarkaiban egy-egy halálfejjel. Vörös betűk figyelmeztettek arra, hogy: ÉLETVESZÉLY / BIOLÓGIAI KUTATÓÁLLOMÁS / VÍRUSOS BETEGSÉGEK/ HÚSEVŐ BAKTÉRIUMOK / MÉRGEZŐ ANYAGOK / HALÁLOS PENÉSZ / BETEGSÉGHORDOZÓ KÍSÉRLETI ÁLLATOK / BELÉPÉS CSAK A SZÜKSÉGES OLTÁSOKKAL RENDELKEZŐ

SZEMÉLYZET SZÁMÁRA. Mindez a tábla alsó részén spanyolul is ott állt.

– Így mondja Mazie és Kipp azt, hogy „magánterület, belépni tilos” – közölte velem Mrs. Fischer.

– Valószínűleg be is válik. Kicsoda Kipp?

– Mazie férje. Imádni fogja.

– Azt hittem, csak a két fiával él.

– Mazie egy asszony, csillagom, nem papucsállatka. Nem osztódással hozta létre Trackert és Leandert.

– Azok után, amik mostanában történtek, hölgyem, én már semmiben sem vagyok biztos.

A retiküljéből előszedett egy mobilt, és felhívott valakit.

– Szervusz, Mazie! Lulu vagyok Tuscaloosából! – mondta, és integetett a kapu felé, amiből arra következtettem, hogy onnan rejtett kamera irányul a szélvédőre. – Ő meg az új sofőröm! – csipkedte meg az arcomat. – Igen, imádnivaló!

Az látszott udvarias reakciónak, ha én is odaintegetek a kamerának, közben azon tűnődtem, vajon látja-e, hogy elpirultam zavaromban.

– Csak azért, mert kicsit piszmogós – folytatta a telefonba Mrs. Fischer. – És mivel most sürgős a dolgunk, átvettem a kormányt.

Egy pillanatig hallgatott, majd így szólt: - Köszönöm, Mazie, angyal vagy! – és letette.

– Lulu Tuscaloosából? – kérdeztem.

Miközben a kapu félregördült, elmagyarázta:

– Ó, ez csak amolyan jelszó. Aki abban utazik, amiben Mazie és Kipp, annak bizony szüksége van jelszavakra, kódokra, titkosírásra meg effélére.

– És miben is utaznak ők?

– Abban, hogy segítenek, drágám.

– Hát, ez nem túl konkrét munkaköri leírás.

– Segítenek, de csak azoknak, akiknek valóban segíteni kell.

Áthajtott a nyitott kapun, én pedig folytattam:

– Hogy döntik el, kinek kell valóban segíteni, és kinek nem?

– Csak akkor vállalják el a munkát, ha olyasvalaki közvetíti, akiben megbíznak. Mazie pedig bármikor felfedezi a süketelést. Aztán ott van még Nagykutya.

Egy ketrecben álltunk meg, minden oldalról drótháló vett körül, előttünk pedig egy újabb kapu állt. A mögöttünk levő bezárult.

– Ki az a Nagykutya? – kérdeztem, amíg várakoztunk.

– Ha meglátja, megismeri. Más nevet nem is kaphatna.

Az esőcseppek némelyike finom párává zúzta-szabdalta magát a drótháló és a pengedróton. A kaotikus széllökések félig kialakult, arc nélküli táncosokká formázták a ködfoszlányokat, akiknek szakadozott ruhája már régóta a sírban hever, és keresztültáncoltatták őket a ketrecen, majd ki az éjszakába.

– Hölgyem, én tényleg nem szívesen kérdezősködöm ennyit, de mire várunk most?

– Ellenőrzik az autót, nem ül-e benne még valaki, aki kényszerít minket.

– De azt hogyan?

– Nem tudom. Valami ketyerével. Gondolom, poloskát is keresnek, bár biztos vagyok benne, hogy az nincs a kocsiban.

A kapu kinyílt előttünk, és Mrs. Fischer behajtott egy jókora telepre, amelynek megbízható vízforrása, artézi kútja vagy hasonlója kellett, hogy legyen, mert datolya- és

királynőpálmák egész erdeje hajladozott a szélben. Mazie valóságos oázist teremtett magának.

Mrs. Fischer követte a kavicsos utat, amelyet mintha pozsgás növények szegélyeztek volna. Majd leparkolt a kis tető alatt, amely általában a perzselő mojavei naptól védte a ház elejét.

Sem a tető, sem maga a ház nem volt elegáns. Ahogy láttam, a földszintes épület úgy ezer négyzetméteren terülhetett el, de helyben öntött vasbetonból épült, amelyet annak „természetes" állapotában hagytak, lapos tetővel. Sokkal inkább látszott bunkernek, mint otthonnak, keskeny, mélyített ablakainak üvege acélkeretben ült, ablakbordáik csillogtak a reflektorok fényében.

Mikor kiszálltunk a Mercedesből, a tető alatt lámpák gyulladtak fel.

– Itt a semmi közepén biztos saját generátoruk van – mondtam, felemelve a hangomat, hogy a pálmákat tépázó szélben is hallható legyen.

– Rengeteg napelemük van – felelte Mrs. Fischer, miközben belém karolt, és úgy tett, mintha én támogatnám őt a bejárathoz. – Meg két benzines generátoruk, amelyből az egyik arra való, hogy a másikat kisegítse.

– Ők ilyen világvége-túlélők?

– Nem, szívem. Csak szeretik, ha békén hagyják őket.

Az inkább páncélteremhez, mint lakóházhoz illő acélajtó kitárult, és ötvenes fickó lépett ki rajta, vörös hajbozonttal és eleven zöld szemmel. Olyan kedvesen vonzó volt az arca, mint Bill Cosbyé, ő is tökéletes lett volna az apa szerepére valamilyen vígjátéksorozatban, már persze nem maiban, hanem egy régiben, amikor a tévés apukák még valódibbak és kevésbé groteszkek voltak, mint ma, akkor, amikor még mindenki tudta, milyen fontos a család, amikor az „érték"

szó még valami fontosabbat jelentett, mint az árakat a menő ruhaboltban, ahol az ember a szerelését vásárolja.

Teniszcipő volt rajta, oldalzsebes nadrág, fehér póló, meg földig érő sárga kötény, amelyen a „Konyhai rabszolga” felirat díszelgett; épp egy nagy konyharuhába törölgette a kezét. Mrs. Fischert meglátva olyan mosoly terült szét az arcán, amelyet még Tom Cruise, sőt egy golden retriever is nehezen tudott volna összehozni.

– Gyorsan, befelé ebből a rusnya éjszakából! – kiáltotta.

Ahogy beterelt minket az ajtón, a köténye egyik zsebébe dugta a konyharuhát. Megfogta Mrs. Fischer kezét, a szájához emelte, és megcsókolta, nem úgy, ahogy egy gáláns francia tenné, hanem ahogy egy fiú csókolná meg édesanyja öreg, sokat dolgozott kezét.

– Úgy örültünk, amikor Oscarról hallottunk! – mondta.

– Kipp, drágám, te mindig olyan kedves vagy.

Oscar sokat várt a nagy pillanatra, és biztos vagyok abban, hogy úgy találta, megérte.

– Nem szenvedett? – kérdezte Kipp.

– Aki ennyire hiánytalanul visszakapja az ártatlanságát, az nem szenved. Oscar évek óta sima és kék volt.

– Ez pompás hír.

– Amikor a temetkezési vállalattól megkaptam a hamvakat egy urnában, Dom Perignont ittunk. Tudod, mennyire szerette azt Oscar.

Kipp hozzám fordult:

– Maga biztos Edie új sofőrje.

– Igen, uram. A nevem Thomas.

Kezet fogtunk, és megkérdezte:

– Szólíthatom Tomnak?

– Az teljesen megfelel, uram.

– Kérem, hívjon Kippnek!

– Igen, uram.

Nem nagyon kellhetett neki kés, hogy elkenje a vajat a pirítósán. Valószínűleg a mosolyával is meg tudta olvasztani.

– Vacsoráztak már? – kérdezte.

– Igen, uram. Még Barstow-ban.

– És az étterem előtt összefutottunk Chandelle-lel és Gideonnal – tette hozzá Mrs. Fischer.

– Elképesztő volt, amit decemberben csináltak Pennsylvaniában – állapította meg a házigazdánk.

– Ugye, szívem? És szegény Pennsylvaniának mindig is szüksége volt rá, hogy történjen ott valami elképesztő.

– Lehet, hogy mi vagyunk kevesebben, Edie, de akkor is mi fogjuk megnyerni ezt az egészet.

– Sohasem kételkedtem benne – jelentette ki Mrs. Fischer.

– Az egész mit? – kérdeztem.

– Ezt az egész elképesztő dolgot! – válaszolta Kipp gyermeki lelkesedéssel. – Egyébként mi épp vacsorázni akartunk, amikor megjöttek, de hallottuk, hogy sietnek.

– Méghozzá szörnyen, Kipp – mondta Mrs. Fischer. – Sztázisba tudnátok tenni azt a vacsorát, amíg segítetek nekünk?

– Pontosan oda tettük.

Tudtam, mit jelent a *sztázis* szó: egymást kiegyenlítő erők okozta egyensúly vagy tétlenség. Azt gyanítottam, hogy Kipp nem egyszerűen visszatette a vacsorát a sütőbe, nehogy kihűljön.

Valami nagy és fekete robbant be az előszobába, én pedig halk sikolyt hallattam, hasonlót ahhoz, amely egy kislányból szakad ki, amikor pókot lát.

HUSZONKETTŐ

A jobbról közelítő lény meglepett, de miközben hátrahőköltem előle, már tudtam, hogy ez nem más, mint Nagykutya, aki valóban nagy kutya volt, egy fekete dán dog, érző barna szemmel megáldva. Fajtájának leghatalmasabb példánya volt, amelyet valaha láttam, a feje például akkora, hogy ha valami cirkuszos beidomítja, kézen is állhatott volna rajta. A fülét nem nyírták le kölyökkorában, ami pedig bevett szokás a tenyésztőknél; ezért aztán nem álltak felfelé, hanem oldalt lifegtek, mint két bársonytáska fedele.

– Ne féljen, Tom! – mondta Kipp. – Nagykutya szelíd, mint a ma született bárány. Hacsak maga nem akar bántani valakit itt a házban, de hát nem akar.

– Határozottan nem, uram.

– Szólítsa Nagyinak vagy Kutyunak, és engedje, hogy megszaglássza!

– Szia, Kutyu! – üdvözöltem. – Nagykutyu. Jó kutya.

A dán dog olyan átéléssel szimatolta végig a nadrágomat és a pulóveremet, hogy már attól féltem, leszippantja őket rólam.

Mrs. Fischer is gügyögött a kutyának:

– Szia, Nagyikutyu, jaj, de cuki, cuki fiú vagy!

Nagyi abban a pillanatban otthagyott engem, és az örömtől nyüszítve omlott Mrs. Fischer lábai elé. A hátára hengeredve felfedte a hasát, csóválta a farkát, és a csiszolt mahagónipadlót csapkodta vele, felismerve régi jó barátját.

Mrs. Fischer letérdelt, hogy a kutya pocakját vakargassa, Kipp pedig így szólt:

– És mire volna szükségetek, Edie? Születési anyakönyvi kivonat, jogosítvány, útlevél vagy törjük fel valakinek a számítógépét? Ja, és most szereztünk párat azokból az irányítható poloskákból, amelyekről a kormány nem akarja, hogy a lakosság is tudjon.

Nagyi szája feltárult, és fehér fogak kettős szigetvilága bukkant fel az íny fekete tengerén. Torkából mély, doromboló hang tört fel, mintha egészben lenyelt volna egy macskát.

Ahogy mindig, Mrs. Fischer most is tudta, mit akar:

– Kipp, szívem, kellene Tomnak egy golyóálló mellény. Aztán egy rendőrségi fegyveröv négy rekesszel tartalék táraknak, kettővel gázspraynek, eggyel adóvevőnek, rá egy huzat kis lámpával, de pisztolytáska nem kell rá. Kell viszont két hónalj tok, hogy a fiú két pisztolyt is magánál tudjon tartani. Két adóvevő, egy az övbe, egy nekem. A gázspray-s rekeszekbe nem gázspray kell, hanem két tízlövetű altatófegyver. És mindenképpen kell valami hangtompító is. Az egész ügynek vége, ha valaki meghall egy lövést. Menni fog ez?

– Na, mit gondolsz?

Mrs. Fischer felkelt a dán dog mellől.

– Azt, hogy igen. Ja, és egy csomó üreges hegyű rézköpenyes lőszer is kell.

Kipp rám vigyorgott, és a vállamra csapott.

– Maga biztos egyenest Pokolfalvára utazik, Tom.

– Remélem, csak a szélére, uram.

– Na, jöjjön! Szeretném, ha Mazie-t és a családot is megismerné. Aztán hipp-hopp felszereljük.

A terjedelmes ház egész másképp volt bútorozva, mint vártam, és sokkal barátságosabb volt, mint amire számítottam. Bonyolult mintázatú, gyönyörű

perzsaszőnyegek a keményfa padlón. Antik japán szekrénykék. A falakon japán festmények. Selyemmel kárpitozott, shanghaji art deco székek és szófák. Festett üveglámpák. És itt-ott szétszórva a gigantikus eb sípolós plüssjátékai.

Mrs. Fischer később elmesélte, kicsoda Kipp és a családja, és miért élnek ezen a helyen. Mivel azonban ezek az én emlékirataim, én veszem a művészi szabadságot, és már ide beiktatom, a Rejtekhelyen, ahogy ők nevezték, történt események elbeszélése közé.

Kipp részvényekkel kereskedett nagy sikerrel egy kiváló hírben álló befektetési cégnél. Aztán a céghez új vezérigazgatót neveztek ki, aki jelentős szakmai tapasztalattal bírt, és korábban egy nagyobb keleti parti állam szenátora is volt, de nem választották újra. A szenátor felelőtlen húzásaival két év alatt csődbe vitte a céget. Mi több, eltűnt a befektetők egymilliárd dollárja is – nem rosszul sikerült tranzakciók vitték el, egyszerűen lába kelt. Miután a pénzügyi kalózkodás szép új világában élünk, amelyben megfelelő kapcsolatokkal rendelkező egykori és jelenlegi politikusok a megtorlás minimális veszélyével lophatnak közös és magánzsebekből, a szenátort nem helyezték vád alá, Kippet azonban igen. A bizonyíték, amelyet olyan alapossággal kreáltak meg, hogy ha martini lett volna, még James Bondnak is bőven megfelel, meggyőzték a bíróságot, hogy elítélje őt.

Mielőtt a pénzügyi pályára került volna, Kipp hírszerző tiszt volt a tengerészgyalogságnál. Értett a megfigyeléshez, lehallgatáshoz és az ellenség fondorlatos csapdába csalásához, ahogy értett hozzá az a néhány korábbi bajtársa is, akik a segítségére siettek. Mikor azt hitte, magánjellegű tárgyalást folytat egy hozzá hasonlóan

enyveskezű közszolgával, a volt szenátora kissé túl sokat ivott, és elkottyantotta, milyen agyafúrtan verte rá Kippre a sikkasztást. Az alany hozzájárulása nélkül készült felvételt bajos bizonyítékként tálalni a bíróságnak. A szenátor fecsegésének videóját azonban feltette a YouTube-ra egy névtelen és lenyomozhatatlan igazmondó.

A bíró kijelentette, hogy téves ítélet született. Az ügyész minden vádat ejtett. Aztán történt valami más is, valami sokkal rosszabb, és Kipp egyetértett a felesége javaslatával, hogy éljenek inkább félrevonulva. Hamis néven és törvénytelen eszközökkel, de annál jobb szándékkal megépítették a Rejtekhelyet. A szenátor a mai napig szabad ember, olyan ügyvédsereg veszi körül, hogy amikor tárgyalásra megy, a jogászok hada úgy dübörög, mint az Emlékezés napi felvonulások régen, a tovatűnt időkben, amikor ezrével meneteltek az egyenruhás szolgálatosok és veteránok, hazájuk dicsőségére, az útvonal mentén felsorakozott tömeg éljenzésétől kísérve.

A Rejtekhely konyhája hatalmas volt, padlója mahagónifából készült, a juharfa bútorok sarkait lekerekítették, akár a hajókonyhákban, a pultok fekete gránitlapja pedig megnyugtatta a szemet. A kerek asztal hat személyre volt megterítve, és kristály gyertyatartókban lobogtak az apró lángok. A mennyezeti lámpák fényét letompították, és a konyha közepén lévő tálalón is gyertyák álltak.

Ugyanezen tálalónál Mazie épp akkor töltött Dom Perignont négy karcsú pezsgőspohárba, mikor beléptünk. – Te nem kapsz! – szólt rá Nagyira, ahogy a potenciális négylábú alkoholista kitágult orrlikakkal odarohant hozzá.

A magas, karcsú, gyönyörű Mazie hosszúra növesztette fényes, fekete haját, és elegáns fekete selyemkimonót viselt,

amelyet pirosfoltos fehér és aranyfoltos piros halak díszítettek. Nagy, mandulavágású szeme olyan sötét volt, hogy a gyertyák fényét visszatükrözve úgy festett, mintha két ablak nyílna a csillagokkal pettyezett éjszakai égboltra.

Újabb meleg üdvözlés és bemutatkozás után megemeltük a karcsú poharakat, és Mazie így szólt:

– Oscarra, akiben immár eggyé vált a tűz és a rózsa!

– Oscarra – mondta Mrs. Fischer és Kipp. Nekem fogalma sem volt, mit jelent ez a pohárköszöntő, de hát egy csomó dolog jelentéséről nincs elképzelésem sem, így hát én is azt mondtam: „Oscarra”, aztán belekortyoltunk a jéghideg és ízletes pezsgőbe.

Nagyi a konyha sarkába caplatott, ahol a vizestálja állt, és hangosan belelefetyelt, talán alkoholmentes módon csatlakozva a koccintáshoz, mintha neki kellene hazavezetnie.

A második korty Dom Perignon után Mazie hozzám fordult, és úgy beszélt, mintha tudná, mit szeretnénk beszerezni náluk, és mihez is kellene nekem mindez:

– Tom, már ha ez a becsületes neve, fél a maga előtt álló harctól?

Emlékezve arra, amit Annamária mondott nekem, ezt feleltem:

– Igen, hölgyem, félek, de remélem, csak a veszedelemmel arányosan.

– Rettenetes sóvárgást érzek magában, mélységes vágyakozást. Remélem, nem a halálra vágyik ennyire.

– Nem, hölgyem. Arra, ami utána jön. De a szenvedésre egy csöppet sem.

– Arra senki sem. De ettől még szenvedünk.

Amíg el nem érjük azt az állapotot, amelyet Oscar néhány éve elért.

– Mármint… hogy teljesen kék és sima lett?

Mazie mosolya üdvözült volt, az isteni kegyelem íve. Tökéletes nyugalom és hatalmas erő aurája lengte körül. Szokatlanul közvetlen tekintete azt sugallta, hogy egyszer magával a Halállal nézett farkasszemet, és azóta nem fél attól, amit bárki más szemében láthat.

Később azt is megtudtam Mrs. Fischertől, hogy amikor Kipp a befektetési cégnél dolgozott, Mazie egy nagy manhattani ügyvédi iroda alkalmazásában állt. Miután a YouTube-ra felkerült a videó, amely tisztázta Kippet a lopás vádja alól, és belekeverte az egykori politikust, ingadozó világuk visszatérni látszott a rendes kerékvágásba.

De akkor megtörtént a lehető legrosszabb. Mazie cégének egyik vezetője bemutatta őt két új ügyfélnek, Mr. Reasonernek és Mr. Powernek, akik üzletemberek voltak, és egyik konkurensüket akarták perelni szabadalmi jogsértésért, ami egy ilyen tehetséges ügyvédnek nem jelenthetett problémát. Mivel az ügyfelek a paranoiáig aggodalmasak voltak, az első megbeszélésre egy teljesen hangszigetelt tárgyalóban került sor. Miután bemutatkoztak, de mielőtt még a konkrét tárgyalás elkezdődött volna, a cég vezetője minden magyarázat nélkül elnézést kért „egy pillanatra”, és kiment. Mr. Reasoner leült az asztalhoz, és kinyitotta az aktatáskáját, Mr. Power pedig ezalatt átvágott a termen, hogy megtekintse a bronzszobrot, amely látszólag egészen lenyűgözte, de ahogy elhaladt Mazie mögött, ő valami szúrást érzett a nyakán.

Mikor visszanyerte az eszméletét, a csuklója már egy szék karfájához volt bilincselve. A szájába egy gumilabdát tömtek, és az ajkát szigetelőszalaggal ragasztották be. A két férfi egy rettenetes órán keresztül ecsetelte neki kedvenc kínzási módszereit, és mialatt beszéltek, felváltva befogták

az orrát, fulladásos pánikrohamot idézve elő, mielőtt újra hagyták volna lélegzethez jutni. Gondoskodtak arról, hogy pontosan megértse, sem cége fényűző irodájában, sem sehol máshol nincsen biztonságban. Ha nem bízhat a főnökében – esetleg egyik főnökében sem, sőt lehet, hogy senkiben – a cégnél, ahol tizenegy éve dolgozik, akkor nem bízhat meg senkiben sem.

Ez a revans, mondták, azért, amit Kipp csinált a szenátorral, akinek még mindig megszámlálhatatlan hűséges és nagyhatalmú barátja van. Persze, Kipp ártatlan, de az mit sem számít. Az ártatlanok csupán arra valók, hogy haszonállatként szolgáljanak azok számra, akik megvetik az ártatlanságot. Jó, lehet, hogy a szelídek öröklik a földet, de nem most, csak majd az idők végén. Most a szelídeknek és ártatlanoknak el kell viselniük, ami jutott nekik, és jó képet kell vágniuk hozzá.

Reasoner és Power, akiknek nyilván nem ez volt a valódi neve, azt mondta, ezúttal nem jelölik meg őt, mivel a büntetést, amelyet Kipp és ő kiérdemelt, nem lehet egy látogatással letudni. Napok, hetek, esetleg hónapok múlva újból meglepik őt, kettő helyett négyen, és addig erőszakolják brutálisan, amíg meg nem elégelik. Aztán adnak neki még pár hónapot, de lehet, hogy egy teljes évet, amíg várhat a harmadik látogatásukra. Nem lehet ennyi ideig éber a nap huszonnégy órájában, és semmilyen testőrben nem bízhat, mivel az emberek többségét könnyű megvesztegetni. Harmadik látogatásuk alkalmával megkínozzák őt, megvakítják, és olyan agysérülést okoznak neki, hogy egy életre megrokkan, de nem ölik meg. Kipp büntetése ugyanis az egyre erősödő bűntudat lesz, hogy testileg, lelkileg és szellemileg megnyomorítva kell őt látnia.

Amikor végeztek vele, leszedték a szájáról a szigetelőszalagot, eloldozták a csuklóját, és hagyták, hogy kivegye a gumilabdát a szájából. Reasoner minden kelléket elpakolt az aktatáskájába. Aztán további szép napot kívántak, és távoztak. Mazie még percekig ülve maradt, és azt mondogatta magának, hogy csak a főnökére vár, aki mindjárt visszajön, és lehet, hogy könnyek között, hebeg valami kifogást, miért nem volt képes figyelmeztetni és megvédeni őt. Valójában egyszerűen nem volt ereje felállni. Az ő részére már nem kellett kifogás. Vele itt végeztek. Már biztosan volt ürügyük, hogy kirúgják, és biztosan alá is tudták támasztani azt egy köteg hamis irattal. A cég irodái a harmincnegyediktől a harminchetedik emeletig nyíltak, és amikor Mazie kilépett a tárgyalóból, teljesen elhagyatva találta a harminchatodik szintet. Olyan rémisztő volt a csend, hogy azt sem lett volna nehéz elhinni, hogy az egész város elnéptelenedett. De aztán amikor a földszinten nyílt a liftajtó, visszatért az emberiség nyüzsgése és zsivaja, és neki keresztül kellett vágnia rajta. Odakint az utcán az autódudák, motorok, fékek és emberek lármája ránehezedett, egészen elnyomta őt.

Egy darabig, lehorgasztott fejjel kapaszkodott egy lámpaoszlopba, és azt hitte, mindjárt belehány a kanálisba. Aztán amikor mégsem így történt, hazament Kipphez. Jelentős vagyonuk volt, konkrétan millióik, és értettek ahhoz, hogyan költözzenek elég gyakran és elég okosan úgy, hogy a nyomuk végül kihűljön. Terveket kovácsoltak azon a délutánon, nem csupán arra, hogy eltűnnek, és hamis személyazonosság leple alatt rejtőznek tovább, bár ez is hozzátartozott, hanem arra is, hogy visszavágnak, nemcsak a szenátornak és Mazie munkaadójának, hanem az egyre szaporábban burjánzó, és ezt az egyre veszedelmesebb

posztmodern világot halálos rákbetegségként gyilkoló romlottság minden megnyilvánulásának.

Míg arra várt, hogy a kanálisba hányjon, Mazie felidézte magában kedvenc költője, T. S. Eliot sorait, aki azt írta, ebben a szakadatlanul változó világban egyvalami nem változik soha: *Álcázd akárhogy, sosem változik / A Jó és Gonosz örökös tusája.* Tervük grandiózusnak, eszementnek és reménytelennek tűnt, de ahogy fokról fokra haladtak a megvalósításával, olyan biztos alapot találtak, amilyet sohasem ismertek. Ha úgy döntenek, hogy pusztán személyazonosságot változtatnak és elbújnak, reményük sem lehetett volna a teljes és értelmes életre, mert akik lelapulnak, elfelejtik, hogyan álljanak egyenesen, és már csak csúszni-mászni tudnak. Az ellenállás útját választva olyan embereket ismertek meg, mint Mrs. Fischer és Oscar, mint Gideon és Chandelle, és tudatára ébredtek a világ valódi, rejtett természetének.

A gyertyafényes konyhában Mazie újratöltötte a pezsgőspoharakat, és levittük őket a pincébe, ahova Nagykutya előttünk rohant.

Ez a fenti épülettel megegyező nagyságú föld alatti szint volt hadjáratuk és ellenállási mozgalmuk szíve. A széles folyosóról baloldalt a ház eleje, jobboldalt a hátulja alá nyíltak a helyiségek. A fegyvertár felé tartottunk, de előbb betértünk egy szobába, amelyet négy számítógépes munkaállomás, egy halom szerver meg mindenféle egyéb elektronikus eszköz foglalt el, amelyeket fel sem ismertem. Én azt sem tudtam eldönteni, hogy a velük foglalatoskodó fiatal pár épp a CIA-hez tör be, egy bolygó körüli pályán álló földönkívüli anyahajóval kommunikál vagy simán csak videojátékokkal játszik.

A húszas évei végén járó férfi Leander volt, Kipp és Mazie fia. Egyik szemét láthatóan az apjától örökölte, a másikat pedig akkor veszítette el, amikor tengerészgyalogosként szolgált Afganisztánban, egy évvel azelőtt, hogy az apja összeakaszkodott a szenátorral. Leanderben megvolt apja megnyerő mosolyának kétharmada – a maradék egyharmadot az arca bal felét eltorzító hegszövet facsarta ki. Felesége, Harmony éppolyan bájos volt, mint a virágkorát élő Goldie Hawn, elég fittnek és erősnek látszott ahhoz, hogy akár a Vasember-versenyt is megnyerje, és vontatott georgiai tájszólással beszélt.

Amikor kezet fogtunk, Harmony megkérdezte:

– Honnan ismerjük mi egymást?

– Biztos, hogy sohasem találkoztunk, hölgyem.

– Az lehet, de én magát már láttam. Ijesztően halálbiztos az arcmemóriám – jelentette ki.

– Hát, ijesztő is az arcom.

– Naná. Körülbelül annyira, mint valami fiúbanda énekesének. Eszembe fog jutni, ki maga, még mielőtt elmegy innen, utazó.

– Fiúbanda? – fintorogtam. – Ez övön aluli volt.

A következő baloldali terem nyomdagépeket, szkennereket, laminálóés gravírozó masinákat, meg a hamisítás egyéb kellékeit tartalmazta. Ez itt Tracker és második felesége, Justine birodalma volt. Tracker, Leander egypetéjű ikertestvére Irakban szolgált, de ő sértetlenül tért haza. Az első otthoni napján két férfival kapta rajta első feleségét, Karent az ágyban, és huszonnégy órával később beadta a válókeresetet. Másodjára megütötte a főnyereményt, és ezt nem csupán Justine valóban pompás külseje miatt mondom, hanem azért is, mert olyan biztosan sugárzott belőle az intelligencia, ahogy a lámpából a fény.

A folyosón továbbhaladva, jobb oldalon nyílt a pince legnagyobb helyisége, a fegyvertár, amelyben több lőfegyver és töltény volt, mint egy átlagos fegyverboltban, még annál is több, mint amennyi egy átlag rapsztár hobbiszobájában van. Kipp és Mazie nekiállt a kívánságlistánkat teljesíteni, Mrs. Fischer pedig segített nekik, mivel szemlátomást ugyanolyan jól ismerte a készleteiket, mint ők maguk.

Nagykutya fel-alá mászkált a felszereléseket tartalmazó polcsorok között, és látható elégedettséggel szimatolt. Elvégre nemcsak házikedvenc volt, hanem őrkutya is, és átérezte, milyen szükség lehet erős védelemre.

Miközben Kipp a Glock pisztolyokat mutatta meg, amelyeket a legjobbnak ítélt aránylag közeli használatra, volt egy pont, amikor felismerte a lőfegyverekkel szembeni ellenszenvemet.

– Nincs más választásunk, Tom – mondta. – Tébolyul a világ, a tengeren túl és innen is. A kormány évről évre egyre jobban felfegyverzi a helyi és az állami rendőröket, de még a látszólag legjóindulatúbb szerveit is. Tavaly augusztusban a Társadalombiztosítási Minisztérium százhetvennégyezer lőszert kapott, hogy ossza szét negyvenegy irodája között országszerte. Biztos arra számítanak, hogy a nyugdíjasok kiborulnak azon, amit ők művelnek. A Környezetvédelmi Minisztérium szintén. A Honvédelmi Minisztérium *hétszázötvenmillió* különböző kaliberű lövedéket rendelt augusztusban. Most vagy rengeteg terrortámadástól vagy polgárháborútól tartanak, és akár azt kiabálja az ellenség, hogy „Allah akbar”, akár azt, hogy „Isten áldja Amerikát!”, úgy készülnek, hogy nagyon sok embert meg kell ölniük.

Szótlanul meredtem rá. A mosolya megnyerő volt, mint mindig. Végül kinyögtem:

– Ijesztő egy fazon maga.

– Helyes. Ijesztő világban élünk. Ugye, ért a fegyverekhez?

– Van velük némi tapasztalatom, uram.

Leander jelent meg a folyosóra nyíló ajtóban.

– Anya, Harmony beszélni akar veled valamiről.

Miután Mazie távozott, Kipp egyedül fejezte be

a holmik összeválogatását, és mindent bepakolt egy összehúzható szájú zsákba. Mrs. Fischer kifizette, és valamennyien követtük Nagyit a folyosóra.

Mazie és Harmony engem vártak. Ott volt náluk kinyomtatva egy újságcikk a tizenkilenc hónappal korábban, Pico Mundóban történt lövöldözésről. Ott volt a gimis tablóképem a cím alatt, amely túl sok érdemet tulajdonított nekem.

– Tudtam én, hogy láttam már az arcát! – mondta Harmony. – Elnézést azért a fiúbandás dologért. Egyáltalán nem olyan.

– Olyan sem vagyok, amilyennek az újság nevez.

– Úgy évtizedenként egyszer – felelte – az újság igazat ír, és azt hiszem, most ez történt.

– Aki érti a világ valódi és rejtett természetét, az tudja, hogy a legkisebb részletnek is döntő fontossága lehet – vette át a szót Mazie. – Mint például egy becenévnek. Magának a Tom nem a keresztneve. Odd Thomas. Az „Odd” furcsát jelent, nem gyanúsat vagy ijesztőt. Valami akkor furcsa, ha nincs párja, ha egyedülálló a maga nemében.

– De kérem, hölgyem! – tiltakoztam. – A nevem, az csak a nevem. Egy csomó zokninak sincsen párja a fiókban. Nincs ebben semmi dicsőséges. A születési anyakönyvi kivonatomon lehagyták a T betűt a Toddról.

Már megint az az üdvözült mosoly.

– Nem ilyen hétköznapi az eset. Már a születésekor tudva volt, melyik név illik a legjobban magára, és ha a szülei, mondjuk, Bobnak akarják nevezni, az anyakönyvi kivonatra akkor is Odd került volna.

A szeme megint az éjszakai égboltra emlékeztetett, sötét volt, de tele végtelen lehetőségekkel, amelyeknek a csillagok a tanúi, és én nem tudtam, mit feleljek neki.

– Megérinthetem a szívét, Odd Thomas? – kérdezte.

– Hölgyem? – kérdeztem vissza, mert nem voltam biztos benne, hogy érti.

Jobb kezét a szívemre helyezte. Nem volt ebben a mozdulatban semmi illetlen vagy sértő, csak gyengédség, és olyan szeretet, hogy kis híján könny gyűlt a szemembe.

– Maga vonzza a nőket, Odd, de nem úgy, ahogy más férfiak szokták. Biztos vagyok abban, hogy az élete tele van nőkkel, akik vonzódnak magához. Mert tudják vagy érzik, hogy maga komolyan gondolná az esküjét, hogy örökké hűséges, hogy a jólelkű nőkben azokat a tulajdonságokat ismeri fel és kedveli, amelyeket szeretett abban, akit elveszített, hogy tiszteli őket, hogy törődik a méltóságukkal, talán még akkor is, amikor ők maguk nem, hogy sohasem hagyná cserben a rászorulót.

Nem hagyhattam, hogy tovább beszéljen rólam ilyen emelkedett stílusban, mivel a valóság távolt állt ettől a lovagias eszményképtől. Alig tudtam összeszedni az erőt ahhoz, hogy suttogva felfedjem előtte az igazságot:

– Hölgyem, én megöltem két nőt. Agyonlőttem őket.

Vagy természetétől fogva romantikus volt, vagy szentimentálisabb jellem, mint amilyennek látszott, mert a vallomásom semmiféle hatást sem gyakorolt a mosolyára.

– Ha megölte őket, gyilkosok voltak, akik korábban is gyilkoltak, és végeztek volna magával is.

– Lelőttem őket, hölgyem. Hogy milyen körülmények között, az a tényen nem változtat. Lelőttem őket.

Mazie két kezébe fogta a kezemet.

– Higgye el nekem, annak idején majd lesznek nők, akik átölelik és vigasztalják utolsó evilági perceiben, akik átkísérik a másik világba, és akik majd üdvözlik ott!

Homlokon csókolt, mintha megáldana, én pedig így szóltam:

– Rettenetes dolgokat tettem.

Harmony gyengéden megfogta azt a kezemet, amelyiket az anyósa még nem tartott, mire azt mondtam:

– És még fogok is tenni.

Justine a vállamra tette a kezét, és arcon csókolt, rögtön felismertem, hogy ugyanúgy, ahogy néha én szoktam megcsókolni az én Stormym hamvait tartalmazó urnát.

Ennyi megbecsülés már sok volt nekem, összekevertek azzal, aki talán lenni szeretnék, de nem vagyok. Bátornak véltek pusztán azért, mert oda megyek, ahová, és azt teszem, amit kell. Én sem voltam kevésbé bizonytalan, mint akárki más ebben az összetört világban, sem kevésbé esetlen vagy bolond, több volt a kudarcom, mint a sikerem. Jó asszonyok voltak, jó emberek, és kedvességük megvigasztalt. Ilyen magas elvárásoknak azonban nem tudtam megfelelni, és a zavar, amelyet éreztem, arra sarkallt, hogy a lehető legudvariasabban és legcsöndesebben távozzam.

A limuzin ott várt a tető alatt.

Míg Nagykutya az éjszakát fürkészte mogorván, hogy szükség esetén elriasszon bármely rossz szándékú embert vagy állatot, Kipp bepakolta a vásárolt holmikat az utastérbe.

Az esőt egész rendkívüli szögben fújta el a ház mellett az egyre erősödő szél.

Mrs. Fischer vezetett, én pedig az anyósülésen ültem, és lelki szemeim előtt ott tartottam a cowboy arcát.

HUSZONHÁROM

Csendben gurultunk végig a – mostanra kígyótlan – palaúton, majd a murvás szakaszon és a kátyús aszfalton az autópályáig, hol Mrs. Fischer ismét keletnek fordult, és folytattuk az eltűnt gyerekek, meg az őket elrabló két férfi utáni hajszát.

A kötelességérzet ugyanolyan valóságos érzés volt, mint az eső dobogása, és éreztem, hogy ugyanolyan könnyen bele is fulladhatok, mint az árvízbe. A kötelesség jó dolog, egyetlen civilizáció sem lehet meg nélküle, de súly és béklyó is, amely néha mintha valami sötét víz fenekére húzna le. Nem a haláltól, hanem a kudarctól való félelem nyomasztott. Ha tizenhét túsz van, és akár tizenhatot megmentek, az az egy túlságosan elevenen emlékeztetett volna egy másik, tizenkilenc hónappal korábbi veszteségre Pico Mundóban. Azt kívántam – sőt még annál is erősebben óhajtottam –, hogy távozzon a vállamról ez a felelősség, de tudtam, hogy nem fog.

Azt hiszem, Mrs. Fischer azért ajándékozott meg némi csenddel, mert tudta, milyen zavarban hagytam el a Rejtekhelyet, hogy úgy érzem, kevés vagyok a kihívásokhoz, amelyekkel különös életem során szembesülök, és annál inkább úgy érezném, minél inkább mondogatná nekem valaki, hogy nem vagyok az. A legnagyobb veszélyt persze épp az jelentette, hogy egyszer el fogom ezt hinni, mert az ilyen magabiztosság olyan felfuvalkodottságba tudja ringatni az embert, amelyről a Halál imádja bebizonyítani, hogy teljességgel alaptalan.

A széles autópálya kelet-északkeleti irányba vezetett, és minden kilométer után erősebben éreztem a cowboy feketelyukszerű vonzását.

Aki gonosz emberek között forgolódik, még ha azzal a szándékkal teszi is ezt, hogy legyőzze őket, az fogékonyabbá válik a gonosz csábítására. A kötelességérzet önfejűséggé fajulhat, aminek hatására az ember hajlamossá válhat kivonni magát a törvények alól, magához ragadni a hatalmat és könyörtelenül használni azt. A hatalom a gonosz legfőbb ígérete, lámpásának sötét fénye, mert semmi sem pusztítja gyorsabban a lelket, mint a hatalom adta gőg.

Mazie lelkendező dicsérete már közel állt a hódolathoz. Ilyenformán nagyon is veszélyes volt. Ha elhittem volna, hogy kiérdemeltem, mindent elveszítek, ami fontos.

Sima szakács voltam, paranormális képességekkel, amelyek nem áldást, hanem terhet jelentettek. Sőt, figyelembe véve, hogy nem volt munkám, még azt sem mondhattam magamról, hogy szakács vagyok, csupán egy ember voltam, teherrel a vállán, vagyis az egyik leghétköznapibb teremtmény a földön.

Az eső úgy szakadt, hogy lassan bárkára lett volna szükség. A világ leszűkült az autópályára, amely – amennyit én láttam belőle – akár olyan ürességen is vezethetett keresztül, mint amilyen a csillagközi tér.

Olyan sebességgel hasítottunk, hogy a szélvédőre zúduló eső elvakított, Mrs. Fischer mégis látszólag teljes magabiztossággal vezette a limót ilyen és valószínűleg bármilyen körülmények között. Egyik vidám dalocskát a másik után dúdolta, ő volt az én idős vezetőm, Sólyomszem lelki rokona *Az utolsó mohikánból* vagy Tonto menyasszonya *A magányos* lovasból – nyilvánvalóan egyáltalán nem zavarták a gyér látási viszonyok, mintha

vagy ő, vagy maga a jármű ilyen vagy még rosszabb időben is kilométerekre ellátott volna. Úgy döntöttem, inkább nem nézem a sebességmérőt.

Aztán csak megszólaltam:

– Milyen elképesztő dolgot tett Gideon és Chandelle Pennsylvaniában?

Némi habozás után felelt csak:

– Még csak most kezd ráébredni, hogy nincs egyedül, Oddie. Legjobb lesz, ha csak szép lassan fogja fel teljesen.

– Ellenállás? Ez nekem túl politikailag hangzik.

– A legkisebb politika sincsen benne, gyermekem. Minden időben és minden országban jelen van, akárki is az uralkodó: miniszterelnök, király, császár, diktátor vagy molla. Minden szakmán, fajon, népen, társadalmi osztályon vagy politikai irányzaton belül ott vannak az ellenségeink… de ott ugyanúgy ott vannak a barátaink is.

Levette a szemét az útról, és rám mosolygott. Felkiáltójelet formázó brossa csillogott a műszerfal fényében.

– Miért az a legjobb, ha ezt csak szép lassan fogom fel? – kérdeztem.

Újból az utat figyelve így válaszolt:

– Azért, mert szembe kell néznie a félelmével, és lehet, hogy az túl erős lesz, ha egyszerre szakad magára a teljes igazság. Ha pedig fogva tartja a rémület, akkor kevesebb esélye lesz túlélni azt, ami a következő órákban magára vár. Bízzon bennem, kedvesem! Percről percre, eseményről eseményre haladjon a felfedezéssel, hogy a félelme a megértéssel azonos tempóban növekedjen! Akkor felnő hozzá, és nem fogja magát akadályozni semmiben.

Korábban azt gondoltam, Mrs. Fischer úgy néz ki, mint Yodának, a *Csillagok háborúja*-filmek méreten aluli

bölcsének az anyukája. Most meg majdnem egy az egyben úgy beszélt, mint ő, csak helyes szórendet használt.

Az eső valamelyest alábbhagyott, úgy sejtettem, megint lehagyjuk majd a vihart.

Habár a zápor még így is szinte mindent eltakart itt a Mojave ürességében, azért láttam a táblát, amely üdvözölt bennünket Nevadában – úgy száguldottunk el mellette, mintha féleszű szerencsejátékosok lennénk, akik semmi mással nem törődve rohannak Las Vegasba játszani.

Egyre távolodtunk Pico Mundótól, mégis azt éreztem, valamiképp visszatérek oda, hogy, amikor szembekerülök a cowboyjal, szembesülök valami befejezetlen üggyel is, amelyről azt hittem, már jóval az otthonról való távozásom előtt elintéztem. Az eddig több kötetben megírt kalandjaim valójában egyetlen nagy kalandot alkottak, amelynek során egyre inkább megértettem az igazságot, és folyamatosan közeledtem ahhoz, amit Annamária – és később Mazie is – „a világ valódi és rejtett természetének" nevezett, és amiről Mrs. Fischer azt állította, hogy ha megismerem, új értelmet kap számomra a *félelem* szó.

Kilométerekkel később, amikor már újra kiértünk az esőből, Las Vegas fényei legyező alakú jelzőmáglyaként terültek szét a láthatáron. A látvány leginkább egy tudományos-fantasztikus film plakátjára illett: magányos út kanyarog egy Földre leszállt csillagközi űrhajó fényei felé, amely ott lapul a következő domb mögött, és arra vár, hogy csodával töltse el a szívünket. Ez a ragyogás azonban csak Las Vegas volt, nélkülözött minden transzcendenciát, hacsak ez a szó valakinek nem a topless táncosokat, revüket, a kártyaasztalnál elkapott nyerő szériát, a rengeteg ingyen italtól való hányást, öntudatlanságot és a sivatag agyperzselő fényében elszenvedett másnaposságot jelenti.

Lelki szemeim előtt egyszer csak világosabbá, részletgazdagabbá vált a cowboy képe.

– A következő kijárat, hölgyem! – mondtam. – Aztán északnak!

A rámpa kétsávos útra vitt le, amely egy csomó nagy, beazonosíthatatlan épület mellett haladt el. Talán raktárak lehettek, hiszen sok országos méretű cég osztja el a termékeit Nevadában, ahol ilyesmiért nem kell helyi iparűzési adót fizetni. Elhagytunk néhány, kisebb házakból álló épületcsoportot is, aztán pár elszigetelten álló házat, és egy út menti üzletet, amely JEB KERESKEDŐÁLLOMÁSA-ként hirdette magát, és egyebek közt benzinkútként is működött.

Az út hamarosan felfelé kezdett kapaszkodni a sivatagi bozóttal és fakó pampafűvel borított dombok között, előbb lankásan, majd egyre meredekebben. Las Vegas fényei még mindig nem látszódtak közvetlenül, csupán az alacsonyan szálló felhőkről verődtek vissza, és forrásuktól távolodva elhalványodtak, csupán annyira világították be az eget, hogy látszódjanak előtte a hegyek körvonalai.

Ahogy egyre közeledtünk a cowboyhoz, és egyre meredekebb lett az emelkedő, a gyomrom összeszorult, úgy, mint egy tízéves gyereké a hullámvasúton, csak éppen ebből az érzésből hiányzott minden öröm.

Satnya fenyőfák jelentek meg előttünk, kicsavarva, eltorzultan emelkedtek ki a homokos talajból. A nagyobb tengerszint feletti magasság alacsonyabb évi középhőmérsékletet jelentett, a csúcsokon lassan olvadó hósapkákat, lejjebb pedig gazdagabb talajt, így hamarosan már teljesen kifejlett fenyőfák magasodtak az ég felé.

Mély erdőkkel és kis rétekkel borított fennsíkra érkeztünk. Jobb kéz felé aszfaltút ágazott el a fák közé, de

kőoszlopok által tartott, fából készült kapu zárta le. Azonnal tudtam, hogy a cowboyhoz vezet, mégis azt mondtam Mrs. Fischernek, hogy hajtson tovább.

A fennsík tágas volt. Az országút mindkét oldaláról további kapukkal lezárt utak vezettek az erdő mélyén elterülő magánbirtokokra. Aztán amikor az terep ismét emelkedni kezdett, baloldalon egy tábla került a lámpák fényébe: TŰZOLTÁSI ÚTVONAL / KIZÁRÓLAG AZ ERDÉSZET RÉSZÉRE.

Tűz nem lévén, a göröngyös földutat biztosan nem használta senki. Mrs. Fischer leparkolt rajta, orral az országút felé, de elég mélyen bent ahhoz, hogy ne láthassák meg onnan az arra járók, akikkel egyébként egyáltalán nem találkoztunk, amióta elhagytuk az autópályát. Leoltotta a reflektort, és leállította a motort.

Mikor kiszálltam a limuzinból, teljes csend uralkodott az erdőben, leszámítva a hűlő motor fémes pendüléseit. Fenyőillat terjengett, és még valaminek a szaga, amelyet nem tudtam megnevezni.

Olyan volt, mintha az éjszaka minden irányból figyelne, mintha az oszlopszerű fák egy aréna részei lennének, ahol én vagyok az aznapra kijelölt mártír, a sötétség pedig tele van oroszlánokkal.

Bemásztam hátra, a limó utasterébe, és előreszóltam:

– Hát, hölgyem, remélem, hogy lesz itt hely az összes gyereknek.

– Hátul tíz felnőtt is kényelmesen elfér, kedvesem. Biztos vagyok benne, hogy kisgyerekből legalább tizenhetet el tudunk vinni.

Kinyitottam a zsákot, kivettem belőle mindent, amit Kipptől és Mazie-től vettünk, és készülődni kezdtem a kis LED-es lámpa jeges fényében.

– Hölgyem, egyvalamit még nem kérdeztem meg, de kíváncsi lennék rá.

– Mi lenne az, édesem?

– Purdy Feltenham.

– Heath esküvői tanúja. Elbűvölő ember volt.

– Miért kellett neki zsákkal a fején járkálni?

– Mert figyelmes volt, aranyom.

– De hogy nézett ki?

– Rettenetes torzulásokkal az arcán született. Sokkal rosszabb volt, mint az Elefántember. Az emberek rendszeresen elájultak, amikor meglátták.

– Sajnálattal hallom.

– Nos, értékes leckét kaptak.

– Milyen leckét?

– Ha valakinek zsák van a fején, akkor ne vegyék le róla! Meg azt, hogy nem szabad másokat gúnyolni és kínozni. Sok csirkefogó suhanc csinálta tele a nadrágját, amikor lekapta a zsákot Purdyről.

– Biztosan nem felejtették el a leckét.

– Purdy külsejének viszont az volt az előnye, hogy meggazdagodott belőle.

– Hogyan?

– Grundolt magának egy saját tízest, és ő volt benne a sztár.

– Tízest?

– Az amolyan karneváli torzszülött-show volt, egy sátor tíz attrakcióval. Ma már tiltja a törvény, de Purdy akkoriban milliomos lett vele.

– De akkor is mindig zsákot kellett húznia a fejére.

– Ne izgassa magát, gyermekem! Volt rajta lyuk a szemének.

– Ezt jó tudni.

– És a karneválok világában, ahol az élete kilencvenkilenc százalékát töltötte, nem is hordta. Ott elfogadnak mindenkit.

– Mindenkit nem. Nekem egyszer meggyűlt a bajom két karneválossal, Fütykössel és Csöbörrel. Már elnézést, hölgyem, de hát ez volt a nevük.

– Na, és mi volt velük a gond, szívem?

– Idegesítettem őket, úgyhogy megpróbáltak megölni.

– Kérem, mondja, hogy nem húzott le zsákot a fejükről!

– Dehogy, hölgyem. Sosem tenném.

– Az jó. Ha rossz emberek voltak, akkor úgysem lehettek Purdy barátai.

– Biztos, hogy nem voltak azok. De azért szomorú történet.

– Mármint melyik?

– Purdy biztosan nagyon magányos volt.

– Gyönyörű lányt vett el, Darnelle-t, aki a kiegészítő műsorban lépett fel. A pikánsabb részében.

Ami nem azt jelenti, hogy sztriptíztáncosnő volt. Ők nem pucéran táncoltak.

– Akkor őt nem zavarta Purdy arca?

– Senkit sem zavart, miután megismerte, drágám. Purdy csupa szív volt, nem az arca számított.

– Ebből szebb történet kerekedett, mint vártam – ismertem be.

– A maga története is szebb lesz, mint várja, gyermekem.

– Hát, erre azért nem tenném fel mindenemet, hölgyem.

– Én sem.

– Akkor jó.

– De csak azért, mert nem szoktam fogadni.

Hónom alatt egy-egy pisztollyal, derekamon pedig a pisztolyon kívül mindennel telezsúfolt övvel kiszálltam a

kocsiból, és kiszállt Mrs. Fischer is, mert a golyóálló mellény lötyögött hátul, és neki kellett szorosra húznia, hogy a vállpántokat már megigazíthassam én. Mikor már teljesen útra készen álltam, így szólt:

– Na, hadd nézzem csak, gyermekem!

Nem igazán láthatott a sötét erdőben, a borult ég alatt, de azt azért ellenőrizte, hogy nincsenek-e nyitva a tartalék tárakat rejtő zsebek az övön. Megkérdezte, nálam van-e az adóvevő, mondtam, hogy igen. Ezen a világtól elzárt helyen alig vagy egyáltalán nem lehetett térerő, így, ha össze kellett dolgoznunk, arra a rádió volt a legjobb megoldás, legalábbis amíg a hatótávolságán belül maradtunk. Ellenőrizte a többi felszerelést is az övemen, végigsimított a kevlár mellényen, mintha valami szöszt talált volna rajta, majd megcsipkedte az arcomat.

– Most már nemcsak cuki látvány, hanem legyőzhetetlen is – állapította meg, és én azt éreztem, hogy bátor fiúnak kell lennem, szépen kimenni az utcára, és megvárni egyedül az iskolabuszt.

Alig tettem pár lépést, amikor halkan a nevemen szólított. Utánam sietett, és ezt mondta:

– A mellényt nem tudom kilyukasztani, úgyhogy hadd tűzzem ezt fel a pulóvere ujjára!

– Mit?

– A kis felkiáltójelemet. Szerencsét hoz. Nem azt jelenti, amit a pincérnőnek mondtam.

– Nem azt jelenti, hogy „Anyám, de klassz, hogy én vagyok én!”?

– Nem, és azt sem, hogy „Ragadd meg a napot!” vagy „Élj teljes életet!”

– Hát akkor mit jelent?

– Azzal maga ne törődjön!

– Talán azt jelenti, hogy „Akár ehetünk is egyet” – mondtam.

– Néha semmi értelme annak, amit összehord, gyermekem. Ez a bross majd életben tartja. Na, sipirc, mielőtt elsírom magam!

Kisiettem az országúthoz, átkeltem rajta, és délnek indultam a túloldalán, a magánút felé, amelyről hittem, hogy a cowboyhoz és a gyerekekhez vezet, közben végig készen álltam arra, hogy a bokrok és fák fedezékbe húzódjak, amint közeledő motorzajt hallok.

Akcióhősként hagytam magam után némi kívánnivalót. Most is hosszú és eseménydús nap állt mögöttem, de még nem robbantottam fel semmit, és nem vertem péppé senkit. Ha én vagyok James Bond, mostanra már lett volna legalább két ölésem és egy robbantásom, ha pedig én vagyok Jack Reacher, legalább száz mérföldön át terjengett volna a nyomomban a vér és a pusztulás. De legalább életben voltam, így maradt némi sansz arra, hogy reggelig azért még csak felrobbantok valamit.

HUSZONNÉGY

Mivel a kapuhoz nem tartozott kerítés, hasznossága kimerült abban, hogy távol tartotta az úttól az illetéktelen járműveket. Az acéloszlopon álló telefon segítségével lehetett kommunikálni a házzal, de csak hangot közvetített, kamera nem tartozott hozzá.

Az akadály egyszerű volta, és az őr hiánya azt jelenthette, hogy aki itt él, nem érzi szükségét a minimálisnál komolyabb védelemnek. Ez arra látszott utalni, hogy ez nem olyan hely, ahol tizenhét gyereket tartanak fogva, hogy aztán sport-, művészi vagy egyéb célból legyilkolják őket.

Másfelől a biztonsági intézkedések hiánya lehetett csupán látszólagos is. Lehet, hogy a tulajdonosok ezen a ponton nem akarták felhívni magukra a figyelmet komolyabb védelmi berendezésekkel, mint amilyet a szomszédaik szükségesnek tartanak, beljebb azonban ettől még várhattak kellemetlen meglepetések arra, aki engedély nélkül beljebb merészkedik a birtokra.

Miközben megkerültem a kaput, az útra lépve előhúztam az övemből egy kis fémtartályt. Mrs. Fischer nem gázsprayt, hanem altatófegyvert rendelt nekem, amely szigorúan titkos katonai cucc, és elvileg polgári személy számára hozzáférhetetlen – gyakorlatilag viszont nem nehezebb beszerezni, mint egy doboz kólát. A kocsiban elmagyarázta, hogy a kifújt pára hatósugara öt-hat méter. Ha a pára beteríti a célpont orrát, száját és szemét, kidől, mielőtt olyan távolságról elérne. A belélegzett anyag

mennyiségétől függően aztán egy-két órán át eszméletlen is marad, vagyis a szer hatásosabb altató, mint egy parlamenti közvetítés. Elméletileg mindkét szórópalackban tíz-tíz kétmásodperces lövésre elegendő anyag volt, de Mrs. Fischer azt tanácsolta, hogy én azért legfeljebb nyolccal számoljak.

Hébe-hóba, bár nem elég gyakran, hallani olyasmiről a hírekben, hogy valami fiatalkorú bűnöző egy idős hölgyre támadt, de kiderült, hogy a néni jártas a harcművészetekben, esetleg pisztolyt rejteget magánál, és megmutatta a huligánnak, hogy hol lakik az úristen. Eddigre már rájöttem, hogy Mrs. Fischerre egy egész huligánbandának is rossz ötlet volna rátámadni, úgyhogy teljes nyugalommal hagytam őt magára a limuzinban.

Mindkét oldalról magas fenyőfák szegélyezték az utat. Ágaik, amelyek úgy négy méter magasan kezdtek kinőni a törzsből, az aszfalt fölé borultak. Ebben a nappal zöld, most koromfekete alagútban egész seregnyi gyilkos is lapulhatott rám lesve, de az állati ösztön azt súgta: „itt nem, még nem”.

Az úton való közlekedés egyetlen alternatívája az lett volna, hogy azzal párhuzamosan, a fák között közelítek. A fenyőágak sűrű sátra alatt nemigen alakulhatott ki nagy bozót, és ebben a magasságban túl hideg volt ilyenkor ahhoz, hogy akár a szakácsokat legengesztelhetetlenebbül gyűlölő kígyók is rám várjanak a méregfogaikat nyalogatva. Csakhogy a kis bozót is nagy zajt tud csapni, ha vakon belegyalogolok, arról nem is beszélve, hogy a töksötétben egy alacsonyabb ág leüthetett volna vagy kiszúrhatta volna a szemem.

Olyan ötven méter múlva az út fokozatosan balra kanyarodott, és ahogy én is így tettem, fényt pillantottam meg magam előtt, úgy százméternyire. Ez a szakasz arra

emlékeztetett, amit a halálközeli élményről mesélnek az emberek: a hosszú alagútra, végén a hívogató fénnyel, leszámítva, hogy ez a fény körülbelül annyira volt hívogató, mint egy krematóriumé.

Úgy látszott, mintegy futballpályányi távolságra egy nagy ház áll, amelynek némelyik ablakában fény ég. Ezen kívül azonban lángoló pontokat is láttam, amelyek óriási fáklyára emlékeztettek, azt a különös érzést adva, hogy nem is modern épület van ott, hanem egy középkori falu.

Az út végéhez közeledve mégiscsak belopóztam a jobboldalt álló fák közé. Óvatosan osonva tettem meg azt az öt-hat métert, amely után a fenyves nyírott gyepnek adta át a helyét. Egy hatalmas fenyő alá húzódva szemügyre vettem, mi van előttem.

A látvány legmeglepőbb eleme a tó volt. A holdtalan, csillagtalan éjszakában észre sem vettem volna, ha a fáklyák táncoló fénye nem tükröződik a partközeli vízben. A nyugodt felszín máskülönben teljesen sötét volt, egyáltalán nem látszott benne a távoli Vegasnak az alacsony felhőkről visszaverődő halvány neonfénye. A színesre festett égbolt előtt épphogy látszottak a víz körüli magaslatok és fák, annyit azonban láttam, hogy a tavacska területe három és öt hektár között lehet, nem volt tehát valami óriási, de szimpla pocsolya sem. A túlsó parton egyetlen fénypont sem világított, amiből arra következtettem, hogy a tó és közvetlen környezte a birtokhoz tartozik.

Az innenső parton égő fáklyákat olyan szerkezetekből alakíthatták át, amelyekkel éttermek teraszait szokás fűteni. Mindegyik alapját egy-egy gáztartály képezte, rajta úgy két és fél méter magas rúd állt, amelynek tetején eredetileg gombaszerű tető oszlatta szét a hőt minden irányba. Ezt a tetőt eltávolították, a fűtőelemet pedig úgy

alakították át, hogy csapkodó, kék és narancsszínű lángnyelvekké válassza szét az égő gázt.

A tó és a főépület közötti kőteraszon is állt négy gázfáklya. A ház túl nagynak tűnt ahhoz, hogy egyetlen család otthona legyen, valaha vállalati üdülő lehetett, vagy negyven alkalmazott tölthette itt a hosszú hétvégéket, amelyek alatt megtanultak megbízni egymásban, és összemelegedtek kissé, mielőtt visszatértek irodáikba és folytatták azt a paranoiás, törtető viselkedést, amelynek elhagyását színlelték a tónál. Az épület sikertelenül próbálta ötvözni Frank Lloyd Wright és a klasszikus rönkházak stílusát, első emeletéről erkély lógott félig a terasz fölé, de a másodikon nem láttam ilyet.

Néhány földszinti és első emeleti ablak mögött emberek beszélgettek, míg mások határozott céllal, különböző feladatokat teljesítve jártak a szobák között. Ilyen messziről nem lehetett személyeket felismerni, de azt láttam, hogy férfiak és nők egyaránt vannak a társaságban. Lehet, hogy a bennem fortyogó szorongás fűtötte a képzeletemet, de energiájukból és testbeszédükből örömteli várakozást olvastam ki, ami aggasztott. Nem hittem, hogy olyan ártatlan valamit várnának ilyen lelkesen, mint a következő előétel.

Bal felé mintegy harminc jármű parkolt két sorban, mögöttük pedig ott állt a cowboy ProStar+ kamionja, amelyet legutóbb Los Angeles külvárosában láttam egy lepukkant garázsban, de ugyanakkor az általam Másholnak hívott, rémisztő másik helyen is.

Jól emlékezve arra, milyen közel voltam a szupermarket parkolójában ahhoz, hogy kiheréljenek, és hagyjanak elvérezni, átkeltem az úton, és a fák közelébe húzódva

elsurrantam az autók mellett. A kamiont különösen nagy ívben megkerülve elindultam a birtok hátsó része felé.

A jókora ház minden ajtaja és ablaka csukva lehetett, mert, bár sokan beszélgettek odabent, egy hang sem szűrődött ki. Annyira nem volt hideg, hogy megfagyjon a lehelet, de annyira azért igen, hogy a máskor zajos rovarok és békák most szunnyadjanak.

A távolból egy madár éles kiáltását hallottam, de nem ismertem fel, milyenét, meg két bagoly párbeszédét, amelyek kétségkívül azt panaszolták, hogy ilyen időben nem sok ízletes rágcsálót találni.

A birtok hátsó részén, a háztól ötven-hatvan méterre, két épület állt. A földszintes, fehérre festett faépület istállónak látszott. A másik kőből és rönkökből épült, úgy hússzor tizenkét méteres lehetett, meredek tetővel, mély ereszcsatornákkal, és kifejezetten fenyegető látványt nyújtott. A fáktól továbbra sem távolodva óvatosan megközelítettem az istállót.

Az elkínzott lélekként sikoltozó éjjeli madár, és a baglyok közeli huhogása nem tudták elnyomni annak a zaját, hogy valami bestia vág át rohanvást az udvaron, lihegve az erőfeszítéstől és a tettrekészségtől. Megtorpantam, hátrafordultam, és alacsony, fürge árnyat pillantottam meg, feketébbet az éjszakánál. Kinyújtottam a jobb kezemet, és megnyomtam a túlnyomásos szórópalack tetejét. A számomra nem látható altató gázfelhőnek pont úgy kellett érnie a célpontot, ahogy Mrs. Fischer tanácsolta. Elfojtott, kutyaszerű nyüszítést hallottam, majd acsargást, amely gyorsan fáradt mormogássá szelídült, négy botladozó láb zaját, majd egy súlyos test zuhanását a füvön, végül már-már elégedett sóhajt.

A sóhaj még el sem halt egészen, amikor újabb fenevad érkezett, lába hangosabban dobogott a talajon, mint az előzőé, arra utalva, hogy nagyobb példánnyal van dolgom. Kilőttem egy újabb adag altatót, mire a támadó váratlanul irányt változtatott.

Valószínűleg nem találtam telibe, mert a kutya – ha egyáltalán kutya volt kissé megtántorodott, de nem rogyott össze, hanem tüsszentett, aztán megint tüsszentett, és újra tüsszentett.

Már épp odamentem volna hozzá, hogy megpróbáljak rendes adagot adni neki, amikor szorosan a nyomában felbukkant a harmadik lény, és mire észrevettem, már rám is vetette magát. Villogó fogak vették célba a torkomat, és csupán centikkel vétve el azt, a golyóálló mellényembe martak, amely még inkább hatástalanította őket, mint egy lövedékkel tette volna. Harminckilónyi szénfekete dobermann döntött le a lábamról, és hengeredett keresztül rajtam bosszúsan vicsorogva.

Mivel tudtam, hogy felállni nem lesz időm, az oldalamra gördültem, és megint elsütöttem a szórópalackot, miközben a földre esett kutya macskafürgeséggel talpra ugrott. Csakhogy nem találtam el a dobermannt, aki mély torokhangot hallatott – feltételezem, azt közölte velem, hogy „meghalsz, szakács!” –, aztán nekem ugrott, olyan közelről, hogy láttam, amint a következő gázfelhő a szájába megy, mintha csak a szájszagát próbálnám kezelni valahogy. Az orrába ugyan nem jutott az altatóból, de már az íze is elegendőnek bizonyult, mert a támadásra kiképzett kutya megtorpant, nem sokkal a prédája előtt, amely én, a kutyabarát lettem volna. Undorodva öklendezett, hevesen rázta a fejét, megint öklendezett, majd elterült a földön,

centikről nézve az arcomba. Szemhéjai úgy ereszkedtek le csillogó szemére, akár színpad elé a függöny.

Mielőtt belélegeztem volna a kutya szájából visszaáramló párát, és a következő pár órát éles fogú drogos cimboráimmal durmolva töltöttem volna, talpra kecmeregtem, és körbefordultam, negyedik támadóra számítva. Úgy tűnt azonban, hogy a biztonsági osztag csupán három tagot számlál.

Noha hangos zihálásom a bagolyhuhogást már elnyomta, továbbra is hallottam a második kutya tüsszögését, úgyhogy elindultam megkeresni szegény blökit. Lekókadt fejjel üldögélt, és széles ívekben imbolygott. Fejét felemelve rám nézett, és a tüsszögés meg az állkapocsrepesztő ásítozás közepette nyomorúságos kis hangocskát hallatott, amelyben én valami vádló zöngét is hallottam. Elmondtam neki, hogy nem én akartam, hogy elharapja valakinek a torkát, én tudom, hogy valaha jó kutya volt, mert minden kutya jó, hogy neki csak pechje volt, mert rossz emberek közé keveredett, akik olyan viselkedésre tanították, amelynek láttán az anyukája nagyot csalódott volna, s hogy én együttérzek vele, de sajnos akkor is pofán kell fújnom még egyszer. Összerogyott, amint az anyag hozzáért. Örültem, hogy élve és egy harapás nélkül megúsztam a dolgot, azonban nem voltam valami büszke magamra.

Arrébb mentem néhány lépéssel, majd szemügyre vettem a házat és a környezetét. Bentről senki sem figyelhetett fel a kis kalandomra a falkával, de ha kint járt valaki, az esetleg hallhatott valamit. Az őrkutyák ugatnak, hogy elriasszák a behatolót, a támadásra trenírozott állatok azonban nem adnak figyelmeztető jelzést, és úgy vannak idomítva, hogy a teljes akciót a lehető legkevesebb zajjal

hajtsák végre. A három dobermann diszkréciója ezúttal az én javamat szolgálta, mert az éjszaka töretlen csendjéből ítélve még mindig nem tudta senki, hogy ott vagyok.

A kutyák nyilván az összes érkező vendéget megszaglászhatták, így tudták, hogy őket nem szabad megtámadni. Vagy talán le lehetett állítani őket valami könnyen megjegyezhető parancsszóval – mondjuk, a *tormás virsli*-vel.

Az újabb acsargó morgás hallatán akkorát ugrottam ijedtemben, hogy ha van nálam egy lángoló szablya, könnyűszerrel el tudtam volna vele csapni a lábam alatt, ahogy azok a kozák kardtáncosok szokták. Épp kiszámoltam, hogy még legalább három, de talán öt lövésre is elegendő altatóm van, amikor észrevettem, hogy nincs rá szükség. A morgás valójában hortyogás volt. Aztán felhangzott még egy. A következő pillanatban már mindhárom kutya kánonban húzta a lóbőrt.

Aggódtam, hogy ha valaki kijön a házból, meghallhatja a kutyakoncertet, és esetleg utánanéz, mi történt. Két kezemmel megragadtam a legközelebbi dobermann két-két lábát, és elvonszoltam egész a fákig, öt-hat métert az istálló felé is haladva. Tömött, sima szőrének, és az esti harmattól nedves fűnek köszönhetően majdnem olyan könnyű volt húzni, mint egy szánkót a jégen. Mégis, mire mindhármukat odavittem, már izzadtam, lihegtem, és egy életre lemondtam arról, hogy a kutyarángatás legyen a hobbim.

A kutyusok egymás mellett hevertek, ugyanarra nézve, lábaik párosával keresztbe téve egymáson, de csak a helyzetük lett összehangolva, a horkolásuk továbbra sem. Mindig is rendmániás voltam, ami jól jön egy szakácsnak, ha a lehető legkevesebb vendéget akarja megmérgezni, de

nálam már a rögeszmés-kényszeres személyiségzavar lehetőségével fenyeget. Már csak három takaró, három piros-fehér csíkos hálósapka, és egy rohanó macskát formázó kislámpa kellett volna, hogy egészen mesekönyvbe illő legyen a kép.

Ha valaki a parkolóba igyekezett volna a háztól – idegesen hajtogatva, hogy „tormás virsli, tormás virsli, tormás virsli” –, valószínűleg nem hallotta volna meg a horkolást. De ha mégis, jó eséllyel egy erdőben kószáló éhes vadállat morgásának vélte volna. Eszébe ötlött volna minden a medvétől a Nagylábúig bezárólag, és dehogy lett volna kedve ahhoz, hogy közelebb menjen kíváncsiskodni.

Minimum egy órám volt, amíg a kutyák felébrednek, eszükbe jut, hogy mi történt, azonosítás céljából megszaglásszák egymás fenekét, ádáz bosszút esküsznek, és a keresésemre indulnak. Úgy terveztem, hogy én addigra már messze járok a tizenhét gyerekkel együtt. Ha mégis itt leszek még egy óra múlva, a kutyák lesznek majd a legkisebb gondom, mert vagy fogoly leszek vagy halott.

HUSZONÖT

Már nem tartottam lelki szemeim előtt a cowboy képét. Itt volt a birtokon, nagyon közel. Ha a pszichikai magnetizmus segítségével keresem, azzal azt kockáztattam volna, hogy őt vezeti el énhozzám, nem engem hozzá, mint amikor a Ford Explorer-ben ültem, ő meg letolt engem az útról.

Inkább a Payton-gyerekekre gondoltam – Jessie-re, Jasmine-re és Jordanre – és reméltem, hogy inkább előbb, mint utóbb rájuk találok. Akárhol is voltak, ott kellett lennie a többi gyereknek is. De még nem éreztem, hogy igyekeznének a figyelmemet felkelteni.

Különös képességem megbízható, de nem száz százalékig, ahogy a legendás Magic Johnson sem talált be minden egyes alkalommal, amikor kosárra dobott. Igaz, jóval többször igen, mint nem, és többször csak elképesztően kicsivel vétette el a célt. De akármilyen adottságokkal bírunk is, soha sem fogjuk tudni őket teljesen tökéletesen alkalmazni, hiszen emberek vagyunk, az ember pedig hibázik olykor.

Az ajtót zsanéron mozgó acélheveder zárta, amelyet rögzítőcsavar tartott a helyén. Elforgattam a csavart, és óvatosan, nehogy zajt csapjak, felnyitottam a hevedert.

Nem hittem, hogy a gyerekeket ebben az épületben tartják fogva. Ha itt lettek volna, őr is állt volna az ajtó előtt. De ezért ellenőriznem kellett.

Az ajtó halkan nyikorogva nyílt, én pedig besurrantam rajta, és behúztam magam után, résnyire nyitva hagyva. A sötétségnek szalma-, penész- és porszaga volt.

A kis elemlámpa sima bevonatán semmi sem volt, ami beakadhatott volna a rugalmas kis csőbe, amely az övemen tartotta. Simán kicsúszott belőle, akár a kard a hüvelyéből, majd a lámpa testébe süllyesztett kapcsoló lágy fehér fénypengét villantott fel, amely fölé odatartottam a kezem, hogy csak a padlóra irányuljon, az ablakon ne világítson ki közvetlenül, és ne legyen túlságosan is jól látható odakintről.

Habár tényleg istállóban voltam, amelyben mindkét oldalra bokszok nyíltak, itt már évek óta nem tartottak állatot. Az egyetlen jele annak, hogy valaha is voltak itt lovak, néhány kövületként megőrződött patkónyom volt a valaha benyomható, de mára már keményre száradt, döngölt földpadlón. Egyes sarkokban sápadt szalmacsomók derengtek, mint tüskés tengeri lények abban a távoli múltban, amikor ezek a hegyek még az óceán fenekét alkották. Porréteg vont be mindent, és élőlénynek csak a pókok voltak itt, amelyek most is türelmesen várakoztak vagy éppen mászkáltak selyemépítményeikben.

Végigsétáltam az istállón. Nem úgy tűnt, mintha volna itt a számomra bármi fontos, de az intuíció azt súgta, hogy amit látok az épületből, az csak egy része a teljes valójának.

Az istálló végében két helyiség nyílt egymással szemben. Az egyik a lószerszám-kamra lehetett. A másikban üres etetőládák álltak. Egyikben sem volt semmi érdekes.

Sohasem jártam még itt, mégis volt az istállóban valami ismerős.

Egy pillanatra megálltam, és füleltem, bízva abban, hogy ha a megfelelő irányba forgatom a fejemet, meghallok valamit, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy – a gyerekekkel együtt – életben maradjak. A csend azonban kitartott.

A félig eltakart lámpát továbbra is lefelé irányítva visszatértem a másik végébe. Épp kinyitottam volna a festett deszkaajtót, amelyen beléptem, amikor észrevettem, hogy a földpadló változáson ment keresztül. Most már mintha betonból lett volna.

A fejem fölött barátságtalan fénnyel égtek a láncon lógó, tölcsér alakú burával borított lámpák, és most láttam, hogy mintha már a falak is betonból volnának, ugyanabból az ősrégi anyagból, amelyből a Máshol épületeinek belső felületei is. Mikor a falra tettem a kezem, simának, hibátlannak és hűvösnek éreztem. Amikor azonban azokra a falakra gondoltam, amelyek korábban itt álltak, egyből megéreztem a fa durva tapintását, és a deszkák közötti egyenetlenségeket, mintha az én valóságom csupán alámerült volna, de még mindig elérhető lenne a Másholbeli istálló felszíne alatt.

Az elemlámpát kikapcsolva megfordultam, és láttam, hogy a bokszok és kisebb helyiségek eltűntek, és az épület most egyetlen hosszú, tágas teret alkot. Mindkét fal mentén különböző stílusú vitrinek sorakoztak, mintha egy régiségkereskedés raktárában állnék. Szalmacsomók, por, hálójukban ülő pókok sehol. Azokon az ablakokon túl, amelyeket nem álltak el a vitrinek, az éjszaka sötétebbnek tűnt, mint a nevadai éjszaka volt, ugyanaz a vaksötét, amelyben a Másik Óddal viaskodtam annak az épületnek a tetején.

Ezek arra használták a Másholt, hogy oda rejtsenek el dolgokat, ahol még a legjobb és legszorgalmasabb nyomozó sem találja meg, és hogy ott tanácskozzanak a maguk fajtájából valókkal, ahol ezen a világon senki sem hallhatja meg őket.

Paranormális képességeimnek köszönhetően, amikor beléptem ezekre az állomásokra, érzékeltem a másik világot, amely csakis ezeken a pontokon érintkezett az enyémmel. De ha egy barátommal együtt jövök ide, ő ugyanazt a poros, rég nem használt istállót látta volna, és amikor én átkerültem a Másholba, ő nem látott, nem hallott volna engem.

A kamionospihenő zuhanyzója, az elhagyott ipari épület Los Angeles mellett és ez a hely nem véletlenszerűen ugrált ide-oda a világok között, ahogy azt eddig gondoltam. Nem lehetett kizárni engem a Másholból, de ottrekedni sem tudtam volna. Ezek a helyek mindig mindkét helyen léteztek. Tudat alatt én magam nyitottam meg – és zártam be – ezt a másik birodalmat.

Érdekes.

És mit rejtegethetnek itt antik bútorokon kívül?

A lámpák az épület hosszanti tengelye mentén lógtak, fénykörököket rajzolva az árnykévék közé a szürke padlóra. A falak mellett csillogott-villogott a vitrinek polírozott mahagóni-, dió- és cseresznye- fája, de nem láttam, mi van vagy van-e valami egyáltalán az üvegezett ajtók mögött. Nem láttam okát azt hinni, hogy kiállítanak bennük valamit, mégis, bár összeszorult a szívem a félelemtől, úgy éreztem, muszáj közelebbről is megnéznem.

A baloldali szekrénysorral kezdtem. Az első kettő üres volt, és elemlámpám fénye felfedte, hogy polcaikat és hátsó falukat sötétkék bársonnyal vonták be, amelyen a legszebb – limoges-i, drezdai, Minton-, Doulton- vagy Pickard-porcelánokat mutogatják mint műalkotásokat.

A harmadik vitrinhez lépve láttam, hogy ez is valami sötét anyaggal van bélelve, de nem porcelán van benne, és nem is üres. Az ajtaját kinyitva láttam, hogy a polcokon

nagy, vastag üvegedények, már-már korsók állnak, amelyeknek a tetejét leforrasztották. Az üvegek színtelen folyadékot, nyilván valamiféle tartósítószert tartalmaztak. Valamint mindegyikük egy-egy levágott emberi fejet.

Olyan az életem, hogy már több alkalommal fedeztem fel különféle förtelmes dolgokat, amelyeket gyűjtők rejtegettek, akik nem elégedtek meg ritka érmékkel, bélyegekkel vagy tűre felszúrt lepkékkel. Azt mondják, a kiismerésben rejlik a közöny, de az ilyen elmebetegek haláltrófeáinak kiismerése nem közönyt eredményez, nem az érzelmek hiányát, csak higgadtságot, felindulás nélküli érzelmet. Bizonyos mértékig képes voltam bizonyítékként vizsgálni ezeket a fejeket, ahogy a nyomozó képes szemügyre venni a legborzalmasabb erőszak helyszínét is. Képes voltam józanul felmérni, milyen veszélyre figyelmeztetnek ezek a trófeák, hogy ha itt valaki ilyen szörnyű gyűjteményt képes összehozni, akkor az én részemről is teljes könyörtelenségre lesz szükség, ha le akarom győzni őt, és biztonságban kijuttatni innen a gyerekeket.

A következő vitrinhez lépve további fejeket találtam, valamennyiük szemét kinyitották, kivéve háromnál, akiknek egyik vagy mindkét szemét kivájták. Más arcok kínzás nyomait viselték, amit nem fogok részletezni, mert a holtaknak is épp annyi joguk van a méltósághoz, mint az élőknek. A legtöbb fejen nem volt seb, csak ott, ahol elválasztották a nyaktól, és ha meg is kínozták őket, a bántalmakat a testük szenvedte el.

Minden trófea homlokára hieroglifákat írtak, nyilván valami lemoshatatlan filccel, mert a tartósító folyadékban eltöltött idő dacára még mindig feketék voltak. Az írás, amely vízszintesen haladt, nem függőlegesen, ahogy az ősök csinálták volna, nekem egyiptominak tűnt, de lehetett

éppen más is. A szimbólumok piktografikus jellege ellenére sokról fogalmam sem volt, mit jelent, pedig mindegyiknek része volt egy állat stilizált alakja, általában madaraké vagy furcsa alakba rendeződött madárcsoportoké, de volt ott macska, kecske, bika, kígyó, gyík, szkarabeusz és százlábú is. Fogalmam sem volt, mi szükség lehet a jelekre, de annyit kitaláltam belőlük, hogy rituális gyilkosságok történtek.

A gyűjtemény több női fejet tartalmazott, bár jócskán képviselve volt a hímnem is. Több volt a fehér, mint a fekete, nagyjából a népesség arányában, de akadt ázsiai és latin fej is elég. A gyűjtők – mert ez nem lehetett csupán egyetlen elmeháborodott műve – az egyenlő esélyek jegyében gyilkoltak. Kövérek és soványak, szépek és csúnyák, huszonévesek és nyugdíjasok egyaránt elhullottak ezen az elszigetelt birtokon, majd tartósították őket, hogy gyilkosaik lejárogathassanak szörnyűséges galériájukba csodálni a gyűjteményt, és nosztalgiázva elmerengjenek egy-egy pohár finom vörösbor felett.

A halottak haja szabadon lebegett a tartósító folyadékban, egyeseknek részben elfedte az arcát. Néha úgy tűnt, mintha a fürtök mögül kandikáló, rémülten tágra nyílt szemek követnének engem, de tudtam, hogy ezt csak beképzelem magamnak, és nem a halottaktól kell félnem, hanem attól, aki végzett velük.

Egyszer csak rájöttem, hogy az egész helyben az a legfurcsább, hogy egyetlen kóbor lélek sincs itt, aki arra áhítozna, hogy gyilkosára lesújtson az igazság. Ha korábban el tudok képzelni egy ilyen helyet, azt vártam volna, hogy életük utolsó óráinak eseményeitől még mindig szenvedő szellemek egész tömege kísért itt.

Egyre erősebben érezve valami sürgetést, végignéztem a többi vitrint is, és láttam, hogy egyes fejek talán

kamaszoktól származnak, de gyerekfej nincs köztük egy sem. Csak feltételezni tudtam, hogy a gyilkos szekta ocsmány tevékenységében van valami módszeresség, csak fokozatosan jutnak el a végkifejletig, és ma éjszaka akarják elkövetni eddigi legvérlázítóbb bűnüket: a legártatlanabb áldozatok megalázását, megkínzását és meggyilkolását.

Az utolsó vitrinben az arcok különböző mértékben el voltak szenesedve, bőrük felhólyagzott, és én minden kétséget kizáróan tudtam, hogy a cowboy legutóbbi művét szemlélem. A koponyák méretéből ítélve valamennyi áldozat felnőtt volt, de már nem maradt sok idő addig, amíg a lángszóró jóval apróbb célpontok felé fordul.

Ilyen kimondhatatlan iszonyat jelenlétében nem voltam képes tovább megőrizni a higgadtságomat, azt a bizonyos „felindulás nélküli érzelmet", amelyről az előbb beszéltem. Még a legtapasztaltabb rendőr és a legharcedzettebb katona is, akinek hivatalból el kell fojtania dühét az emberi tettek iránt, néha képtelen erre, és az emocionális fájdalom összeomlással is fenyegethet, mielőtt képesek újból felülkerekedni rajta.

Nemzetünk azon kevesek egyike a Föld történetében, amelyik eddig nem termelte ki a maga Hitlerét, Sztálinját, Pol Potját, Mao Ce-tungját vagy Vlad Draculját, akik sohasem elégedtek meg azzal, ha mindenki térdre borult előttük, akik úgy akartak új világ alkotói lenni, hogy a régit elpusztítják. De valami most mozgásban van. Az ilyen esetek, amelyek egykor ritkák voltak, de manapság egyre gyakoribbak, valaha megrázták az országot, de ma mintha ugyanannyi embert izgatnának fel, mint amennyit megráznak. A Los Angeles felé útközben látott vízióm, mindaz, amit álmomban látok, és most ez a gyűjtemény is azt a félelmemet erősítik, hogy hamarosan mi következünk.

Ebben a korban, amikor gúny tárgya az ártatlanság, mikor az igazságot hevesen tagadják, sőt akár gyűlölik, amikor oly sokan lenézik azt, aki nem ért velük egyet, mikor a papok és tanárok zaklatják azokat, akiket védelmezniük kellene, mikor ünnepük a hatalmat és hírnevet, de becsmérlik az igazi törvényt és a szerénységet, milyen tűzfal maradt az emberek és az őket elnyelni készülő erők között?

Én csak egy kis szakács vagyok némi különleges képességgel, nem a Góliát legyőzésében olyan biztos Dávid, csak egy halandó, aki próbál előrejutni a viharban, ahol számolatlanul rajzanak a szörnyetegek. Én önök vagyok, olyan, mint önök, apától és anyától születtem én is, csak éppen ezzel az áldással vagy éppen teherrel. Abban a Másholbeli istállóban én is éppen úgy éreztem, ahogy önök közül bárki érezne, eluralkodott rajtam a bukástól való rettegés.

Már majdnem kiléptem az ajtón, amikor eszembe jutott, hogy nem a nevadai éjszakába lépnék ki, ahol csak három kutya horkol, hanem a Máshol épületeit körülvevő vaksötét pusztaságba. És azon a kiégett helyen a Másik Odd várna, aki meg akarna csókolni, és azt mondaná, *Add a lélegzeted, malacka, a lélegzetedet, és a gyümölcsöt annak a végén!*

HUSZONHAT

Tétován álltam az ajtónál, és fogalmam sem volt, meddig kell várnom, míg ez a pormentes és élettelen Másholbeli istálló visszaváltozik a koszos, pókok uralta épületté az én valóságomban. Egy percig, kettőig? Egy óráig? Amíg minden gyerek meg nem hal?

Ha a hírhedt fejnélküli lovas itt akarta volna helyrehozni magát, óriási választékból szemezgethetett volna, és ha idetéved a Másik Odd, hamarosan a lovas rendelkezésére áll az én fejem is.

A Másikon való töprengés akár ide is vonzhatta őt hozzám, de olyan sötéten lenyűgöző figura volt, hogy nem tudtam kiverni őt a fejemből. Emlékeztem, hideg, petyhüdt húsának undorító érintésére, olyan volt, mint egy holttesté a hullamerevség elmúlta után, amikor már munkálkodnak benne a Halál apró csatlósai. Mégis erős volt, megállíthatatlan, és tíz kilencmilliméteres lövedék sem tett benne semmi kárt. Most két tizenöt lövetű pisztoly volt nálam, plusz négy tartalék tár, összesen kilencszer annyi lőszer, mint korábban; figyelembe véve azonban, hogy a tíz golyónak nulla hatása volt, a kilencszer nullát még kiszámolni sem volt érdemes.

Abban a Másholbeli épületben ott Los Angeles mellett volt egy pillanat, amikor az egyik láncon lógó lámpát nézve megkérdőjeleztem annak létét – mire az halványodni kezdett. Most biztos voltam abban, hogy a puszta akaraterőmmel eltüntethetem a Másholt, és visszahozhatom a saját világomat magam köré.

Korábban ez az ajtó függőleges deszkákból állt, amelyet belülről Z alakban elhelyezett keresztpántok fogtak össze, még a fehér festéken át is látszottak a fa görcsei, illetve maga a nyers fa is egy-két helyen, ahol a festék lepattogzott. Most az egyenletes fehér ajtó látszatra és tapintásra is hibátlanul sima volt, az ajtó félig alakot öltött ideája.

A plafonról lógó lámpák kialudtak, és csak a LED-es zseblámpa fagyos fénye maradt, amelyben látszottak a deszkák, a döngölt földpadló, az üres bokszok, a fátyolcsapdáikban ülő pókok, de a fejek gyűjteménye nem.

Kiléptem az éjszakába, és nem a fénytelen pusztaság fogadott, ahol olyan fekete volt az ég, akár egy szénbánya mennyezete. Sőt, a vihart, amelyről azt hittem, előbb-utóbb újra utolér, teljesen beitta a szomjas sivatag. A felhőzet szakadozott és emelkedett, úgy tűnt, legalábbis helyenként, hogy egy órán belül lefoszlik, mint valami kötés, és felfedi a gyógyult, élő eget.

Eltettem az altatógáz palackját, és az egyik Glockot húztam elő. Okos ötletnek tűnt.

Jessie, Jasmine, Jordan…

A fákhoz közel maradva megközelítettem a meredek tetejű, kőből és rönkökből épült házat. Amióta csak először megpillantottam, még messziről, a sötétben is baljósnak láttam. Most, hogy megkerültem, és közelebbről is megnéztem, az első benyomás csak erősödött, még sötétebb lett, és éreztem, hogy odabent megtalálom azt a romlottságot és gonoszt, amely magyarázatot ad a fejgyűjteményre.

A hússzor tizenkét méteres épülettömb olyan volt, akár egy erőd, ablaktalan és riasztó. Még egy középkori váron is lettek volna lőrések, keskeny nyílások, amelyeken át az íjászok védekezhettek a barbárok ellen, vagy magas,

csúcsíves ablakok, amelyek beengedték volna a természetes fényt. Én azonban éreztem, hogy semmi természeteset nem látnak odabent szívesen, hogy ezt az építményt a barbarizmus ünneplésére emelték, hogy építői nem érezték szükségét lőréseknek, mert tudták, hogy a civilizációnak jelenlegi és közeljövőbeli állapotában nem áll érdekében támadást indítani ellenük.

Három alacsony, széles lépcsőfok vezetett fel az egyetlen ajtóhoz, amely az épület hátsónak látszó, a főépületből nem látható oldalán nyílt. Megkockáztattam a lámpafényt, és egy kortól megzöldült bronztáblát pillantottam meg, amelyet számtalan apró nyíl díszített, mind a középpontból sugárzottak ki különböző irányokban, ahol az alapból kiemelkedő bronzbetűkkel írva egyetlen szó állt: CONTUMAX.

Sejtelmem sem volt, mint jelenthet ez a szó.

Úgy hangzott, mint egy vény nélkül kapható hashajtó vagy herpeszkrém neve, de nyilvánvalóan nem az volt. Akármit is jelentett, a nyílhegyek ellenségességet sugalltak valamivel szemben.

Az ajtó talán többnyire zárva volt, ezen az ünnepélyes estén azonban nem. Sötét előtérbe lestem be rajta. Szemben az ajtóval egy újabb állt, félig nyitva, amely egy jól megvilágított kamrába vezetett.

Nem akaródzott bemennem, megkockáztatni, hogy csapdába esem egy olyan helyen, amelynek mindössze egyetlen kijárata van, de éreztem, hogy odabent olyasvalamit tudhatok meg, ami nélkül nem lehetek hasznára a gyerekeknek. Beléptem, és halkan becsuktam magam után a külső ajtót.

Csendben a belsőhöz léptem, és füleltem, de nem hallottam semmit. Visszatartottam a lélegzetemet, hogy jobban halljak, de a csend így is tökéletes maradt.

Mikor levegőt vettem, megrándult az arcom, a különös, alig érezhető, mégis kellemetlenül kesernyés szagtól. Ízként is jelentkezett, még gyengébben, mint a szag. Az Ipecac szirupra emlékeztetett, amelyet az orvosok mérgezéskor alkalmaznak hánytatásra, de ezúttal – elég sikertelenül – mentával próbálták elfedni.

Belöktem az ajtót, beléptem a szobába, és megállított az, ami ott fogadott.

Kőből és rönkből épült falak, mint odakint, kockakő padló, egyetlen bútor nélkül, mindez egy legalább tizenkét méter széles, tizenöt méter hosszú és tizenkét méter magas teremben. A falak mentén jobb- és baloldalt is hét-hét, összesen tizennégy betonemelvény állt, mindegyik jó két méter magas. Tetejükön, felülről szúrófénnyel megvilágítva, gőgösen lefelé nézve egy-egy fehérre fakult koponya állt, méghozzá óriási, görbe, barázdált szarvukból ítélve hegyi vadjuhok koponyái.

A padló kövei laposak voltak, szélüket nem kerekítették le, alig volt köztük fuga, és körkörös mintázatban tették le őket, gyűrűt gyűrű után, amelyek középen egy nagy kerek kőhöz vezettek. Félve léptem oda a kőhöz, és ezt a szót olvastam belevésve: POTESTAS. Újabb tudáspróba előtt álltam tehát – és újfent bebizonyosodott a tudatlanságom.

Jobbra és balra néztem, a tizennégy totemre. A keskeny koponyák oldalán ülő huszonnyolc szemgödör – noha üres volt és fekete –, mintha mind engem figyelt volna gonoszul. E szentségtelen ház építői nem csupán kecskekoponyaként állították ide őket, hanem a nagy szarvas kígyót jelképezendő, aki ennek a világnak a hercege volt. A tizennégy kecskeszájat kinyitva rögzítették, talán a kielégíthetetlen étvágy szimbólumaként, amelyet a herceg kelt, és amelynek bőséges táplálását ígéri.

Nem mentem tovább, de a terem végében megpillantottam egy nagy táblát, amely a tartólábakkal egyetemben talán fekete gránitból volt. Mögötte a fal mentén, két ponton egy gerendához erősítve, hosszú, szilva nagyságú vörös gyöngyökből fűzött gyöngysor lógott, köztük egyenlő távolságban felfűzve öt emberi koponya, amelyekről tudtam, hogy éppolyan valódiak, mint a vadjuhokéi.

Ennek a gyászos alkotásnak a miniatűr változata lógott a cowboy kamionjának vezetőfülkéjében.

Az első találkozástól kezdve, amely sok egyéb eseményen keresztül idevezetett, világos jeleket kaptam ellenfeleim természetét illetően. Valamilyen szinten megjegyeztem a kirakós darabkáit, összeillesztettem őket – aztán pedig nem voltam hajlandó elfogadni az általuk kiadott képet.

Látszólag mintázatok nélküli világunkban azért igenis léteznek ilyesmik, a leggyakoribb minta pedig a kör. Akár a farkát kergető kutya, mi is kör- be-körbe járunk egész életünkben, keresztül az évszakok körforgásán, újra elkövetve hibáinkat és hajszolva a megváltást. Születéstől halálig felfedezünk és keresgélünk, végül aztán oda érkezünk meg, ahonnan elindultunk, a múlt egyetlen lassú körré alakul a körhintán, hogy a jövőnkké változzon, és ha tanultunk belőle valamit, amit érdemes volt megtanulni, a körhinta arra a helyre visz, ahol a leginkább lennünk kell.

Az én utam ekkor kicsit több mint huszonkét éve tartott, de tizenkilenc hónappal korábban sokkal mélyrehatóbb utazássá változott, mint előtte volt. Sokszor mondtam már, hogy életem értelmének keresése közben úgy tanulok, hogy oda megyek, ahová mennem kell. És tényleg tanulok. De csak itt és most döbbentem rá, hogy nem a tanulás

mozgatott leginkább, hogy a Pico Mundó-i lövöldözés óta zarándokutat járok, keresve a bűnbánat szentségét, megbocsátást egy olyan hibáért, amelyről sosem voltam hajlandó elhinni, hogy feloldozhat alóla az egyszerű gyónás és megbánás. Most pedig körbejárva visszaérkeztem ahhoz az ellenfélhez, akit annak idején nem győztem le egészen, ugyanahhoz az engesztelhetetlen ellenséghez, akitől talán sok embert megmentettem, de nem mindet, tizenkilencet nem, köztük azt, akinek a szíve egy volt az enyémmel.

A gyilkosok a bevásárlóközpontban egy sátánista szektához tartoztak. Ahogy a cowboy, és az ezen a helyen, ezen az éjszakán összegyűlt emberek is. Más emberek, más szekta, ugyanaz az ellenség. Órákkal korábban tudtam már az igazságot, de igyekeztem elfojtani.

A tagadás azonban nem lehet állandó. A vadjuh-koponyákat gúnyolódva ugyanúgy helyezték el, ahogy egy katolikus templomban a tizennégy stációt szokták. A vörös gyöngysor az öt koponyával a rózsafüzért, és annak öt örvendetes, öt fájdalmas és öt dicsőséges titkát sértegette.

Az ellenség ugyanaz volt, én azonban sokkal sötétebb és elvetemültebb helyen voltam, mint azon a napon Pico Mundóban.

Annak a tizenkilenc hónappal korábbi szektának a tagjai játékot csináltak a gonoszból, és a gyilkosságokat elsősorban az általuk okozott izgalomért követték el, ugyanúgy játszották a sátánhitet, ahogy a gyerekek műanyag fogakkal és palástként használt takarókkal vámpírt játszanak. Azok a szektatagok sem szellemileg, sem érzelmileg nem kötelezték el magukat teljesen a hitük iránt. Amikor szembekerültem velük, megvolt bennük a vakmerőség és a kegyetlenség, de semmi más erő, amely megkülönböztette volna őket más szociopatáktól.

Tulajdonképpen, bár ettől még ugyanolyan halálosak maradtak, nem voltak egyebek szimpla kéjgyilkosoknál.

A ProStart+ sofőrje és a gyülekezet, amelyhez tartozott, azonban valódi hívők voltak, akik oly buzgón és szenvedélyesen gyakorolták hitüket, hogy jutalmul megkapták a Másholba vezető ajtók kinyitásának képességét. Élvezték, hogy képesek tetteiket elrejteni mások szeme elől, ahogy a cowboy is láthatatlan maradt a vásárlók előtt a szupermarketben, amikor elsütötte a pisztolyát, és azzal fenyegetett, hogy ártatlan vásárlókat öl meg, ha nem megyek vele csendben.

A küszöbön álló újabb küzdelemben jókora túlerőben voltak velem szemben a sötét oldalon állók. És bár paranormális képességeim általában adtak nekem némi előnyt, az övéik legalábbis egyenlő erejűek voltak az enyémekkel.

A szemem hozzászokott a világításhoz, és most láttam, hogy a teremben álló gránittömbön hever valami, ami mintha vastag fekete könyv lett volna. Egész lényem lázadt az ellen, hogy megközelítsem az oltárt, de tudtam, hogy így kell tennem.

A fekete bőrbe kötött könyv ezer számozott lapot tartalmazott, amelyek bizonyára üresek voltak, amikor a kötet készült. Az első oldal tetejére ezeket a szavakat nyomtatták: *Meridián démon gyülekezete, alapíttatott az ő nevének dicsőítésére, az 1580.k év októberének 7. napján, Angliában, az oxfordshi- re-i Oxfordban.*

A következő négyszázharminchárom lap mindegyikét a gyülekezet története egy-egy évének szentelték. Minden lap tetején egy név állt, kiegészítve a *főpap* szóval, és a helyszínnel. Ugyancsak minden lapon szerepelt egy kézzel írt elmélkedés a gonosz szépségéről és szükségességéről,

amelyet nyilván maga a pap fogalmazott meg. Lapozgatás közben láttam, hogy egyes főpapok évtizedekig, mások csupán néhány évig töltötték be a tisztséget. Nem volt időm elég alaposan átvizsgálni a kötetet ahhoz, hogy megtudjam, mikor költözött át a szekta Amerikába. A négyszázharmincharmadik oldalon a jelenlegi évszám, illetve a főpap neveként Lyle Hetland szerepelt; máskülönben a lap üres volt, a főpap még nem írta le az ez évi elmélkedést.

Több mint négyszáz év, sok-sok nemzedéknyi téboly és gyilkolás. Nem az elsők voltak a fajtájukból, és nem is az utolsók. Már az írott történelem legkorábbi töredékeiben is esik szó efféle csoportokról. Ha fennmarad addig a világ, a legutóbbi ilyenek tevékenységéről az interneten lesz majd beszámoló, vagy azon, ami akkorra a helyébe lép. Az emberi szív választhat igazság és hazugság, fény és sötétség között, és ha ez a világ egyszer virágzó, tökéletesen materialista hely lesz, ahol mindenki tudományosan racionalistának vallja magát, egyesek titkon akkor is imádni – és követni – fogják a gonoszt, még akkor is, ha olyanok már nem maradtak, akik az abszolút jóban hisznek. A jókat időről időre kimeríti az ellenség fáradhatatlansága, és szükségük van egy kis békére, azokat azonban, akik a sötétséget imádják, a harc, az erőszak és a gyűlölet élteti, és nem szenvedhetik a békét.

Mentem, ahová mennem kellett, és megtudtam, amit nem akartam tudni. És most már csupán egyetlen hely létezett a számomra: a ház, ahol a gyerekeket fogva tartották, és ahol közeledett az öldöklés ideje.

A koponyák nekem csak koponyák voltak, akármit is jelentettek másoknak, így egyszerűen hátat fordítottam nekik.

HUSZONHÉT

Odakint olyan csend honolt, mintha megszűnt volna a légkör. Valahol a magasban azonban biztos fújt a szél, mert a felhők a szemem előtt szakadoztak fel és foszlottak cafatokra.

Megkerültem a szentélyt, és a házat néztem, azon tűnődve, vajon annak a bejáratát erősebben őrzik-e, mint a birtokét. Úgy sejtettem, hogy nem.

Tudták, hogy polgártársaik ebben a szép új században úgy döntöttek, nem vesznek róluk tudomást, hogy mesterüket és őket magukat is puszta mítosznak tekintik. Nem jöhetett ide utánuk szaglászni senki, hiszen senki sem hitt a létezésükben. Ki fegyverkezik fel, és indul levadászni a bőszhedt Gyilkanyesszt, vagy vezet expedíciót az Északi-sarkra, hogy meginterjúvolja a Télapót?

Na meg aztán a szekta is elvarázsolhatta a helyet, hogy mindenkit vakká tegyen a létezésére, ahogy a zöldség- és gyümölcsosztály vásárlói sem látták a hangtompítós pisztolyt, amellyel a cowboy szétlőtte a sárgadinnyét. Magára valamit is adó ember persze nem hisz az ilyen varázslatokban, de nagyon jól működött az az ő hitük nélkül is.

Valószínű volt, hogy a dobermannoknál komolyabb védelmi intézkedést nem tettek. Talán még azokat sem biztonsági okokból idomították őrjáratozásra és ölésre, hanem a kiképzőjük egyszerűen örömét lelte abban, hogy elronthat három kutyát. A kutyák alapvetően ártatlan

lények, és ezek az emberek semmit sem szerettek jobban, mint az ártatlanok megrontását – és elpusztítását.

Ha a cowboy úgy gondolta volna, hogy még élek, talán állnak itt őrök. De ő azt hitte, végzett velem a zuhanyzó Másholbeli változatában. Sőt, én is azt hittem. Teljesen úgy éreztem, hogy meghaltam, de aztán azóta minden arra utalt, hogy élek.

A ház elülső részén mindenütt égtek a fények az elfüggönyözetlen ablakok mögött. Ember viszont sokkal kevesebb volt itt, mint a tó felőli oldalon. A földszinten konkrétan senkit sem láttam sehol, csak a konyhában.

A pisztolyt készenlétben tartva átvágtam a gyepen. Éreztem, hogy olyan nagyon lopakodni nincs időm, de azért nem mentem oda a házhoz, amíg el nem haladtam a konyhaablakok előtt, amelyeken át láttam, hogy négyen gürcölnek odabent.

Jessie, Jasmine, Jordan…

Franciaablakok előtt haladtam el, amelyek mögött fényt láttam, elértem egy tömör ajtóhoz, haboztam egy kicsit, majd megpróbálkoztam vele, és kinyitottam. Megvilágított előszobába nyílt: a falakon fogasok voltak a kabátoknak, alattuk pedig kis padok álltak, amelyeken ülve fel és le lehetett venni a cipőt.

Az előszobának két másik ajtaja volt. Az egyik mögül hangokat hallottam, és kikövetkeztettem, hogy az biztos a konyhába vezet. A másik mögött halványan megvilágított hátsó lépcső fogadott, felfelé és lefelé is vezetett, és egyik irányból sem hallottam lépteket.

A pszichikai magnetizmus és a logika egyaránt a pincébe vonzott. Ha az ember elrabol tizenhét gyereket, olyan emberáldozatnak, amely egy azték papot is

gondolkodóba ejtene, a pince kínálkozik logikus megoldásként a kicsik fogva tartására.

Lementem a lépcsőn egy ajtóhoz, hallgatóztam rajta, és azt hallottam, amit hallani akartam, vagyis semmit. Az ajtó mögött tágas folyosó húzódott végig az épület alatt. Mindkét oldalán további ajtók sorakoztak, egyikük sem volt nyitva.

Az ajtókon nem láttam jelölést, még piktogramokat sem, olyan okos kis rajzokkal, amelyek szerte a világon jelzik a női és férfi mosdókat, elsősegélynyújtó helyeket, postaládákat és még sok egyebet. Mondjuk pont olyan piktogram, amely azt jelentené, hogy *Elrabolt gyerekek itt,* valószínűleg nem is létezik.

Hat méterrel előttem egy férfi lépett ki az egyik ajtón, majd becsukta azt maga után. A jobb kezében tartott papírlapon olvasott valamit, és először észre sem vette a jelenlétemet.

Nem volt hová bújnom, na meg láthatatlanná tevő köpeny sem volt nálam, csak a pisztoly, amelyet magam mellett tartottam, a padlóra irányítva, és valamiért nem emeltem rögtön a célra. Nem olyan egyszerű megszabadulni a zsidó-keresztény erkölcstől, mint hisszük. Az, hogy „ne ölj!”, nagyon mélyen belénk van programozva; ha nem volna, lehetetlen lenne a normális élet, a boltba leugrani is még veszélyesebb volna, mint most, és az *X-faktor* egyetlen zsűritagja sem élne túl egy teljes évadot. Bár az önvédelem felmentést ad alóla, mégis hajlamosak vagyunk habozni, különösen, ha a fickó, akiről azt hisszük, meg fog öni, fegyvertelennek látszik.

Kettőt lépett, nevetett, észrevett, és felnézett abból, amit olvasott. Pirospozsgás volt az arca, elképesztően kócos haja ősz, csillogó szeme kék, a mosolya pedig, mint valami

csomagolás, olyanná tette, akiről az ember első pillantásra azt hiszi, szeretné megismerni.

Ha riasztónak találta is két pisztolytáskámat, golyóálló mellényemet, fegyverövemet és a kezemben tartott pisztolyt, jól leplezte a riadalmát. Továbbra is mosolyogva felemelte jobb öklét, és azt mondta: – Contumax! –, vagyis ugyanazt, ami a szentélyük ajtajára volt írva. Nem kihívóan mondta, hanem úgy, ahogy egyik klubtag üdvözli a másikat, valami titkos jelszóval, hogy meg tudják különböztetni egymást a legényegyletektől vagy a szabadkőművesektől.

Magam is kicsit meglepődtem, amikor hallottam, hogy a szentély padlóján látott szóval válaszolok:

– Potestas!

Szemlátomást ez volt a helyes válasz, és még jól is ejtettem, mert a férfi nem vonta össze gyanakodva a szemöldökét.

– Rob Burkett vagyok.

– Scottie Ferguson – mutatkoztam be én is, és magam sem tudtam, miért épp Hitchcock *Szédülésé*-ből vettem kölcsön a főszereplő nevét.

Rob láthatóan nagyon örült nekem, talán kicsit irigykedett is, amikor a fegyverzetemre utalva megjegyezte:

– Látom, alkalomhoz öltöztél. Így is van, öreg, legyél kőkemény, legyen emlékezetes! Neked melyiket osztották, a kis ribancot vagy az egyik kis köcsögöt?

Kétszer mellbe durrantottam. Pontosabban csak suttyantottam, mert a hangtompító olyan hatásosnak bizonyult, hogy nem hallatszott erősebb zaj, mintha egy kiscica tüsszentett volna kettőt; csukott ajtón át már biztosan nem lehetett hallani.

Még ha érzéketlen, fanatikus, fejgyűjtő gyerekgyilkos is az ember, aki lenyűgöző hókuszpókuszokra képes, és van

egy magas rangú cimborája a pokolban, akkor is elkövethet súlyos hibát. De csak egyet.

Ezen az emberi csótányoktól fertőzött helyen egy hiba számomra is a véget jelentette volna. Nem mertem otthagyni a hullát a nyílt terepen, és nem csak azért, mert Nevada államban törvény tiltja a szemetelést. Óvatosan kinyitottam az ajtót, amelyen Rob nem egészen egy perccel korábban kilépett.

Apró iroda volt mögötte íróasztallal, számítógéppel, két székkel és ember nélkül. Eltettem a Glockot, csuklóinál fogva megragadtam a halottat, és behúztam a folyosóról.

A könyvekben és filmekben ilyenkor a jófiú – amely címet vagyok bátor magamnak adományozni – átkutatja a zsebeit és a tárcáját a gengszternek, akit kénytelen volt megölni, nyomokat keresve, amelyek elárulják neki, kicsodák az ellenségei. Én már tudtam, *mik* ezek az emberek, az meg nem érdekelt, hogy *kik.* Begyömöszöltem a hullát az íróasztal alá.

Nem tudom, mire számítottam azzal kapcsolatban, hogy néz ki egy keményen dolgozó ördögimádó irodája. Talán emberbőr burájú lámpára, gyerekkoponyában tartott tollakra, Sade márki által tervezett tapétára, meg egy háromszázhatvanöt oldalas asztali naptárra, amely minden napra egy Hitler-bölcsességet tartalmaz. A valósághoz hozzátartozott egy poszter A SIKERES VEZETÉS 12 SZABÁLYA címmel, meg egy másik, amelyen egy macskát sarokba szorító krokodil képe alatt az állt, hogy A SZAR CSŐSTÜL JÖN. Az íróasztalon egy bankszámlakivonat meg valami táblázat hevert. Az ide-oda felragasztott cédulákon gondosan kinyomtatott emlékeztetők voltak olvashatók: SHERRY SZÜLINAPI AJÁNDÉKA, az étkezésre vonatkozóan CSÍPŐS SZÓSZ,

ZÖLD ÉS PIROS, és egy szinte kétségbeesett darab: GEMKAPOCS!

Felkaptam egy doboz papír zsebkendőt a komputer mellől, visszatértem a folyosóra, és gyorsan feltöröltem a vért a szürke műanyag csempével borított padlóról. Nem volt sok belőle. Az egyik golyó megállította Rob szívét.

Mikor felvettem a papírt, amit olvasott, kiderült, hogy egy internetről leszedett vicc van rajta. Szerepelt benne két kutya, egy híres újság, a Valentin-nap meg a vizelés. El nem bírtam képzelni, mit talált benne olyan viccesnek, hogy hangosan kacagjon rajta.

Az irodába visszatérve a papírkosárba dobtam a zsebkendőket meg a papírt. Előhúztam a Glockot, amelyben már csak tizenhárom töltény maradt, leoltottam a villanyt, és csak álltam a sötétben, lassú, mély lélegzeteket véve.

Nagy különbség van a gyilkosság és az ölés között. A gyilkos irigységből, mohóságból, féltékenységből, dühből, ideológiai alapon vagy egyszerűen vak gyűlölettől vezérelve elveszi valaki más értékes életét. Annak érdekében, hogy megakadályozzam ebben, igazságot osszak, vagy megvédjem magam, megölhetem. Ő gyilkol, én ölök. Fura, hogy mégis azoknak kell a tettük után leküzdeniük rövid távon a hányingert, hosszú távon meg a bűntudatot, akik ölnek, míg a gyilkos egyetlen árva csuklás nélkül ünnepli a mészárlást.

Visszatértem a folyosóra, becsuktam az ajtót, és majdnem belelőttem Mr. Hitchcockba, ami nem lett volna szép dolog, még úgy sem, hogy szellem lévén nem árthatott volna neki. A folyosón állt, és integetett nekem, mintha olyan elfoglalt lettem volna, hogy nem veszem észre őt.

Ahogy a rendező közelébe értem, balra fordult, híres profilját mutatva nekem, és átsétált egy ajtón. Majdnem elkezdtem a régi tévéműsorának a zenéjét dúdolni: *Tam-da-da-da-da-dam-dadam,*

tam-da-da-da-da-dam-dadam…

Benyitottam az ajtón, amin átment, ő pedig ott várt rám a mintegy hatszor hatméteres helyiségben. Minden fal mellett padlótól plafonig érő fémpolcok álltak. Kétféle dologgal voltak telepakolva: több ezer tekercs vécépapírral, illetve konyhai papírtörlővel. Olyan fura látvány volt, hogy egy pillanatig önkéntelenül is megbámultam.

Aztán azon az egyedülálló hangján, és a maga precíz stílusában Mr. Hitchcock így szólt:

– Biztosan azt hiszik valamiért, hogy a világgal hasmenés fog végezni.

A válaszomra nem emlékszem. Tudom, hogy mondtam valamit, de a szavaimat mindörökre kitörölte az emlékezetemből a hirtelen felismerés, hogy Mr. Hitchcock tud beszélni.

HUSZONNYOLC

A holtak nem beszélnek. Nem tudom, miért. Mindig azt gondoltam, hogy azért nem adatott meg nekik a beszéd képessége, mert ha rendelkeznének vele, még elárulnának a halálról valami olyat, amit az élőknek nem szabad tudniuk.

Mr. Hitchcock harminckét évvel korábban halt meg. Róla nem terjengtek olyan eszelős pletykák, mint Elvisről, hogy megrendezte volna a saját halálát. Egyébként is, nagyjából ötvenéves külsejét öltötte magára, abból az időből, amikor filmrendezői pályája csúcsán állt; pedig ha az élő Mr. Hitchcock lett volna, már túl kellett volna lennie a százon, hiszen 1899-ben született.

Csak bámultam rá, és tudtam, hogy tátva van a szám, de képtelen voltam becsukni.

– Mr. Thomas – mondta. – Fogy az időnk, és ide most akcióhős kell, nem szépfiú.

– Uram, ön… beszél.

– Lenyűgöző a megfigyelőképessége. Önmagában azonban még nem garantálja tizenhét gyerek biztonságát. Néhány dolgot…

– De a holtak kóborló lelkei nem beszélnek.

– Mint tudja, én is meghaltam. De sem előtte, sem azóta, egész létezésem során sohasem kóboroltam. A kóborlásra nincs ideje az embernek. Szóval, néhány dolgot el kell mondanom önnek, Mr. Thomas, de nem sok értelme lesz, ha nem készült fel rá, hogy figyeljen.

– Hívjon inkább Oddnak, vagy Oddie-nak, uram. Az olyan jó lenne. Nagy rajongója vagyok ugyanis. Ön zseniálisat alkotott.

– Köszönöm, Mr. Thomas. Valóban volt egy-két egész jó alkotásom, néhány elfogadható, meg néhány elég szerencsétlen is. Ha lenne esetleg komoly panasza is, azt hiszem, az a producert illeti, akivel alkalmanként együtt dolgoztam, Mr. David O. Selznicket, akárhol is van ő most. Rátérhetünk akkor a gyerekek ügyére?

– Egy pillanat – válaszoltam, mert belém hasított egy hirtelen felismerés. – Hogyha nem… és mégis… ha ön beszél… akkor micsoda ön, uram? Az őrangyalom?

– Meghat, hogy milyen nagyra tart, Mr. Thomas.

– Hívjon Oddnak.

– Nagyon kedves öntől. De az angyalok, Mr. Thomas, angyalnak születnek, és egész életükben azok, kivéve persze, amikor álcázzák magukat, és ember, kutya vagy valami más képében látogatnak le a földre. Biztosíthatom, hogy a földön töltött éveim során nem voltam embernek álcázott angyal, és most sem vagyok az.

– Akkor mégis micsoda ön?

– A lelkek hierarchiája, és halál utáni kötelességeik rendszere jóval bonyolultabb, mint ahogy Hollywood ábrázolja. Ez nem is meglepő. De ha ragaszkodik hozzá, hogy kifejtsem, biztos lehet abban, hogy mire végzek, a gyerekek már halottak lesznek.

Előrebiggyesztette az ajkát, felvonta a szemöldökét, és várakozva nézett, mintha azt kérdezné: „Nos, hagyjuk őket meghalni, és elégítsem ki inkább a kíváncsiságát?”

Átmenetileg képtelen voltam teljesen a gyerekekre koncentrálni, és mentségemre pusztán azt tudom felhozni, hogy nemrég küzdöttem meg három harcikutyával,

fedeztem fel egy levágott fejekből álló gyűjteményt, látogattam meg egy sátánista szentélyt, öltem meg egy embert – nem meggyilkoltam, megöltem –, és most épp attól féltem, hogy még sokat meg kell ölnöm, ezenkívül életemben először hallottam egy szellemet beszélni, és az *Alfréd Hitchcock* volt.

Felvont szemöldöke, és helytelenítő fintora azonban, bármely aprócska volt, észhez térített, és úgy gondolom, hogy a hőzöngő színészeket is ez, és néhány ehhez hasonló, jól begyakorolt arckifejezés szedte ráncba annak idején a forgatások során. Elképzeltem, ahogy így néz Gregory Peckre vagy Rod Taylorra – Cary Grantre vagy James Stewartra nyilván nem –, és nem bírtam ki vigyorgás nélkül.

A vigyor persze rögvest leolvadt az arcomról, amint megláttam, hogyan reagál rá.

– Hol vannak a gyerekek, uram?

– A második emeleten őrzik őket, Mr. Thomas.

Komoly képesség- és bátorságpróba lesz onnan lehozni és a házból kimenekíteni őket.

– Én azt hittem, itt vannak a pincében. Jessie, Jasmine, Jordan meg a többiek. Amikor rájuk gondoltam, idevonzott valami.

– Igen, hozzám. Ha úgy megy fel az emeletre, hogy nincs birtokában bizonyos ismereteknek, mostanra már nem élne.

Most már nagyon is figyeltem.

– Milyen ismereteknek?

– A ma este itt összegyűltek négy különböző nyugati államból jöttek ide. A legtöbben ismerik egymást, de egyesek számára vannak itt új arcok.

– Ezt kitaláltam, amikor találkoztam azzal a fickóval a folyosón.

– Helyes. Mindig jó, ha a főszereplő elég okos.

– Én nem tartom magamat főszereplőnek, uram – válaszoltam kissé zavartan.

– Őszintén szólva, Mr. Thomas, én sem. Szóval, van némi esély arra, hogy ha elteszi a pisztolyait, és szép könnyedén felsétál a másodikra, mintha ide tartozna, akkor nem kelt gyanút.

– Legfeljebb a cowboynál.

– Igen, nála igen.

– Ő azt hiszi, meghaltam.

– Ebben biztos vagyok.

– És ha belebotlom?

– Ne tegye!

– Halott voltam a zuhanyozóban, uram?

– Ezt nem az én tisztem megmondani.

– Ön… visszahozott engem… a halálból?

Válasz helyett csak kacsintott egyet.

– Figyeljen rám, Mr. Thomas. Ha valaki az öklét felemelve a *contumax* szóval köszönti önt…

– Még ha rettentő ostobának is tűnik, én is felemelem az öklömet, és azt mondom, *potestas.* De mit jelentenek ezek?

– Az első latinul azt jelenti, „dacos” vagy „engedetlen”. A másik pedig azt, hogy „hatalom”. Kiszámítható egy bagázs.

– Mondjuk, én komolyabb őrségre számítottam.

Mr. Hitchcock vállat vont.

– Azt hiszik, hogy a világ hercegének mágikus védelme alatt állnak, és érinthetetlenek.

– De miért hiszik ezt?

– Mert így van.

– Ó!

– A legtöbb embertől nincs félnivalójuk. De a világlátásuk miatt képtelenek arra, hogy felkészüljenek az

olyanokra, akik mások, mint a többi ember, például önre, Mr. Thomas.

– A képességeimre gondol.

– A legkevésbé sem.

– Hát, akkor mi bennem a más?

– Minden.

– De én csak egy szakács vagyok.

– Pontosan.

Elmosolyodott, és az a furcsa érzésem támadt, hogy Mrs. Fischerhez hasonlóan ő is meg fogja csipkedni az arcomat. De nem tette. És azt sem mondta el, mi mulattatja ennyire.

Ehelyett így szólt:

– Mivel így fel van fegyverkezve, azt fogják gondolni, hogy ön azok egyike, akik majd meggyilkolják a gyerekeket. Ha megkérdik, ki a patrónusa, mondja, hogy Zebulon, és akkor különösen tisztelni fogják.

– Ki az a Zebulon?

– A leghatalmasabb démonok egyike.

– Szinte nevethetnékem van, uram.

– Akkor is volt, amikor a fejgyűjteményt látta?

– Nem, uram. Értettem. A patrónusom Zebulon.

– De azért ne mondja ki túl gyakran a nevét.

– Miért?

– Nem okos dolog.

– Rendben van, ahogy akarja.

Rám mutatott, ami tőle olyan erőteljes gesztusnak tűnt, hogy azt hittem volna, sohasem csinálja. Egy olyan iparágban, amely temperamentumos alakjairól ismert, ő arról volt híres, hogy sosem veszítette el az önuralmát, és mindig inkább odébb- állt, mint hogy veszekedésbe keveredjen.

– Kerülje el a szenokuluszt!

– Az micsoda?

– Alacsonyabb rendű démon. A szokásos megjelenési formája embertestű, bikafejű lény, amelynek összesen hat szeme van, az arca mindkét oldalán három-három.

– Biztosan felismerem majd.

– De amikor legutóbb találkozott vele, nem így nézett ki.

Végigfutott a hátamon a hideg.

– Az volt az ott a tetőn, a feketeségben?

– Ha átlép oda, amit ön Másholnak hív, Mr. Thomas, a pusztaságban lakók mindjárt tudomást szereznek önről. Tudnak önről, és gyűlölik. Azért, mert a szöges ellentéte mindannak, ami ők. És mivel be tudnak lépni a Másholba, egyikük mindig eljön önért. A szenokulusz most úgy néz ki, mint ön. Megpróbálja majd kiszívni önből az életet és a lelket.

– „Add a lélegzeted, és a gyümölcsöt annak a végén!”?

– Mindenképpen kerülje el a szenokuluszt!

– Hogy kerüljem el, ha felbukkan?

– Fusson, Mr. Thomas! Fusson!

Nem igazán bíztam abban, hogy képes leszek egyedül megoldani ezt az egészet.

– Talán szólhatnék a rendőrségnek, hogy itt vannak az elrabolt gyerekek. Talán meg tudom őket győzni. Talán mégiscsak eljönnek körülnézni.

Szomorúan méregetett, mintha valami szánalomra méltóan naiv dolgot mondtam volna.

– Mr. Thomas, a megyei seriff is itt van a vendégek között.

– Ó!

– Ó, bizony.

A rendező emelkedni kezdett, mintha a plafonon át kívánna távozni, ahogyan korábban a liftben is tette.

– Várjon, várjon, várjon! – szóltam utána.

Visszaereszkedett a padlóra.

– Kevés az idő, Mr. Thomas.

– Ön miért nem tudja a szárnya alá venni a gyerekeket, és biztonságban kijuttatni őket innét?

– A világot nem csodák működtetik. Hanem a szabad akarat, és sem az önével, sem a gyerekekével nem szállhatok szembe.

– De mégis közbelépett, hogy tanácsokat adjon.

– Én rendező voltam, Mr. Thomas. Nem tanácsokat adok. Hanem utasításokat. Önnek pedig joga van azokat szabad akaratából figyelmen kívül hagyni.

Mikor újra emelkedni kezdett, mint valami hőlégballon, megragadtam a karját, hogy visszafogjam.

– Miért nem beszélt hozzám már kezdettől fogva, miért mutogatott eddig?

Mosolyogva megcsóválta a fejét, jelezve, hogy van még mit tanulnom a dramaturgia terén.

– Ilyen csavarokat az ember nem leplez le a második felvonás vége előtt – mondta, aztán elkomorodott, és úgy nézett a szemembe, mintha a harci kedvemet akarná felmérni. – Gyerekek, Mr. Thomas. Ártatlan gyerekek.

– Megteszem, ami tőlem telik, uram.

– Annál többet tegyen!

Szokásos bohókás modora eltűnt, és olyan érzelmek vették át a helyét, amelyeket életében nem engedett meg magának nyilvánosság előtt.

– Kemény tud lenni ez a világ a gyerekekhez.

Később megtudtam, hogy a feleségével, Almával volt egy kislányuk, Patricia, akit Mr. Hitchcock imádott. Rengeteg

fénykép készült a családról, amint Párizsban, Afrikában, Svájcban és egyéb egzotikus helyeken nyaralnak. Mr. Hitchcock mosolya, bár a nyilvánosság számára készült fotókon mindig ironikus volt, kedves is tudott lenni, és a legkedvesebb azokon a képeken, amelyeken Pattel vagy az ő gyerekeivel szerepelt. Az unokáival játszva maga is gyerekké vált, és a méltóságteljes hitchcocki modort felváltotta a játékban való teljes elmerülés.

Talán a gyerekekhez és az ő boldogságukhoz való viszonya saját magányos gyerekkorában gyökeredzett. Kilencévesen katolikus bentlakásos iskolába küldték. Tizennégy éves koráig jezsuiták nevelték, akik feltétel nélkül hittek a súlyos testi fenyítésben, és még nem volt tizenöt, amikor otthagyta az iskolát, és dolgozni kezdett. A többiek érzékeny, visszahúzódó fiúnak ismerték, ő maga pedig „a legkevésbé sem vonzó fiatalemberként" emlékezett vissza magára, habár az abból a korból fennmaradt gyér számú fénykép nem támasztja alá ezt a kemény önkritikát. Ötéves korában arra ébredt karácsony éjjelén, hogy az édesanyja kilop az ajándékoknak kitett harisnyájából két játékot, átcsempészi őket idősebb testvérei harisnyájába, és két narancsot tesz a helyükre.

– Kemény tud lenni ez a világ a gyerekekhez – ismételte. – Ők tizenheten most azt hiszik, váltságdíjat követelnek értük. Nem tudják, mi vár rájuk, bár néhányan már sejtenek valamit. A szektatagok meg akarják lepni őket, hogy annál jobban gyönyörködjenek a rettegésükben és iszonyatukban, ahogy lassan feldereng előttük a sorsuk.

– Nem felejtek el semmit, amit mondott, uram. Jobb érzés így, hogy ön is mellettem áll. Most már biztosan minden rendben lesz.

Megint felvonta a szemöldökét.

– Egészen biztos, Mr. Thomas? És egészen biztos, hogy látta a filmjeimet?

A *Szédülés* végére gondoltam, és azt kívántam, bár ne tettem volna.

Mr. Hitchcock harmadszor is felemelkedett.

Ezúttal nem próbáltam megállítani, de azért utánaszóltam:

– Kérem, hívjon Oddnak, uram!

A plafon felé félúton így válaszolt:

– Ez nagyon kedves öntől, Mr. Thomas. Kérem, ön hívjon Hitch-nek!

– Igen, uram. Látom még önt, Mr. Hitchcock?

– Számítok erre, Mr. Thomas, akár túléli a következő félórát, akár nem.

Aztán eltűnt a mennyezeten keresztül.

Eljött az ideje, hogy öljek vagy meghaljak. Vagy mindkettő.

HUSZONKILENC

Nem vagyok az a villámgyorsan fegyvert rántó westernhős, úgyhogy elég rossz szájízzel hagytam a pisztolyokat a tokjukban, ahogy Mr. Hitchcock javasolta. Megértettem, hogy sokkal gyanúsabb lenne, ha lövésre készen tartott fegyverrel mászkálnék, de akkor is össze kellett szednem magam, hogy azt tegyem, amit mondott.

Lekapcsoltam a lámpát a papírtörlő- és vécépapír-tároló helyiségben. Mély levegőt vettem, majd lassan kifújtam. Kiléptem a pincefolyosóra.

Ahogy a hátsó lépcső felé igyekeztem, amelyen lejöttem ide, a jobb oldalon kinyílt egy ajtó, és egy nő jött ki annak az embernek az irodájából, akit megöltem.

A húszas éveiben járt, és annak ellenére csinos volt, hogy annyi gót sminket kent magára, amennyi egy országos Alice Cooper-turnéra is elég lett volna; magas sarkú cipőt, szűk és elképesztően rugalmas fekete bőrnadrágot és hozzá illő bőr kabátkát viselt, amely a hasát szabadon hagyta. A legtöbb hastáncosnőnek valami ékkő van a köldökében, ez a hölgy viszont egy csontból vésett koponyát hordott ott.

Nem tűnt riadtnak, márpedig nyilván az lett volna, ha felfedezi a hullát, hacsak nem láttak már ezek az emberek annyi holttestet életükben, hogy egyáltalán nem izgatták fel magukat miattuk. Rám mosolygott, felvillantva a legfehérebb fogsort, amit valaha láttam, bár a felső szemfogait mintha kissé hegyesebbre reszelték volna annál, amilyennek a természet alkotta.

Felemeltem az öklömet, és mondtam neki, hogy *contumax,* de amolyan sátáni kockafejnek éreztem magam, amikor *potestas* helyett azt mondta:

– Szióka, szépfiú!

– Szia – mondtam.

Ez a szépfiú még hízelgő is lett volna, ha a lány nincs teleaggatva pengékkel. Minkét csípőjén egy-egy kés lógott a tokjában. A hátán lévő hüvelyben egy kard pihent, úgy, hogy a bal válla fölött átnyúlva vonhassa ki. A csuklóin pedig egy-egy borotva csüngött, és bár a pengék most be voltak hajtva a fényes elefántcsont nyélbe, gyanítottam, hogy egyetlen mozdulattal kipattinthatja őket. Akármit is szeretett csinálni a szépfiúkkal, nem igazán bírtam elgondolni, hogy ahhoz hozzátartozna a szex.

– Ismered Rob Burkettet, édes? – kérdezte.

– A sikeres vezetés tizenkét szabálya – mondtam.

A hang, amit erre adott, félig nevetés volt, félig horkantás.

– Ja, jó nagy egy barom. Azt a krokodilos posztert honnan szerezhette…

– Hát, nem a karácsonyi üdvözlőlapok között találta.

– És nem láttad? Azt mondta, itt lesz az irodájában.

Ezek szerint nem kerülte meg az íróasztalt, és nem nézett be alá, oda, ahol Rob feküdt magzati pózban, mintha a halálba született volna.

Közelebb lépett, és az ágyékomtól a számon át a szememig végigmért.

– Te is műsorszám vagy?

– Aha. Te is?

– Már alig várom. Egy szaftos kisfiút kapok.

Egy csuklómozdulattal elkapta az egyik himbálózó elefántcsont nyelet, és kiugrasztotta belőle a pengét, amely

elég élesnek látszott ahhoz, hogy hosszában kettészeljen egy hajszálat.

– Pompás – mondtam, úgy téve, mintha csodálnám az ügyességét és a stílusát. – Vágtál már olyat?

– Kisfiút? Nem. Tizennyolc volt a legfiatalabb, nagyon nyomulnak rám, azt hiszik, dögösek, de kis puhányok. Csak a vérük jó, az finom meleg. A nevem Jinx.[2]

Találó név, gondoltam.

– Lucius vagyok – mondtam.

– Az nagyon izgalmas név – mondta, és a borotvapenge lapjával lassan végigsimított az arcomon, mintha megborotválna.

Hideg volt az acél.

A szeme színe egy nagyon beteg ember vizeletének sárgája volt.

– Gyönyörű a szemed – mondtam.

– Igaziból kék. Ez kontaktlencse. Ettől olyan, mint egy vadállaté. Azt akarom, hogy amint a kisfiú meglát, összepisilje magát félelmében.

– Azt hiszem, össze is fogja.

– Hiszed?

– Tudom.

– Renói vagyok – mondta Jinx.

– Én arizonai.

– És Arizonában hol laksz? – pattintotta ki a másik borotvapengét, és azt is végighúzta az arcomon.

– Egy kisvárosban, úgysem hallottál róla.

– Hátha mégis.

– Lonely Possumban.

– Valami világvégi porfészeknek hangzik.

---

2 „Átok”, v. „vészmadár”

– Olcsón lehet sok földet venni. Messze vannak a szomszédok.

– Senki nem hallja, mit csinálsz, mi?

– Úgy sincs hozzá semmi közük.

Két gyors kézmozdulattal visszacsukta a borotvapengéket, aztán elengedte a nyelüket, hadd lógjanak.

Nem éreztem magam nagyobb biztonságban.

– És te mit kapsz a műsoron? – érdeklődött Jinx.

– Egy kislányt. Azt mondják, nyolcéves.

– Ki a patrónusod?

– Zebulon.

Le volt nyűgözve.

– Látni akarom azt a kislányt.

– Mi, most?

– Igen. Te nem akarod látni az én kisfiúmat?

– De, persze.

– Esetleg majd a műsorban, amikor már majdnem kész vagyok, bejöhetsz, és segíthetsz befejezni.

– Majd te is nekem.

Mosolyogva a számra tette az ujját. Hosszú volt a körme, és csillogó fekete. Lassan körbesimította az ajkamat.

Nem tudtam eldönteni, hogy megcsókolni szeretné vagy levágni.

– Később bekeményítünk majd úgy igazán? – kérdezte.

Nem az a típusú nő volt, akinek el tudtam volna magyarázni, hogy az én számomra csak egy lány létezik, Stormy Llewellyn, és én hű vagyok hozzá.

– Szerintem egyedül a tied a döntés – mondtam.

Tetszett neki a válaszom, mert a mosolya kiszélesedett.

– Hát, ezt jól látod, szépfiú.

Azt hittem, tudom, mit fog tenni, de meglepetésemre odasimult hozzám, és megnyalta az ajkamat.

Bár eddig még csak kutyák nyaltak szájon, biztos voltam benne, hogy ebből csók lesz, vagy rögtön, vagy csak azután, hogy az arcom egyéb neki tetsző részeit is végignyalogatta. Sok mindent tudok elég meggyőzően tettetni, de tudtam, hogy azt a durva és mohó csókot, amelyet vár tőlem, majd nem tudom, és ezzel felkeltem a gyanúját.

Mikor kijött Rob Burkett irodájából, és meglátott engem, Jinx résnyire nyitva hagyta az ajtót.

Fölszegtem nedves államat, és azt mondtam:

– Rob?

– Mi van? – kérdezte zavartan.

– Te nem hallottad?

– Mit?

– Ez Rob hangja volt.

Nagy nehezen elszakadtam tőle. Bár szívesebben fordítottam volna hátat egy láncfűrészes elmebetegnek, mint Jinxnek, mégis megtettem. Az ajtóhoz mentem, benyitottam és felkapcsoltam a lámpát.

– Rob! – szóltam be.

– Mondtam, hogy nincs itt.

– De hallottam valamit.

Beléptem az irodába, és azt gondoltam, hogy Jinx legalább a küszöbig követ majd. Úgy téve, mintha csodálkoznék, ide-oda nézelődtem, átvágtam a helyiségen, megkerültem az íróasztalt, a szemem sarkából láttam, hogy Jinx átlépte a küszöböt, lenéztem, és felkiáltottam:

– Ne! Rob! Mi az isten!

Eközben térdre estem, így Jinx nem láthatott, és előhúztam az egyik Glockot.

– Lucius! – mondta.

Hallottam, hogy odajön, és amikor megkerülte az asztalt, mindkét kezében ott volt a borotva, amellyel fürgén és gonoszul lecsapott rám. Nem láthatta, hogy Rob holtteste ott van, de csináltam valamit, amitől gyanút fogott. Az első lövéstől épp annyira tántorodott hátra, hogy a borotva, amelyet olyan élesre fentek, hogy ívének egy pontján nem is láttam, két-három centivel elvétette a szememet. Ennél közelebb nem is jutott hozzám, mert a következő két lövés kibillentette az egyensúlyából, és padlóra küldte.

Egy rettenetes pillanatig a hátán feküdt, karjai a törzse mellett, és ugyan elejtette a borotvákat, de azok a csuklójához voltak kötve, így a padlón zörögtek, ahogy a test rángatózott, mintha próbálna kapaszkodni az életbe, hogy elhárítsa magától a halált.

Azután csend lett.

Félig-meddig arra számítva, hogy Rob felém nyúl, odafordultam. De továbbra is halott volt.

Sem Robból, sem Jinxből nem emelkedett fel kóborló lélek. Mindkettőjüket késlekedés nélkül begyűjtötték.

Nem akartam Jinx arcába nézni. De ha az embernek meg kell ölnie valakit, utána bizony kénytelen megnézni, mit tett. Ez olyasmi, amivel tartozunk a halottnak, egyfajta elismerése annak, hogy mondjuk a testvérünk is lehetett volna, és bármilyen érdemtelen volt is a megváltásra, megkaphatta volna, ha megéri. És a magunk érdekében is meg kell néznünk, azért, hogy sose legyen túl könnyű, hogy sohasem gondoljunk ellenfeleinkre állatokként, még ha ők annak is tekintik magukat.

Odakúsztam Jinxhez, és az arcába néztem.

Kiesett az egyik kontaktlencséje, amikor összeroskadt. Bal szeme sárga volt, de a jobb búzavirágkék, olyan

ártatlan, mintha először nyitotta volna ki, akár egy újszülött. Ő is valakinek a lánya volt, és lehet, hogy az illető molesztálta vagy nem törődött vele, de csak táplált felé valami reményt, csak szerette legalább az ideáját, hiszen nem vetette el. Akármilyen rövid ideig, de szerették – amíg valaki nem változtatta őt a gyűlölet gépezetévé.

Ha lett volna egy időgépem, amely visszavisz Jinx életében, és megtudhattam volna, ki térítette el valami beteg ideológiával… nem, nem öltem volna meg az illetőt, hogy megkíméljem a lányt attól, amivé lett. Ilyesmiben rejlik az őrület.

Az ókori görögök, a legnagyobb kánaáni rabbik bölcsessége és Krisztus példabeszédei is arra tanítanak, hogy ne csak az igazságszolgáltatásban, de az igazságban is higgyünk. A parttalan hazudozás világában, ahol annyi hazugságot használtak fel, hogy szenvedélyt szítson, hogy jogtalan sérelmekért vegyen elégtételt, az igazságszolgáltatás kérlelhetetlen keresése előbb-utóbb tébolyba, tömeggyilkosságba, egész civilizációk romba döntésébe torkollik. Ezért aztán azok, akik a mostani és jövőbeli nemzedékeket büntetik a régmúlt igazságtalanságaiért, akik a bosszúban látják az igazságszolgáltatást, a legveszedelmesebb emberek a világon.

Talpra vergődtem, az ajtóhoz mentem, és leoltottam a lámpát. A folyosón eltettem a pisztolyt, és becsuktam az ajtót.

Az egyik Glockban még tíz golyó volt, a másikban tizenöt. Reméltem, hogy egyre sem lesz szükségem, de tudtam, hogy nem így történik majd.

Visszatértem a lépcsőhöz, és megindultam a második emelet felé.

Jessie, Jasmine, Jordan…

HARMINC

Az első emeletre érve meghallottam a lépcsőházi ajtó mögül a mulatozók izgatott zsivaját. Úgy tűnt, a cselekmény erre a szinte összpontosul, és megéreztem, ahogy a tömeg hangulata egyre gyorsulva halad valamiféle sötét extázis felé.

A benyomásom, hogy az épület nyaraló vagy vállalati üdülő lehetett annak idején, erősödött, amikor kiléptem a második emeleti folyosóra. Mindkét oldalon egymástól egyenlő távolságra nyíló, számozott ajtók sorakoztak, mint valami szállodában.

A folyosó üres volt, de korántsem csendes. Lentről nevetés és izgatott beszélgetés fojtott zaja hallatszott.

A *Jessie, Jasmine, Jordan* nevek ismételgetése a baloldalt lévő 4-es szobához vonzott, amely előtt sokáig álltam, kezemet a nyitógombon tartva.

Kétséget kizáróan tudtam, hogy a gyerekeket itt tartják fogva, a megérzés azonban azt súgta, hogy még mindig nem tudok valamit, amit muszáj lenne tudnom ahhoz, hogy megmentsem őket. Ahogy a tömeg energiája egyre nőtt, és a zaj egyre erősödve érkezett a tópartról a házhoz, egyre inkább szükségét éreztem, hogy megnézzem, mi történik odakint a fáklyafényes éjszakában.

Noha Mr. Hitchcock azt mondta, ketyeg az óra, és senki nem tudhatott többet a ketyegő órákról, mint a feszültség nagymestere, mégis a következő, 6-os számú ajtóhoz léptem. Nem volt bezárva.

Embereket kínoztak szórakozásból, és gonosz istenük jóindulatának elnyeréséért szentséget kreáltak a gyilkolásból, de bíztak abban, hogy egyikük nem lopja meg a másikat. Talán azért, mert a sajátjaikat is brutálisan kivégezték – mint azt a kettőt a barstow-i gyárépületben – bármiért, ami veszélyeztette a szektát vagy ártott a tagjainak. Azt hiszem, az a lehetőség, hogy egyenként lenyisszantják az ujjait drótvágóval, majd a teste maradékát felgyújtják, elriasztja az embert attól, hogy besettenkedjen más szobájába, és lenyúlja az iPadját.

Az ajtó melletti kapcsoló felgyújtotta az ágy két oldalán lévő lámpákat. Az ágyneműt nem bolygatták meg. A toalettasztalkán valaki otthagyott egy újságot, egy kulcscsomót meg némi aprópénzt. Az egyik éjjeliszekrényre néhány papírkötésű könyv volt feltornyozva.

A széles ablak előtt szét volt húzva a függöny. A látóteremnél lentebb elhelyezett gázfáklyák baljós, reszkető fénybe vonták az éjszakának ezt a szeletét.

Meg akartam bizonyosodni arról, hogy magam vagyok, így ellenőriztem a fürdőszobát. A két mosdó mellett lepakolt különböző piperekészletek világossá tették, hogy a szobát egy férfi és egy nő lakja. Amolyan télvégi vakáción voltak: friss hegyi levegő, egy-két izgalmas regény, esetleg egy kis csónakázás a tavon, tizenhét gyerek rituális legyilkolása, csak, hogy ellazuljanak a feszült idegek, és könnyű legyen az éjszakai álom…

Elégedetten, hogy pillanatnyilag egyedül vagyok a szobában, az ablakhoz léptem.

Közvetlenül alattam, az első emeleten, az épület egész hosszában elnyúló teraszon több mint húsz ember gyűlt össze, férfiak és nők vegyesen, akik vidáman koktéloztak és borozgattak. Mind pulóvert viseltek, de nem csak, sőt nem

elsősorban a hűvös éjszaka miatt. Talán inkább gúnyból, ugyanis mindet karácsonyi motívumok díszítették, a Télapó, rénszarvasok, hóemberek, krampuszok, karácsonyfák, vagy hópelyhek, és egyikre-másikra rá volt írva, hogy KARÁCSONY, FELIZ NAVIDAD,[3] HO-HO-HÓ, Vagy ÖRVENDJEN A VILÁG. Színesek voltak, vidámak, és – ebben a környezetben – rettentő vészjóslók.

Azt nem tudtam, hogy néz ki a megyei seriff, de láttam egy híres filmszínészt és az Egyesült Államok egyik szenátorát, valamint még számos ismerős arcot, akiket azonban nem tudtam beazonosítani. A cowboyt viszont nem.

Az okostelefonok korában, amikor észrevétlenül lehet képet vagy filmfelvételt készíteni, rendkívüli óvatlanságnak tűnt ilyen híres, könnyen felismerhető személyiségektől, hogy részt vesznek ebben a borzalomban. Mr. Hitchcock azonban megmondta, hogy védelmezi őket a mesterük, a lázadó angyal, aki e világ hercege, és akinek mindenüket felajánlották. Azt mondta, érinthetetlenek. És talán azért bíztak abban, hogy a többiek nem lopják meg, és nem buktatják le őket, mert amikor csatlakoztak a sötét oldalhoz, lemondtak szabad akaratukról, és még csak elgondolni sem voltak képesek, hogy elárulják a szektát. Elvégre egy sátáni közösség biztosan a végletekig totalitárius.

Odalent, a teraszon túl, négy magas gázfáklya által közrefogott téren várta az este fellépőit a kerek acélszínpad. Ezt az emelvényt láttam, amikor megérintettem a cowboyt a

---

3 „Boldog karácsonyt” (spanyol)

szupermarket parkolójában. Ezen ült a három gyerek, amikor felgyújtotta őket.

Valamivel arrébb, a tóparton, két fáklya között fehér tüskehajú férfi állt. Vérvörös öltönyt, fekete inget és maszkot viselt. A cowboy. Három láncon függő füstölőt tartott a kezében, és ahogy mind a négy égtáj felé meglóbálta, láttam, ahogy a tömjén halvány füstje kigomolyog az aranyedény áttört fedelén keresztül.

Csak amikor a karácsonyi pulóverbe öltözött vendégeken és a cowboyon túlra néztem, akkor vettem észre, hogy az éjszaka rémisztő átalakuláson ment keresztül. A fejem fölött pislákoltak a csillagok a foszladozó felhők között, amelyek szélét megvilágította az egyébként takarásban lévő hold. A part mentén felállított fáklyák vonala mögött azonban a tó megváltozott.

A nyugodt felszín korábban tintafekete volt, és csak a fáklyák visszfénye árulta el, hogy egyáltalán van ott egy tó. Most a part fakó talaja reszketett a tűz fényében, mintha élne, és a várakozás izgalmától remegne, de a víz nem tükrözte vissza a lángok fényét, mintha kiapadt volna. A tó feletti égrész eddig halványan visszaverte a távoli Las Vegas fényeit, éppen annyi kontrasztot biztosítva, hogy látszódjon előtte az emelkedő a tó túlsó partján. Most azonban, a birtok többi részének egével ellentétben, a tó feletti égterület olyan tökéletesen fekete volt, hogy a puszta látványa megerőltette a szemet. A túlsó part és a tó, amelyet övezett, láthatatlan volt.

A fáklyák vonala most nem a tó partját jelezte, hanem a határt e világ és a pusztaság között, amelyet a Másholbeli

épület ablakából – és tetejéről – láttam. Itt a hatalmas, hideg, gyűlöletes sötétség a Máshol hídja nélkül találkozott a mi valóságunkkal. Az emeleti teraszon időközben már negyvennél is többen voltak, mind színpompás karácsonyi pulóverben, és a beszélgetés egyre izgatottabbá, egyszersmind egyre halkabbá vált, mintha valami különleges vendég érkezését várnák, aki mérhetetlenül rangosabb, mint az őszülő sörényű szenátor, és előkelőbb, mint a filmsztár. Most már egyre kevésbé figyeltek egymásra, és egyre inkább a tó helyén tátongó abszolút feketeségre.

Végigfutott rajtam a borzongás – mintha kásássá fagyott volna a vérem. A szívem nemcsak gyorsabban, de erősebben is vert, mintha a sűrű anyag pumpálásához nagyobb nyomásra volna szüksége. Nem csupán a mellkasomban és lüktető halántékomban éreztem a dobogását, de a szememben, a gégém porcaiban, még a gyomrom mélyén is. A bennem feltámadó félelem más volt, mint bármi, amit addig éreztem, nyers, ősi, olyan, mintha egész életem során a csontjaimban szunnyadt volna, de ez csak most tudatosult bennem, amikor felébredt.

A tó helyén lévő nyomasztó homályban valami kevésbé fekete kezdett mozogni, aztán több is. Formákat, vonásokat nem tudtam kivenni. Olyan dolgok, olyan lények kavarogtak és tekeregtek ott, amelyek kifacsart biológiája messze meghaladta a föld legkülönösebb élőlényeinek furcsaságát is. Úgy láttam, a sötétség, amelyben mozognak, ahonnan jönnek, végtelen, s hogy sokan vannak, de valamiképp mégis egyek, hogy ami a part felé közelít, az emberi ésszel mérhetetlenül hatalmas és felfoghatatlanul groteszk.

A cowboy hátat fordított a feketeségnek. Lassan, és látszólag félelem nélkül, kezében a füstölővel a ház felé indult.

Elfordultam az ablaktól.

Az olvasólámpa fénye ritmikusan erősödött és halványult, és mivel nem volt összhangban a szívverésemmel, úgy gondoltam, a lüktetése valódi, nem csak megzavart látásom következménye.

Előhúztam mindkét pisztolyt, de aztán újra elraktam őket. Az ilyen félelem könnyen vezethet irracionális cselekvéshez, aminek viszont az lehetett volna az eredménye, hogy nemcsak egy vagy két gyereket hagyok cserben, hanem valamennyit.

Akármilyen kapu nyílt meg akármilyen világba, akármilyen lény vagy lények légiója érkezett a pusztaságból a tópartra, nem azért jött, hogy engem megtaláljon és elvigyen. Azért jött, hogy tanúja legyen annak a féktelen erőszaknak, amelyet ezek az emberek szándékoztak felajánlani neki, hálából a hatalomért és a vagyonért, amelyet kaptak, a sikerért, amelyet elértek pártfogójuk sötét kegyelméből. Ők jelentették rám az igazi veszélyt.

A tenyerem nyirkos volt a verejtéktől.

Beletöröltem a nadrágomba.

Az arcom elé tartottam a kezem, és néztem, ahogy remeg – amíg abba nem hagyta.

Nem számított, mi van odakint az éjszakában. A világ még titokzatosabbnak bizonyult, mint azt idáig gondoltam, de nem számított ez sem.

Az előttem álló feladat ugyanaz volt, mint ami azóta várt rám, hogy reggel látomásom volt az égő gyerekekről. Csak annyit kell megérteni, hogy meg kell tennünk, amit meg kell tennünk, mindig, zokszó nélkül.

Ez már csak így megy.

HARMINCEGY

A folyosó mennyezeti lámpái is kivilágosodtak, elhalványultak, megint kivilágosodtak, itt azonban nem várt egyetlen csinos, sárgaszemű, arcnyalogató gyilkos gót lány, sem semmi hasonló. Ez jó jelnek látszott. Fő az optimizmus.

Visszatértem a 4-es szobához, de ezúttal be is nyitottam, és be is léptem az ideiglenes börtönbe, ahol két férfi őrizte a tizenhét gyereket.

Mikor megláttam, hogy minden gyerek homlokára filctollal hieroglifákat rajzoltak, eszembe jutottak a levágott fejek a vitrinekben, és megint emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy fő az optimizmus. Az undort azonban, a romlás gyűlöletét és a romlás vályújából zabálók megvetését nem kellett bennem külön felszítani; kis híján megvadított a jogos gyűlölet, és tudtam, hogy vissza kell fognom magam, ha nem akarok meggondolatlanul olyasmit tenni, ami a gyerekek halálát okozná, az enyémmel együtt.

A két őr abszurdan jóképű volt, a frizurájukat olyan gondosan készítették el, mintha erre gerjednének be. Úgy néztek ki, mintha két Ken-babát életre keltett volna valami gonosz erő, ők meg feldarabolták volna Barbie-t, és eljöttek volna, hogy bosszút álljanak a gyerekeken, amiért éveket kellett játékbabaként, megalázó öltözékekben tölteniük.

A szoba bútorzatát mindössze két egyenes hátú szék alkotta. Két selyem burájú állólámpa szolgáltatta a fényt, amely ugyanúgy lüktetett, mint a folyosón és a 6-os szobában. A Kenek egyike, egy szőke, finom vonású óriás az

egyik széken ült, ölében elektromos marhaösztökét tartva. Ő is pulóvert viselt, amely Breki békát ábrázolta télapósapkában, efelett pedig egy vállszíjon pisztolytáskát, és benne pisztolyt.

– *Contumax!* – löktem az öklömet a levegőbe.

A másik Ken, aki Rudolfot, a rénszarvast viselte a pulóverén, valamint szintén pisztolyt, az ablaknál állt a tágas szoba túlsó végében, és az ünnepség előkészületeit figyelte. A külseje olyan volt, mintha Hugh Grant a legjobb formájában háromszor olyan jól nézett volna ki, mint ahogy szokott. Ha a két Ken közel helyezkedett volna egymáshoz, biztos lehettem volna abban, hogy mindkettőjüket leszedem, mielőtt visszalőhetnének, ez a helyzet azonban idegessé tett. Az ablaknál állóra egyébként sem mertem rálőni, nehogy kitörjön az ablak, és odalent felfigyeljenek rám.

Ken 2 *potestasszal*, és lanyha ökölemeléssel viszonozta *contumax-omat,* Ken 1 viszont csak azt tudakolta, mikor a parázna életben kezdődik már az a parázna műsor, csak nem a *parázna* szót használta. Mondtam, hogy Lucius a nevem, és Arizonából jöttem. Fegyvereimre mutatva közöltem, hogy én is műsorszám vagyok, emellett Jinx barátja, és őt keresem, mert nélküle nem kezdődhet el a műsor. Ken 2 arra tippelt, hogy Jinx valószínűleg odakint smárol az egyik Dobermannal, Ken 1 pedig elmesélte, mennyire várja már, hogy lássa, mivel rukkol ma elő az a kis boszorkány, mert mindig elképesztőt produkál, Ken 2 pedig hozzátette, hogy a lány emlői is egészen fincsik, főleg ahogy ugrálnak, csak nem az *emlő* szót használta. Ken 1 azt mondta, neki is tetszenek Jinx emlői, meg a fekete körme is, viszont a sárga kontaktlencséje olyan, mintha egy béna vámpírfilmből lopta volna, ezzel egyetértett Ken 2 is, de

hozzátette, hogy Jinx emlőinél csak Nedráéi fincsibbek, mire Ken 1 azt felelte, hogy nem kellett volna ennie abból a parázna wasabis rákból, mert paráznára ég a gyomra, én meg rájöttem, hogy a fejeket gyűjtő, emberáldozatot bemutató, szabályok nélkül élő sátánisták is lehetnek iszonyú unalmas társalgók.

A fogvatartottak, köztük a három Payton-gyerek, a padlón ültek széles félkörben, nyolc fiú és kilenc lány, tíz évnél egyikük sem idősebb. Néhányukat megbénította a rettegés, mások fészkelődtek, megint mások pedig mintha teljesen elfásultak volna. Biztosan egész szárazra sírták már a szemüket. Ketten kifejezetten dacosan néztek; ők biztosan megpróbáltak volna ellenállni és menekülni, amiért súlyosan bántalmazták volna őket, de nem tudtak, mert a gyerekeket félméteres szaténszalagokkal láncba kötötték a csuklójuknál fogva.

A fények lüktetése abbamaradt. Akárminek az érkezése zavarta meg az éjszakát, az már itt volt, és az éjszaka igazodott hozzá.

Habár nagyon is szívélyes voltam, Ken 1-et mégis idegesíthettem valamiért:

– Figyelj, ember, neked is azt mondom, amit a többieknek mondtam, akik idejöttek szaglászni. Nem engedhetjük, hogy elvigyed valamelyik [parázna] kis mazsolát, és megkóstolgasd a [parázna] mosdóban. Tisztának kell maradniuk… későbbre. Egyébként is mind pisilt, mielőtt megkötöztük őket, most meg már nem oldozhatjuk ki, mert nemsokára, mikor megszólal a gong, le kell őket vezetnünk ahhoz a [parázna] emelvényhez!

– Sem ilyet, sem olyat – tette hozzá Ken 2.

– Mi van? – kérdezte Ken 1.

– Sem ilyet, sem olyat – ismételte Ken 2. – Sem fiút, sem lányt nem engedhetünk kipróbálni Luciusnak.

– De hát én is ezt mondtam, ember! – kiabált Ken 1, még idegesebben, mint eddig.

– Dehogyis, hát mazsolának csak a kislányokat hívjuk!

Ken 1 néhány istenkáromló kifejezés után így válaszolt:

– Én a fiúkra is szoktam mondani.

– Lehet, hogy te igen, de neki ezt nem kell tudnia.

– Most mi a franc van? – értetlenkedett Ken 1. – Amikor kóstolgatást mondtam, azt sem szó szerint értettem, de attól még Lucius tudja, mire gondoltam. – Rám nézett. – Ugye tudod, mire gondoltam, [paráználkodj]?

– Tökéletesen. De nem is azért jöttem.

Ken 1 gúnyos mosolya olyan éles volt, hogy almát lehetett volna hámozni vele.

– Na, persze.

– De komolyan. Rob küldött fel valamiért.

– Milyen Rob? Kilencvenen vannak itt ma este, abból legalább három Rob. Vagy húszat nem is ismerek, és [paráznára] hívhatják akár az összesét is Robnak.

– De mondjuk Rob Cornell igaziból Robert, csak nem szereti, ha Bobnak becézik, azért hívja magát Robnak – egészítette ki Ken 2.

Mielőtt Ken 1 a köznyelvből vett változatos kifejezésekkel válaszolhatott volna erre, azt mondtam az ablaknál álló Kennek:

– És kéne a segítségetek.

– Mihez?

– Amiért Rob Burkett felküldött ide.

Ken 2 ellépett az ablaktól.

– Miért nem azzal kezdted, hogy Rob Burkett volt?

A marhaösztökét a jobbjában tartva Ken 1 is felkelt a székről.

– Basszus, Lucius, Rob Burkett irodakukac, nem megy bevetésre! Ő nem is tudta volna, mit csináljon, ha ő lett volna ott tegnap este Vegasban! Kicsit elfajultak a dolgok. De azért csak elhoztuk a négy kölyköt.

Eszembe jutott, mit mondott nekünk az étteremben Chet: a vegasi gyerekrablók megölték a kicsik szüleit.

Ken 2 gondterhelt arccal jött oda hozzánk:

– Ki gondolta volna, hogy egy ilyen lekvár baptista lelkész meg a felesége fegyvert rejtegetnek?

Ken 1 a rokonszenvemre játszott:

– Ember, a híradóban azt mondták, hogy annak a [parázna] prédikátornak meg a feleségének engedélye volt rá! Milyen idióta bürokrata engedi meg egy [parázna] lelkésznek, hogy egy [parázna] pisztolyt hordjon a zakója alatt?

– Szerencsére – vette át a szót Ken 2 – nem vette észre, hogy ketten vagyunk.

– Szerencsére – helyeselt Ken 1. – Egy prédikátor tudhatná, hogy a bibliában benne van, hogy „Ne ölj!”

– Igaziból – javítottam ki – eredeti nyelven az a parancsolat azt jelenti, hogy „ne gyilkolj!”, csak az évezredek meg a sok fordítás során „ölj” lett belőle.

– Ölni, gyilkolni, mi a különbség? – kérdezte belezavarodva Ken 2.

– Egyébként – mondtam – Robnak semmi baja Vegasszal. Jól sült el a dolog, és van négy szaftos prédikátorgyerekünk, tisztán nevelve, ahogy nekünk kell. Azért küldött fel, hogy megcsináljam a kis drágákkal azt a dolgot.

– Milyen dolgot? – kérdezte a két Ken egyszerre.

Rájuk kacsintottam:

– Tetszeni fog.

A gyomromban mintha egy lepkefarm lett volna, ahol ezer széthasadt bábból kétezer szárnyacska csapott ki egyszerre.

Ezeknek a gyerekeknek már így is ennek a traumának az emlékével kellett leélniük az életüket, és nem akartam tenni semmit, amitől ezek az emlékek még sötétebbek lettek volna.

A kis foglyokhoz fordultam, észben tartva, amit Mr. Hitchcock mondott, hogy nem tudják, mit terveznek, hogy a szektatagok azt akarják, meglepetésként érje a többi tizenhatot, amikor az elsőt összekaszabolják, feldarabolják vagy agyonverik.

– Na, gyerekek. Még beletelik egy-két napba, míg kifizetik a váltságdíjat, és addig nem engedhetünk el titeket.

A két dacosan viselkedő gyerek egyike, egy kilenc-tízéves, szőke copfos, tengerzöld szemű kislány megszólalt:

– Micsoda szar duma!

– Nos, én magam nem szoktam így beszélni – mondtam neki –, de megértem, miért érzed azt, hogy neked így kell. Megértjük, hogy unatkoztok, és mivel akad itt néhány bűvész is, mindjárt adunk nektek egy kis műsort.

– Még szarabb duma – jelentette ki a kislány.

Mivel a két Kennek háttal álltam, rá tudtam kacsintani úgy, hogy ők nem látták. A kislány a homlokát ráncolta, nem tudta mire vélni a kacsintást.

– Kellene közületek valaki, aki segít a bűvésznek a varázslatos trükkjeiben – mondtam. – Nagyon klassz lesz!

Egy hat év körüli, angyalarcú kisfiú felemelte a kezét:

– Majd én!

– Bocs, kisfiú, de nem önkéntest keresek. Most egy mókás játékot fogunk játszani, és a győztes lesz a bűvész segítője. Először is mindenki csukja be a szemét. Gyerünk, becsukni! Jó szorosan! Te is! Úgy, úgy, ez az. Az egész játék alatt csukva kell tartani, amíg azt nem mondom, hogy kinyithatjátok.

Előhúztam az egyik Glockot, megfordultam, és fejbe lőttem Ken l-et. Az ő szeme persze nem volt csukva, mégsem maradt ideje arra, hogy tágra nyissa, mikor rájött, mi történik.

Ken 2 bizonyosan ízletes emlőkről merengett, mert lassabban kapott a fegyveréhez, mint gondoltam, és mire előhúzta volna, közvetlen közelről arcon és torkon lőttem. Hogy Ken l-et illetően is biztosra menjek, letérdeltem mellé, és belé is eresztettem még egyet.

Minden lövéssel csak egy-egy pisszenés járt, a holttestek viszont elég nagy zajt csaptak, amikor a padlóra zuhantak, ezért így szóltam:

– Szemet csukva tartani, gyerekek! Jó szorosan!

A lepkék a gyomromban mostanra kígyók tekergőző tömegévé változtak.

Letérdeltem az első Ken mellé, a szemébe néztem, majd a fejére húztam Breki békás pulóverét, hogy eltakarjam a sebeit. Aztán a szemébe néztem a második Kennek is, és neki is az arcára húztam a Rudolfos pulóvert.

Mintha zajt hallottam volna a folyosóról. Megmerevedtem, és az ajtó felé fordultam, várva, hogy kopognak vagy elfordul a nyitógomb. De semmi sem történt.

A szoba másik felében koponyáknak vagy ennél is rosszabbnak a darabjai hevertek. Megnéztem, csukva van-e a gyerekek szeme, és láttam, hogy csukva van, kivéve a

copfos kislányt. A ő szeme tágra nyílt, és zöldesszürkén csillogott.

– Ki ne nyissátok! – szóltam a többiekre. – Mindjárt kezdjük a játékot.

A lámpához mentem, amely megvilágította a szobának azt a részét, ahol a törmelékkupac volt. Kirántottam a dugóját a konnektorból. Aztán visszatértem a gyerekekhez.

– Ha majd kinyitjátok a szemeteket, próbáljátok nem túl közelről megnézni a dolgokat – mondtam nekik. – Nem kell őket közelebbről megnézni. Jól van, kinyithatjátok.

A halottakra meredtek. Néhányuk – de nem a többség – elfordult. Néhányan sírni kezdtek, de finoman elcsitítottam őket.

– Kijuttatlak titeket innen, és hazaviszlek – mondtam nekik. – De csendben, nagyon csendben kell lennetek, és pontosan azt csinálnotok, amit mondok!

A szőke copfos kislány olyan merőn nézett, mintha valami eleven hazugságvizsgáló lenne. Bólintott. Aztán így szólt a többiekhez:

– Tegyétek, amit mond! Ha kell, ő meghal értünk.

A zokogó gyerekek megtörölték a szemüket, és visszanyelték a sírást.

Rámosolyogtam a kislányra:

– Ez már nem szar duma, mi?

– De nem ám! – válaszolta.

HARMINCKETTŐ

Először azt gondoltam, ki kellene oldoznom, vagy levágnom a gyerekek csuklóját összekötő szalagokat, de gyorsan rájöttem, hogy előnye is van. Így a gyerekek nem tudtak szétszaladni, ha valami megijesztette volna őket. Könnyebben meg tudtam védeni őket, ha együtt maradtak, kisebb volt az esélye, hogy valaki meggondolatlan riadalmában elfut vagy elrejtőzik valahová és elveszítem.

Visszamentem az ablakhoz, hogy felmérjem a helyzetet.

Pontosan a fejem felett az elhalt vihar építménye továbbra is omladozott. A felhők kupolájának résein át minden percben több csillag tűnt elő, mintha most születnének ezrével ezek a távoli napok.

A tó, vagy inkább a tó helye fölött az a másik, szörnyű, rezzenéstelen égbolt elrejtette azt, ami valami gonosz partról erre evezett át. Sötét alakok mozogtak fenyegetően a még nagyobb sötétben, nem maradt meg rajtuk a szem, és képtelenség volt azonosítani őket.

Emlékirataim korábbi köteteiben már említettem, hogy néha más szellemeket is látok a holtak kóborló lelkein kívül, bár azok talán létezésük egyetlen szakaszában sem voltak emberek soha. Bodach-oknak hívom őket, mert egy angol kisfiú, aki évekkel ezelőtt Pico Mundóban járt, és akinek hasonló képességei lehettek, mint nekem, bodach-nak nevezte őket, nem sokkal az előtt, hogy elgázolta egy kamion. Anyagtalanok, akár a füst, de nem áttetszőek, hanem koromfeketék, vészjóslóak, és nincsenek állandó vonásaik. A falakon ugyan nem tudnak átmenni,

mint a többi szellem, de átférnek bármilyen nyíláson, repedésen és kulcslyukon. Körvonalaik egyszerre utalnak farkasra és emberre. Settenkednek és ólálkodnak, surrannak és siklanak, bizonyos személyek érdeklik őket, különösen azok, akik hamarosan erőszakos halált halnak, és azok, akik majd meggyilkolják őket.

Régóta hiszem, hogy a bodach-ok az emberi nyomorúságból táplálkoznak, ezért bukkannak fel ott, ahol hamarosan tömeggyilkosság történik, halálos tűz üt ki, vagy földrengés dönti romba az épületeket. Úgy képzelem, hogy őrjöngő sokaságként özönlik el a csatatereket. Ott nem jelennek meg, ahol csak egy vagy akár két-három ember fog meghalni, mondjuk, autóbalesetben. A mészárlások és katasztrófák vonzzák őket, de ártani, amennyire tudom, nem tudnak senkinek, csak tébolyult vámpírok, akik nem a vérünkre, hanem a fájdalmunkra éheznek.

Tizenhét gyerek megkínzásnak és meggyilkolásának reménye bodach-okat kellett volna, hogy idevonzzon, ezidáig mégsem láttam egyetlenegyet sem. Ha ott is gyülekezett egy hordájuk a part menti sötétségben, lapult ott valami más is, valami nagyobb hatalom, amelynek ők alárendeltjei voltak, valami olyan erő, amely nem csupán táplálkozott a szenvedésből, de hatalmas mértékben volt képes azt okozni is.

A Másholbeli épülettel ellentétben ezt a helyet nem vette körbe a fénytelen pusztaság, csupán érintkezett azzal a gyilkos előadások erejéig.

A teraszon álló acélemelvénynél a cowboy megrázott egy aspergillumot, azt a lyukacsos gömbben végződő eszközt, amellyel a katolikus papok a szenteltvizet hintik. Abban

azonban biztos voltam, hogy akármit is locsol most szét, az semmiképpen sem szentelt.

Az ablak alatt időközben már minden eddiginél több szektatag gyűlt össze, lehettek vagy hetvenen-nyolcvanan. A szenátor élénk beszélgetésbe merült egy híres énekesnővel, akit eddig még nem láttam itt.

Eddig kizárólag az egyik Glockot használtam. A tizenöt töltényből még hat volt benne. Kicseréltem a tárat egy telire, amelyet az övemből húztam elő.

A gyerekek indulásra készen álltak, mindkettőjük két szomszédjukhoz volt kötözve, kivéve egy kisfiút a sor elején és a copfos kislányt a végén, akiknek az egyik keze szabad maradt. Egyikük sem látszott olyan riadtnak, mint amilyen én voltam.

– Én megyek elöl – mondtam nekik. – Maradjatok közel egymáshoz, kettesével gyertek, hogy rövidebb legyen a sor, csak a lépcsőn egyesével, nehogy elbotoljatok egymásban!

Egyesek komoran bólogattak, mások a lámpafénytől és az elszántságtól csillogó szemmel néztek vissza rám; a könnyeken már mind túl voltak.

A mi kultúránk érzelgősen viseltetik a gyerekek iránt, és elfelejtünk valamit azok közül a dolgok közül, amelyekre legjobban kellene emlékeznünk életünknek ebből a szakaszából: a gyerekek tudják, hogy a világ kemény tud lenni hozzájuk, keményebb, mint a felnőttekhez. Testileg gyengébbek a felnőtteknél, anyagilag tőlük függnek, viszont vészhelyzetben semmi sem segít annyira tisztán gondolkoznunk, mint rendkívüli sebezhetőségünk tudata. Képzelőerőnk gyerekkorunkban van a csúcsán, és ilyen krízishelyzetben nem enged meg nekünk illúziókat, ezer módját idézi fel a halálnak, és így a legsebezhetőbbek is képesek lehetnek felnőni a helyzethez.

– Lehet, hogy ijesztő dolgokat és embereket fogtok látni – figyelmeztettem őket. Következő szavaim pedig olyan spontánul fakadtak fel, mintha nem is én mondtam volna őket, csak rajtam keresztül hangoztak volna el: – Ha ilyesmi történik, nagyon halkan mondjátok azt: „Nem vagyok a tiéd, nem érhetsz hozzám!” Meg tudjátok jegyezni?

Bólogattak, néhányan motyogva elismételték a szavaimat, majd suttogva valamennyien elmondták. Volt ebben a kórusban valami kimondhatatlan, ami megindította a szívemet, előbb súlyos lett, akár a vas, majd újra megkönnyebbült, és több reményt engedtem meg magamnak, mint bármikor azóta, hogy a fejgyűjteményt felfedeztem.

Ahogy megfordultam, hogy kivezessem őket a szobából, egy hófehér németjuhász-keverék jött be a csukott ajtón. Szellemkutyám, Boo valaha a Szent Bertalan-kolostor szerzeteseinek kísérője volt, de velem tartott, amikor eljöttem onnan, kevesebb, mint három hónappal ezelőtt.

Odajött hozzám, én meg leeresztettem a bal kezemet, hogy megszaglászhassa és megnyalhassa. Ugyanolyan valódi a számomra, mint az emberi szellemek, ahogy Mr. Hitchcock is, akármi legyen ő a mostani alakja mögött.

Boo egyike volt annak az összesen két állati szellemnek, amelyeket valaha láttam e világon kóborolni. Az akadályok, amelyek egyes embereket visszatartanak a Túloldalra való átkeléstől, az állatokra nem vonatkoznak, mivel ők bűntelenek. Mióta Boo eljött velem a Szent Bertalanból, gyanítottam, hogy direkt azért maradt halála után ebben a világban, hogy rátaláljak, hogy nemcsak haverságból lóg velem, hanem azért is, mert egyszer majd nagy szükségem lesz rá.

Talán most jött el ez az egyszer.

A kutya hirtelen felbukkanása, ami rendszerint megnyugtatott, most riadalommal töltött el. Egyből az jutott az eszembe, hogy valaki közeledik a folyosón a szoba felé, talán egy egész csapatra való szektatag, bár a Kenek azt mondták, hogy a kellő időben majd ők kísérik le a tizenhét áldozatot a teraszra.

Pisztollyal a kézben az ajtóhoz mentem, amely az egyetlen kijárat volt a szobából, mivel az ablakon át egyenesen a gonosz apostolainak kezébe jutottunk volna odalent. Füleltem, de nem hallottam semmit a lenti tömeg izgatott fecsegésén kívül, kinyitottam az ajtót, kidugtam a fejem a folyosóra, és láttam, hogy az üres.

Mikor visszafordultam, a copfos kislány intett nekem. Szemöldöke össze volt vonva, és előre-hátra billegett, mintha nagyon izgatná valami.

Résnyire nyitva hagytam az ajtót, és így szóltam:

– Gyerünk, gyerünk, gyorsan!

Mivel a kislány a sor egyik végén volt, ő vezette oda a többieket az ajtóhoz. Közvetlenül előttem azonban megállt, és hátranyúlt a baljával, hogy a lehető legnagyobb távolságot tartsa maga és a következő gyerek között.

– Valamit mondanom kell – suttogta.

Ken 1 mondta, hogy egy gong hangjára kell az áldozatokat a teraszra terelniük. Minden pillanatban arra számítottam, hogy meghallom.

– Mondd el később! – kértem.

– Nem – felelte a kislány ellentmondást nem tűrve, de továbbra is suttogva. – Nagyon fontos. Én is látom őt.

– Kicsodát?

Előrenyújtotta a nyakát, én meg lehajoltam, és még halkabban suttogva, hogy a többiek ne hallják, azt mondta:

– A többiek nem látják, de én igen. A kutyát. Látom a kutyát, és láttam, hogy odanyújtottad neki a kezedet.

HARMINCHÁROM

Huszonkét évem során mindössze egyvalakivel találkoztam, aki szintén látta a szellemeket, az angol kisfiúval, akit már említettem. Őt még egy napja sem ismertem, amikor összezúzódott egy kamion és egy kőfal között.

Megkockáztatva a gongot, és immár biztosan tudva, hogy közel a pillanat, amiért Boo ezen a világon maradt, becsuktam az ajtót, féltérdre ereszkedtem a lány előtt, és én is suttogtam:

– Mi a neved, kicsim?

– Verena. Verena Stanhope.

– És embereket is szoktál látni, akiket más nem lát.

Szeme az enyémet fürkészte, és úgy tűnt, szürkészöld árnyalata elsötétült, mielőtt válaszolt:

– Úgy érted, halott embereket.

– Én is látom őket, Verena.

Szeme tengerzöld kistányérrá tágult, és olyan feneketlenül mély volt, hogy egész világok tudása belefért volna, és még mindig maradt volna hely.

– De te nem félsz a halottaktól – mondtam.

– Nem. Legtöbbször csak… szomorúak.

– Tudom, hogy erős kislány vagy. És ettől csak még erősebb lettél.

Félrenézett, mintha zavarba hozná a dicséret, de aztán megint a szemembe nézett:

– Nagyon sok mindent meg kell még kérdeznem tőled.

– Azzal most várni kell, Verena.

Bólintott, és Boo-ra pillantott, aki odabújt hozzánk.

– Szellemállatot még nem láttam.

– Azt hiszem, ő ezért a mai éjszakáért kísérget engem hónapok óta. És azt hiszem, ez azt jelenti, hogy én valami miatt nem tudlak innen kivezetni titeket, hanem majd ő fog.

Megijesztették a szavaim.

– De szükségünk van rád!

– Lehet, hogy nincs, ha itt van Boo. Ez a neve.

– De van! – ellenkezett, és szabad kezével átkulcsolta a karomat.

– Különleges adományt kaptál, Verena, és az nem fog cserbenhagyni. Te cserbenhagyhatod a tehetséged, de fordítva soha nincs így. Érted?

Némi habozás után bólintott.

– Amit meg kell tenni, meg kell tenni, mindig, zokszó nélkül – mondtam. – Tudom, hogy meg tudod tenni. És tudom, hogy meg is teszed.

Boo megnyalta a kislány kezét, amellyel engem szorított.

– Mennünk kell – mondtam. – Vezesd utánam a többieket! És ha valami történik… kövesd a kutyát! Akárhová vezet, ne félj! Nem hagy cserben.

A kislány elengedte a karomat, és adott egy gyors puszit, mielőtt felálltam volna.

Tudtam, mit gondol magában, ugyanazt, amit korábban a többieknek mondott, hogy megnyugtassa őket: *Ha kell, ő meghal értünk.*

– Meg én, ha arra kerül a sor – ígértem meg neki, és láttam rajta, hogy érti.

Kiléptünk a folyosóra, elöl Boo, majd én, utánunk pedig Verena vezetésével a tizenhét gyerek. Jobbra fordultam, a hátsó lépcső felé, ahol feljöttem ide.

A kint összegyűlt tömegből izgatott kiáltások hallatszottak, amelyek részben a hideg, vad kéjelgés

sikolyai voltak, részben pedig hízelgést, hódolatot fejeztek ki. Sosem hallottam még, hogy emberi hangot ilyesminek a kifejezésére használjanak, és forrásának dacára az üvöltözés olyan embertelen volt, hogy megremegtem, mintha nem lenne csontom, akár a medúzának.

Hátrapillantva láttam, hogy néhány gyereket szinte megbénított a tébolyult kórus. Verena azonban biztatni és rángatni kezdte őket, és a bátrabbak nógatására végül megindultak a félősebbek is.

Még félúton sem jártam a lépcső felé, amikor az eszelős tömeg hangja elhalkult, de nyomban újra felerősödött, egyre hangosabb lett, és hallhatóan harciasabb, pokolibb és eksztatikusabb volt, mint első alkalommal.

A démoni hangzavar két érzést ébresztett fel bennem. Nem emlékeztem arra, hogy valaha is egy időben elfogott volna e kettő: a szörnyű rettegés és a sajnálat. Rettegés attól, hogy ilyen emberek kezei közé kerülök, és sajnálat afelett, hogy mit veszítettek – vagy dobtak el – a felszabadultság izgalmáért, a romlás jutalmáért és azért a kényelemért cserébe, hogy olyan gazdához voltak láncolva, aki egész evilági életükre feddés és dorgálás nélkül ellátja őket mindennel, amit csak akarnak.

Ahogy Boo átment a lépcsőház ajtaján, én pedig kinyitottam azt, a hangzavar rövid időre megint elcsitult, majd harmadszor is felharsant, és egészen magas fejhanggá fokozódott. Ekkor azonban, mintha egy karnagy intette volna le a kórust, az ordítás hitelen elhallgatott.

Két másodperccel később, épp, amikor Verena utolért, megszólalt a gong. A méretét nem bírtam megbecsülni, mert olyan mély és erőteljes volt a hangja, hogy végigvisszhangzott a csontjaimon, mintha darabokra

készülne szedni, az épület pedig zörgött és remegett körülöttem, mintha földrengés rázta volna.

A folyosó másik végén az egyik modern világítótest láncon lógó, tölcsér alakú burával ellátott lámpává alakult át. Sima, szürke üresség kezdett szétterjedni a mennyezeten, a tapétán, a padlón és a szőnyegen, és felénk közeledett.

Boo a lépcsőfordulóban várt. Sürgettem Verenát, hogy kövesse a kutyát, és megígértem, hogy biztosítom a sor végét.

– Siess, kislány, siess!

Ahogy a gyerekek elhaladtak mellettem, néztem, amit ők nem láthattak: újabb lámpa változott át, aztán egy harmadik, és sebesen kúszott felém a szürkeség.

Az utolsó gyerek akkor indult a lépcsőn, amikor a hatodik lámpa alakult át, és én is követtem volna őket, ha a folyosó túlsó végén nem nyílik ki egy ajtó, amely talán egy másik lépcsőházba vezetett. Az alak, aki belépett rajta, túl messze volt, hogy láthassam az arcvonásait, de magasságából, testalkatából és mozgásából azonnal felismertem magamat, vagyis a Másik Oddot. Azt is tudtam, hogy ha közelebb jönne, látnám, hogy csupán egyvalamiben különbözik tőlem: ha Mr. Hitchcocknak hinni lehetett, a szenokulusz nevű alacsonyabb rendű démon fejének mindkét oldalán három-három szemet visel.

A szektatagok a tizenhét foglyot akarták, hogy feláldozhassák őket az ünnepély közepette, a szenokulusznak azonban csakis én kellettem. Ha követem a gyerekeket, elvezetem hozzájuk ezt a lényt, és fogalmam sem volt, mi lesz akkor. Nem kockáztathattam meg, hogy a védelmezésük helyett magammal együtt rájuk is pusztulást hozok.

Megvetettem a lábamat a lépcsőház ajtajában, és néztem, ahogy az én világomban lévő folyosó átváltozik Másholbeli folyosóvá, az átváltozás nyomában pedig ott halad a szenokulusz.

A démon puszta akaratával képes volt előhozni az átmeneti világot, és visszaszorítani az enyémet. A Másholbeli istállóban, ahol felfedeztem a fejgyűjteményt, mikor távozni akartam, ugyanígy hoztam elő a saját világomat, és szorítottam vissza azt a másikat.

Képességeim és különös életem dacára nem vagyok az okkultizmus szakértője. Mindig is bölcsebbnek tartottam, ha nem tanulmányozom a témát, ugyanazért, amiért az Ouija-táblából[4] sem jó társasjátékot csinálni. Ne kopogjunk be olyan ajtón, amelyikről nem tudjuk, ki nyitja majd ki!

Ezzel együtt értettem annyit az ilyesfajta dolgokhoz, hogy nagy biztonsággal megtippeljem: a szenokulusz a fénytelen pusztaság szülötte, és képes átjárni abba az átmeneti világba is, amelyet Másholnak neveztem. Az élők világába, az én világomba azonban nem tud magától átjönni, csak akkor, ha megidézi egy hívő, és a megfelelő rituálék segítségével egy pentagrammába zárja, vagy ha valamilyen cselekedet vagy gyengeség folytán megszállhatja egy élő testét.

Hasonlóképpen én meg ennek a világnak a szülötte voltam, és ha átkelő állomáshoz értem, közlekedhettem a Másholban is. Onnan azonban nem hatolhattam be a pusztaságba. Nem Orfeusz voltam, a görög mitológiai alak, aki képes volt belépni a pokolba, hogy megmentse imádott feleségét, Eurüdikét. Stormy Llewellyn viszont nem is a

---

4 Betűkkel, számokkal és egyszerűbb kifejezésekkel ellátott tábla, amelyet a médiumok a holtak szellemével való kommunikációhoz használnak.

pokolban volt, úgyhogy egyébként sem kellett megmentenem.

Tehát ez az egész ház átkelő állomás volt. Én és a szenokulusz is képesek voltunk az akaraterőnkkel megjeleníteni és eltüntetni az élők világát, ahová pillanatnyilag tartoztam, noha volt rá esély, hogy már nem sokáig. Gyanítottam, hogy az ő Másholt megjelenítő képessége erősebb, mint az enyém arra, hogy eltüntessem azt. Makacs egy népség tudunk lenni mi szakácsok, de csökönyösség dolgában a kanyarban sem vagyunk a démonokhoz képest.

A hetedik lámpa is átváltozott láncon lógóvá, üldözőm pedig eléggé közel ért a gyengülő fényben ahhoz, hogy lássam sok-sok szemét, saját groteszkül díszített arcomat, és emlékeztem a lágy, hideg, puha tapintására és embertelen erejére.

Az egyetlen tanács, amelyet Mr. Hitchcocktól a szenokuluszra vonatkozóan kaptam, így szólt: *Fusson, Mr. Thomas. Fusson!* Még ha nem is az őrangyalom volt, márpedig tagadta, hogy az lenne, mindenképpen a jó csapatban játszott, tehát kétségkívül érdemes volt megfogadni a tanácsát.

Úgy terveztem, addig várok, ameddig csak kell, mielőtt kilépnék a folyosóról, és becsapnám az ajtót. Reméltem, hogy a jó Boo levezeti Verenát és a többieket egész az előszobáig, mire utánuk indulok. Bár a szenokulusz szemlátomást legfőképpen engem akart, minden okom megvolt feltételezni, hogy ha meglátja a gyerekeket vagy megérzi a szagukat – az ártatlanság ínycsiklandó illatát –, rögvest utánuk veti magát.

Előző találkozásunk alkalmával a lény nem hatolt át a csukott ajtókon, mint a szellemek, és nem is lebegett a padló fölött, mint Mr. Hitchcock.

Úgy véltem, a Másholban, sőt talán az azt körülvevő pusztában sem kifinomultabb az A pontból B pontba jutás technikája, mint az én világomban, viszont ha a feltételezésem tévesnek bizonyul, az egy iszonyatos, hideg csókhoz, és a démon általi megszállásnál is rosszabbhoz vezethetett volna.

A nyolcadik lámpa is átváltozott a kilencből, a hamis beton szürkéje közelebb nyomult, és a sze- nokulusz megszólalt az én hangomon:

– Add a lélegzeted, malacka. Akarom, most!

Átléptem a küszöböt, becsaptam az ajtót, de csupán tíz lépcsőfokot haladtam, kettesével szedve őket, mikor hallottam, hogy az ajtó mögöttem nekicsapódik a falnak.

Ha a gyerekek a lépcsőházból ki is jutottak már, az előszobából még biztosan nem. Ha elérem a lépcső alját, mielőtt elkap a szenokulusz, magammal viszem őt az ártatlanokhoz, mielőtt mind kimenekülnének a házon kívülre, ahová – az elméletem szerint – már nem követheti őket.

Elértem a lépcsőfordulót, és hanyatt-homlok zuhantam tovább, miközben a falak elszürkültek körülöttem. Veszélyes volt ilyen sebességgel rohanni a lépcsőn, az egyensúlyérzékem pedig sosem állt egy cirkuszi légtornász szintjén, úgyhogy a falakról lepattanva estem lefelé a víz nélküli kútba.

Mögöttem, olyan bizalmas hangon, hogy libabőrös lett a hátam, a lény így szólt:

– Hadd szopogassam a nyelvedet, malacka!

HARMINCNÉGY

Gyorsan az ajtónál teremtem, és kirontottam az első emeleti folyosóra, megfogadva a nagy baseballozó, Satchell Paige tanácsát, aki azt mondta: „Ne nézz vissza! Még utolér valami.” Úgy rohantam, ahogy az iskolai baseballmeccseken soha, mert ott a szabályok, Istennek hála, tiltják, hogy az ellenfél természetfeletti léleklopókat uszítson a futójátékosra.

A rövid folyosó végén egy tágasabb folyosóra vezető, kétszárnyú ajtó nyílt. Jobbra csukott ajtók sorakoztak, balra pedig boltívek, amelyek mögött hatalmas terem volt, a falak mentén padlótól plafonig bőrkötéses könyvekkel, és olyan berendezéssel, díszes perzsaszőnyegekkel és elegáns ülőgarnitúrával, mintha valami főúri szalon volna. A túlsó falán franciaablakok nyíltak a teraszra, ahol a szekta tagjai nekem háttal várták, hogy a két Ken az alsó teraszra vigye a gyerekeket.

Előttem jobbra kinyílt egy liftajtó. Bozontos szemöldököt, kunkori gonosztevőbajuszt és kecskeszakállat viselő férfi jelent meg, két kezében egy-egy felbontott pezsgősüveggel, amelyek szájából finom pára szállt fel. Az arckifejezése arra utalt, hogy a nyomomban van a hatszemű halál, és hogy Satchell Paige-nek nagyon is igaza volt.

A jobb oldali falnak ugrottam, és minden kecs nélkül elcsúsztam-botladoztam-gurultam a férfi mellett, aki így pont a szenokulusz útjában találta magát. Ebben a pillanatban csúfosan megdőlt az az elméletem, hogy a

démont csak én érdeklem. Rávetette magát a férfira, és a padlóra döntötte, a pezsgősüvegek pedig hab és aranyló bor tócsájában szétgurultak. A démon nyers vadsággal térdelt bele áldozata ágyékába, majd újra, még erősebben, ami már egy démontól is sportszerűtlennek tűnt. Megragadta a férfi torkát, és ránehezedett, arcát leeresztve az övéhez.

A lift felé csúszkálva-botladozva-gurulva-botorkálva láttam, hogy már csukódik az ajtaja. A démont valószínűleg csak néhány másodpercre foglalta le az előttem elfogyasztott étvágygerjesztő, ami nem volt elegendő ahhoz, hogy eltűnjek a szeme elől. Egyik karomat gyorsan az ajtó két összecsukódó fele közé dugtam, és egy pillanatra az a nyugtalanító gondolatom támadt, hogy azok borotvaélesnek bizonyulnak, és könyökből amputálják. Tudtam, hogy nem lett volna szabad annyi horrort néznem. De nem ez történt, hanem egy elektromos szem megállította az ajtót, amely újra kinyílt. Begördültem a liftbe, talpra ugrottam, és megnyomtam a földszint gombját, majd az ajtózáró gombot.

Az ajtón túl, a padlón a fickó sikoltozni próbált, valószínűleg nem a kiömlött pezsgő miatt, a démon keze azonban belefojtotta a sikolyt, és csak a helyzethez egyáltalán nem illő hangokat tudott kiadni, nagyjából olyasmiket, mint Donald kacsa, mikor dührohamot kap. Kiderült, hogy a szenokuluszt nem csupán hat szeme különbözteti meg tőlem, mert amikor kinyílt a szája, villás nyelv tekergőzött ki belőle. Ingerkedve nyalta végig a szerencsétlen flótás ajkát, aki csak egy kis pezsgőt akart iszogatni, miközben gyerekek kínzását és meggyilkolását nézi.

Sürgető hangokat adva, mintha vécére kellene mennem, bár szerencsére nem kellett, újra megnyomtam az ajtózáró gombot. Meg még egyszer.

A birkózó páron és a boltíveken túl a szalonban minden megváltozott, a szőnyegek, bútorok és könyvek balról jobbra haladva eltűntek, ahogy a szürke hullám az én világomban lévő épületet Másholbeli épületté változtatta. A terem nem ürült ki teljesen. Raklapokat láttam, amelyeken mintha több száz aranyrúd állt volna kupacokban, ami arra utalt, hogy a szekta afféle titkos kincseskamraként használja a Másholbeli helyiséget, és arra is, hogy tudtak valamit Amerika pénzügyi jövőjéről, ami érdekelte volna a *Wall Street Journalt* is. A látványosságra váró tömeg eltűnt a teraszról, nyilván az én világomban lévő teraszon maradtak. A pezsgős pechjére itt rekedt, s hirtelen elgondolkoztam azon, hogy miért rekedek itt én, miért nem maradok a saját világomban, amikor a szenokulusz a Másholba kíván.

A démon a pezsgős nyitott szájára szorította a száját, és ez nyilván mindkettőjük számára kellemetlen csók volt, ráadásul külön súlyosbítva a villás nyelvvel, és a gondosan ápolt, de mostanra összeborzolt bajusszal.

Habár én semmit – semmit! – nem ártottam a liftnek, úgy tűnt, az valamiért neheztel rám, mintha valami különösen mérges masina lenne azokban a gyilkos autós filmekben, amelyeken korábban gúnyolódtam, de most nagyon megbántam ezt.

AJTÓ ZÁR, AJTÓ ZÁR, AJTÓ ZÁR, AJTÓ ZÁR.

Kezdett elfáradni a hüvelykujjam.

A haldokló ember tehetetlenül vergődött támadója alatt. A szeme kidülledt az üregéből. Húsos arca vörös, majd lila szint öltött, aztán kezdett elszürkülni, ahogy a vergődése gyengült. A búcsúcsók során a szenokulusz undorító, mohó hangokat hallatott, körülbelül olyanokat, amilyenek Hannibál Lecter, egy Alien-királynő és Sebaj Tóbiás édeshármasából hallatszottak volna.

Előhúztam az egyik Glockot. A lényt nemigen zavarták a golyók. Előhúztam a másik Glockot. Ki az a Clint Eastwood? Kétpisztolyos Odd a városba érkezett! Na, persze. Elraktam a fegyvereket.

A liftajtó kezdett bezárulni, amiért olyan hálás voltam, hogy majd megcsókoltam, csak hát a csóknak még a gondolatától is hosszú időre megundorodtam.

Az áldozata fölé görnyedő szenokulusz felemelte száját a halottról. Kis párafelhő lebegett körülötte, mint az imént a pezsgősüvegek körül, és beburkolta ocsmány nyelvét. Mikor a vékony páracsíkok kezdtek kiszivárogni a démon ajkai közt, az váratlanul visszaszívta őket, becsukta a száját és nyelt egyet. A becsukódó ajtó résén át láttam, hogy hat szeme fátyolos, talán a gyönyörtől, de váratlanul kitisztultak, és a lény az ajtónak ugrott – későn.

A lift sóhajtva és sziszegve, ezzel jelezve, hogy nem kábel és ellensúlyok, hanem egy hidraulikus bak mozgatja alulról, megindult lefelé. Megkönnyebbülten behunytam a szemem, élvezve a mozgást és az ereszkedés hangját.

Elisha Graves Otis, aki az első teljesen biztonságos felvonót építette az Egyesült Államokban, egy négyemeletes New York-i áruházban, valószínűleg nem kóborolt tovább a mi világunkban, miután 1861-ben meghalt. De ha egyszer mégis a segítségemet kérné a szelleme, bármit megtennék, hogy átsegítsem őt a Túloldalra.

A fülke talán félúton járhatott a földszint felé, amikor megállt.

Mikor kinyitottam a szemem, egy sima szürke kocka közepén álltam. A helyzetjelzőn, mely most csak lapos szürke forma volt az ajtó felett, nem voltak számok. Az ajtó melletti kezelőpanelen még mindig ott volt négy gomb, de a

számok azokról is eltűntek. Többé nem liftben voltam, csak egy lift félig kialakult ideájában, a Másholban.

Ennek ellenére azért megnyomtam a gombot, mely valaha a földszintet jelezte. Nyomtam és nyomtam. De nem mozdult, és nem indított el semmit. Ahogy a többi gomb sem.

A lépcső ideája jóval használhatóbb, mint a lifté. Többször igazoltam én magam, hogy a lépcső ideája alkalmas közlekedésre, a lift ideájával viszont pont annyit értem, mint egy fagyikehelyével.

A fülke plafonjáról eltűntek a fénycsövek. A mennyezet szürke volt és sima, még a vészkijárat körvonalai sem látszottak rajta, mint eddig.

Elfogott a klausztrofóbia, amelyen csak tovább rontott a gyerekek iránt érzett aggodalmam. Persze Boo kalauzolta őket, de az ő harapásának semmi hatása nem volt az élőkre, és a holtak, ahogy beszélni, úgy ugatni sem tudnak. Semmilyen védelmet nem hagytam a gyerekeknél, csak szavakat – *Nem vagyok a tiéd, nem érhetsz hozzám!* –, amelyek, mikor kimondtam őket, mintha jelentettek volna valamit, de most rá kellett jönnöm, hogy nem veszik nagyobb hasznukat, mint egy önjelölt védelmezőnek, aki egy lift ideájának csapdájában kuksol.

Abban a pillanatban tudtam, hogy a tizenhét közül egy biztosan meghal, de talán többen is, talán mind a tizenheten. Ha sikerrel is járok ma éjjel, az csupán részsiker lesz – mellette az elviselhetetlen kudarccal, mint azon a szörnyű napon Pico Mundóban. Minél inkább biztos voltam ebben, annál kisebbnek éreztem a fülkét, és annál fojtogatóbban burkolt be a klausztrofóbia szövete.

A falaknak nyomakodtam, és feszegettem az ajtót, mindhiába. Majdnem elüvöltöttem magam, pedig ha volt

valaki a Másholnak ebben a részében, az csak a szenokulusz lehetett, aki már úgyis tudta, hogy itt vagyok, és nem is lett volna túl segítőkész. Amikor ráeszméltem, hogy úgy körözök a kockában, mint egy riadt patkány a ketrecében, megálltam, a kezem közé fogtam a fejemet, és próbáltam leküzdeni a klausztrofóbiát meg a gyerekek iránti félelmet, ami felerősítette azt, próbáltam kitisztítani a fejemet, és gondolkozni.

Három valóság. A világ, amelyikbe én születtem. A sivár fekete pusztaság. A Máshol.

Gondolkozz!

A mi világunk, az anyagi világ lehetővé teszi, hogy a fizikai és termodinamikai törvényeket, valamint egyéb ismereteket felhasználva eszközöket készítsünk, gépeket építsünk, és a természet adományainak segítségével megteremtsük magunknak a civilizáció kényelmét, amelyhez hozzátartozik a saját létünkön való elmélkedés luxusa. Ismertem a mi világunk rendszereit és szabályait, többé-kevésbé értettem, hogy működik, és nagyjából azt is, hogy miért.

A pusztaság világa, a spirituális birodalom, nevezzük Pokolnak vagy aminek akarjuk, sötét és gonosz, gyűlöletből és kínból táplálkozó szellemek népesítik be, akiktől megtagadták a lét értelmét – vagy akik maguk tagadták meg azt –, és akik semmi mást nem akartak, csakis a mi világunk pusztulását, s ezt talán el is érik egyszer köztünk járó helyetteseik révén, meg a magukét, amelyet viszont nem érnek el soha. Ha sokat gondolkozom ezen, képes lettem volna elég részletesen elgondolni az ő világuk rendszereit és szabályait is, azt, hogy hogyan működik és miért.

Van persze ezen a hármon kívül még egy világ, az, amelyikbe Stormy Llewellyn távozott, de annak a helynek a rendszereit és szabályait nem kellett ismernem, hiszen évezredeken át törték rajta a fejüket a látnokok és teológusok, és ha odakerülök, talán még ismertető kézikönyvet is adnak.

Na, és a Máshol…

A Máshol sem teljesen anyagi, sem teljesen spirituális, hanem a kettő közti üresség, nem teljes világ, csak szigetek, zátonyok és atollok feltérképezetlen sokasága, amelyet gonosz célokra használhatnak egyesek a mi világunkból, és ahová behatolhatnak a pusztaság lakói is. Ezen a helyen az akarat bizonyos mértékig képes formálni a valóságot, ugyanakkor a mi világunkból valóknak és a pusztaságbelieknek is úgy kell mozognia benne, mintha a falak, ajtók és lépcsők valóban ott lennének. Úgy éreztem, semennyi idő nem volna elég ahhoz, hogy ennek a kísérteties helynek a rendszereit és szabályait átlássam, mert… alapvetően kialakulatlan volt az egész. Nem, nem is ezért. Hanem azért, mert…

Erős, fémes sikoly és recsegő robaj terelte a figyelmemet a plafonra. Még ha tagadásban akartam volna élni, akkor sem tehettem volna, mert, ahogy a lárma erősödött, a sima szürke mennyezeten megjelent a vészkijárat. Azaz a vészkijárat ideája. Nem én varázsoltam oda, hanem a szenokulusz, aki az ajtót feszegette az emeleten, hogy aztán lemásszon a szervizlétrán. Az a négyzet a fülke plafonján valójában nem is a ki-, hanem a bejárat ideája volt, amelyen át a démon hozzám férhet.

Egy pillanatig nem értettem, miért ilyen közvetett módon jön utánam, amikor erősebb akaratával képes volt a fülkét megállítani két szint között. De aztán megértettem,

hogy azért maradt a fülke egy helyben, mert akaraterőnk összecsapása döntetlen lett. Én azt akartam, hogy a felvonó lemenjen a földszintre, ahol visszamenekülhetek az én világomba, ahová az ellenség nem követhet, a szenokulusz viszont azt, hogy visszamenjen az emeletre, ahol mindent elrabolhat tőlem egy csókkal, ahogy elvette a pezsgős életét és lelkét is. Az ő és az én akaratom egyformán erős volt.

A szenokulusz nem tudta az akaratával kinyitni a liftakna ajtaját, mert én azt akartam, hogy csukva maradjon, ezért volt kénytelen a fizikai erejére hagyatkozni. Megfájdult a fejem.

Egyszerre ráeszméltem, hogy, bár ebben a sima és szürke kockában nincsenek fénycsövek, mint az igazi liftben, az igazi házban, az én világomban, fény mégis van benne. A fény ideája, amely mindenütt, forrás nélkül is jelen volt. Sötétnek kellett volna lennie a fülkében. És ha a démon úgy akarta, koromsötétté is tehetett mindent.

Az utolsó fémes zajból, és a fülke tetején kopogó törmelékdarabokból arra következtettem, hogy a szenokulusznak végül sikerült kifeszítenie a liftajtót.

Körülfogott a sötétség. Az előbb egy kicsit már enyhülő klausztrofóbia teljes erővel támadt fel újra.

Az én világomban lévő liftaknában a betonfalba voltak beleépítve a szervizlétra fokai. Itt a Másholban pusztán a fokok ideái voltak benne a betonfal ideájában. A szenokulusz azonban az ideákon is éppoly könnyedén le tudott mászni a fülke tetejére, mintha a valóságban tette volna.

HARMINCÖT

Korábban már beismertem, hogy mikor suliba jártam, a kóborló lelkek elvonták a figyelmemet a természettudományoktól és a matektól, amelyhez eleve nem volt nagy tehetségem. Az én erősségem a nyelv és irodalom volt, meg a baseball, meg az, hogy megsüssek bármit, ami finom, bár ez az utóbbi természetes adottságom volt, nem kellett iskolában tanulnom.

A Máshol szabályainak problémája talán nem is természettudományos vagy matematikai probléma volt, de ugyanolyan rémisztőnek tűnt kibogozni őket, mint a trigonometriát elsajátítani. Gondolom, ettől blokkolt le az agyam a lift; ideájában, na meg a félelemtől annak a gondolatára, hogy a gyerekek nem jutnak ki élve a házból. Habár elég optimista vagyok, különösen ahhoz képest, hogy egyik kakiból a másikba szoktam átvergődni, kénytelen vagyok bevallani, hogy a félelmem már-már kétségbeeséssé fajult, amikor minden elsötétült körülöttem, és tudtam, hogy a Másik Odd, a félelmetes, hatszemű arcával meg a hülye villás nyelvével épp lefelé mászik a szervizlétrán, hogy kinyissa ezt a konzervdobozt, és kikanalazzon belőle engem.

Aztán jött a megvilágosodás. Egyszerre megértettem, hogy a fény ideája a fülkében nem a szenokulusz kedves gesztusa volt, hanem én teremtettem. És azért aludt ki, mert rájöttem, hogy a fülkében sötétnek kellene lennie.

Amint felülbíráltam ezt az elsietett gondolatot, a fény ideája visszatért, és újra ott volt mindenütt, nem egy meghatározható forrásból sugárzott.

Ha a szenokulusz akaratereje egyenlő volt is az enyémmel, ha az is állította meg két szint között a felvonót, hogy a démon vissza akarta vinni az emeletre, én meg le a földszintre, ez a patthelyzet akkor sem jelentette azt, hogy az ügyet fizikai összecsapással kellene megoldani. Nem áltattam magam azzal, hogy kézitusában legyőzhetnék egy természetfeletti erővel bíró ellenfelet, aki ráadásul meghalni sem tud. Még Mr. Schwarzenegger is csak azelőtt reménykedhetett volna a győzelemben, hogy kormányzó lett, és még nem hagyta el így magát.

Eddig azt hittem, a Máshol szabályait lehetetlen elgondolni, annyira formátlan ez a világ, és annyira független a fizika, a termodinamika és az én anyagi valóságom többi rendszerének törvényeitől. Most a gyerekek iránt érzett félelmem végül is nem kétségbeesésbe, hanem elkeseredésbe csapott át, amely a kétségbeesés energiával telt formája, és cselekvésre sarkall. Ha a szenokulusz és az én akaraterőm egyenlő, a küzdelmet az dönti el, melyikünk az okosabb.

Az okossághoz képzelőerő szükségeltetik.

A gonosznak viszont nincs fantáziája. Ugyanazokra a bűnökre buzdít újra meg újra, olyan elenyésző változatossággal, hogy csak a gyengeelméjűek nem unnak bele gyorsan. Pusztítani akar, és a pusztításhoz nem kell képzelőerő. Az a teremtéshez kell, valami új és csodálatos létrehozásához, legyen az egy dal, egy iPad, egy regény, egy teflonnál tartósabb, új sütőfelület, új ízesítésű fagyi vagy a Holdra szálló űrhajó. Egy szabad akarattal bíró szakács

eleven fantáziája bárhol, bármikor a sarokba küldi egy démon harmatgyenge képzelőerejét.

Nem arra koncentráltam, hogy a lift leereszkedjen a földszintre, mert a szenokulusz úgyis visszakényszerítette volna az emeletre, hanem a hidraulikus bakot képzeltem el, amely az aknában mozgatta föl-le a fülkét, és amikor már tisztán előttem volt az ideája, elképzeltem, amint hirtelen összeroskad, és leejti a fülkét a földszintre.

Bamm! Még jó, hogy csak félemeletnyit zuhantam, különben el is ájulhattam vagy súlyosan megsérülhettem volna. Így csak padlóra kerültem, de azon nyomban fel is pattantam. Az ajtó széttárult előttem, amint előre elképzeltem, én meg kiléptem a folyosóra.

Továbbra is a Másholban voltam, egy sima, szürke és üres épületben, amelynek az alaprajza azonban ugyanolyan kellett, hogy legyen, mint az én világomban lévő valódi házé. Nagyon jól tudtam, hogy a szenokulusz, az a csókos szájú csirkefogó, máris őrült iramban rohan a lépcsőház ajtaja felé az első emeleten, úgyhogy én is nekiiramodtam, gyorsabban, mint ahogy valaha futottam. Kerestem és megtaláltam az üres étkezőt, majd az üres konyhát, odarontottam a hátsó teraszra nyíló franciaablakhoz, és kinyitottam. Láttam, hogy az elméletem helyesnek bizonyult: az ajtón túl az én világom terült el; az épület még mindig csak a tóparton volt határos a pusztasággal, ahová valamiféle feketemágiával elhívták azt, akinek hódoltak.

A világ valódi és rejtett természetének felfedezése kis híján összetört. Teljes szívemből reméltem, hogy akármit is kell majd még megtanulnom, az órákat el lehet halasztani addig, amíg magamba nem tömtem egy sajtos fasírtból, steakburgonyából és káposztasalátából álló vacsorát, és

meg nem bizonyosodtam arról, hogy az első szemesztert ép elmével tudtam le.

Kirontottam a terasza, és vagy hat métert sprinteltem, mielőtt megálltam és visszanéztem a házra, nyaralóra, boszorkánytanyára vagy mire. Az ablakon át nem a Máshol szürkeségét láttam, hanem a ház meleg fényeit, mint első alkalommal. Sem a konyhában, sem sehol másutt nem látszott senki, nyilván mindenki az első emeleti teraszon várta a két Kent a tizenhét áldozattal, noha a gong már percekkel korábban megszólalt.

Boo és a gyerekek sem voltak sehol, biztosan kifelé igyekeztek a birtokról vagy talán már ki is jutottak.

A pszichikai magnetizmusra hagyatkoztam, lelki szemeim elé képzelve Verena Stanhope-ot, szőke copfját és tengerzöld szemét, és először nem éreztem semmit. Semmit. Mielőtt pánikba estem volna, eszembe jutott, hogy a képességem talán épp azért nem működik, mert annyira erőltetem, hogy érezzek valamit. Legalább olyan őrült dolog, mint közülünk, kaliforniaiak közül a legtöbben, de attól még igaz, hogy bizony néha le kell állítani a motort, és haladni az áramlattal.

Bár a szakadozott felhők mozogtak el, olyan volt, mintha a hold úszott volna be a látóterembe, nagy, ezüstös, kerek hajó a sötét, de sziporkázó tengeren. A hold nagyon megnyugtató látvány, kivéve talán a vérfarkasok számára, és a fényében fürödve én is vettem, majd lassan kifújtam három nagy levegőt.

Egyszerre megindultam abba az irányba, amerre a gyerekeket éreztem – vagyis a sátáni szentély felé, ahol tizennégy koskoponya állt magas talapzatokon. Úgy tizenöt méter után meg is torpantam, annyira fejbe ütött a lehetőség, hogy netán Boo vezette oda őket.

A negyedik mély lélegzet, amelyet már gyorsan szívtam be és erőből fújtam ki, kitisztította az érzékelésemet, és rájöttem, hogy a szentélyen túlra, a fák közé mehettek. Nem kellene annyit aggódnom. Számtalan igaz történt szól elveszett vagy ellopott kutyákról, akik mérföldek százain át, ismeretlen terepen kutyagolva is hazataláltak a családjukhoz. Egy szellemkutyának ráadásul biztosan egy csomó olyan trükk van a tarsolyában, amire az élő kutyák legjobbjai sem képesek. Boo-nak tudnia kellett Mrs. Edie Fischerről, hiszen ott volt az Üdvhadsereg turkálójában, amíg ő előtte parkolt, és rám várt. És ha azt tudta, hogy hol talál meg engem, éppen abban a pillanatban, amikor szükségem volt rá, hogy biztonságba vezesse a gyerekeket, akkor biztosan tudta azt is, hol találja Mrs. Fischer extrahosszú limuzinját. És ha szellemkutyám valamilyen okból mégis eltévedt volna, még mindig jó sansz volt arra, hogy előkerül Mr. Alfréd Hitchcock, és megmutatja neki az utat.

Ha őrült vagyok, biztosan nem segíthet rajtam egy freudista pszichiáter. Mire elérnénk az analízis feléig, ő kerülne zárt osztályra.

Mivel első alkalommal nem jártam be a birtoknak ezt a részét, csak most láttam meg a kerek kerti pavilont, úgy tíz méterre tőlem bal kéz felé. Odasiettem, és közben előhúztam az övemből az adóvevőt.

A hófehér, úgy négy méter átmérőjű, kecsesen megmunkált pavilon, amelynek csipkézett teteje körül futó ereszét is kacskaringós mintázat díszítette, olyan volt, mint valami délibáb, valami varázslatos, Tündérországban lévő hely látomása. A sok romlástól és pusztítástól a sátánista lét néha-néha rá tud nehezedni az ember vállára, és munkának érződik, mégpedig nem is könnyűnek. Néha

biztos el akarnak szakadni egy kicsit az öldökléstől, ördögidézéstől meg a jó erői elleni állandó szervezkedéstől, és pihizni egyet valami kevésbé barátságtalan környezetben. Márpedig semmi sem üdíti fel a lelket jobban, mint egy kis ücsörgés egy ilyen kerti pavilonban egy szép tavaszi napon, mikor a levegőben orgonaillat szállong, a madarak csiripelnek, az ember meg valami mulatságos kis versikét fabrikál a gyűlöletről, és emberi hasnyálmirigyet majszol.

A pavilon léckorlátjának fedezékébe húzódva bekapcsoltam az adóvevőt, ellenőriztem, hogy halkra van-e állítva, és beleszóltam:

– Ott tetszik lenni, Mrs. Fischer? Vétel.

Enyhe sztatikus recsegést követően válaszolt:

– Hol máshol lennék, aranyom? Vétel.

– Csak féltem, hogy hatótávon kívül tetszik lenni. Egyébként a gyerekek már mennek arrafelé. Vétel.

– Onnan már kicsit közelebb gurultam magához. Vétel.

– Jól van. Az jó. Egy kutya vezeti őket, bár őt nem tetszik majd látni, mert szellemkutya. De a gyerekeket biztos észre tetszik venni. Vétel.

– Vicces fiú maga, gyermekem. Jó tudni, hogy még él. Vétel.

– Köszönöm, hölgyem. Önnek is viccesnek tetszik lenni. Vétel és vége.

Mikor visszadugtam az adóvevőt az övembe, és kiléptem a pavilonból, a felhők még egyszer felfedték a holdat.

Mielőtt még a gyerekek nyomába eredhettem volna, hangok ütötték meg a fülemet. Visszanézve azt láttam, hogy néhányan kijönnek a házból. Én láttam őket a világos háttér előtt, de úgy gondoltam, ők itt a sötétben nem

láthatnak. Három újabb ember bukkant fel a ház északi oldalán, és további hangok hallatszottak délről is.

Valakit felküldtek a másodikra, hogy nézze meg, miért nem jönnek már a Kenek. Az megtalálta a holttesteket a fejükre húzott pulóverrel, és elszabadult a pokol, az is lehet, hogy szó szerint.

HARMINCHAT

Senki sem kiabálta, hogy „Elkapni!”, meg semmi ilyesmit, ami arra utalt, hogy eddig tényleg nem vettek észre.

A fák még messze voltak, köztük és köztem csak a nyílt térség. Előbb-utóbb a holdnak is újra elő kellett bukkannia. Sötét ruha volt rajtam, de a holdfényben akkor is észrevették volna, és nem akartam őket abba az irányba vezetni, amerre Boo és a gyerekek mentek.

A pavilon és az istálló között itt-ott magányos fák és bokrok álltak. Előhúztam az egyik Glockot, és arrafelé indultam, miközben még több hang verte fel az éjszaka csendjét.

Nekik is lehetett pisztolyuk. Vagy késük. Csak Isten tudta, mi minden van náluk. A szándékuk viszont nem a gyors kivégzésem volt. Ha élve elkapnak, én kerülök az acélemelvényre, akár itt, akár egy másik biztos rejtekhelyükön. Elevenen megnyúznak tetőtől talpig, amíg ki nem adom minden titkomat, ami egyébként valószínűleg már akkor megtörténik, amikor kipakolják elém a nyúzószerszámokat, és kedélyesen felelevenítik a korábbi alkalmakat, amikor együtt használták őket.

Úgy éreztem magam, mintha Frodó lennék Mordorban, csak velem nem volt ott Samu, és ráadásul azt sem tudtam, hova tehettem azt a nyavalyás gyűrűt. Viszont azt tudtam, hogy ha megjelenik Gollam, úgyis leharapja az ujjamat, akár van rajta gyűrű, akár nincs, csak úgy a móka kedvéért. Ha önök esetleg nem olvasták *A gyűrűk urát,* akkor elnézésüket kérem, amiért ilyen hosszan utaltam rá.

A tervezett útvonalamba eső első fa alá kuporodva felmértem a terepet, és nem láttam az utániban egyetlen szektatagot sem. Amikor azonban visszanéztem arra, amerről jöttem, a pavilonon túl három embert pillantottam meg, ahogy elemlámpával a földet pásztázva épp a szentély mellett siettek el. Most már tényleg kezdetét vette a keresés.

Mielőtt a felhők beszüntették volna velem az együttműködést, és a hold árulómmá vált volna, egy magas fenyő törzsének fedezékébe húzódtam, és körülnéztem az éjszakában. Már majdnem nekiindultam volna a következő fedezék felé, amikor újabb három embert láttam közeledni a háztól ide vezető enyhe emelkedőn, akik szintén zseblámpák fényével hasogatták a sötétséget. Visszahúzódtam a fa mögé, csak egy szempillantással azelőtt, hogy a lámpafény kirajzolta a törzs ívét éppen azon a helyen, ahol az imént álltam.

Mivel engem nem kalauzolt szellemkutya, nem az erdő sűrűjén át akartam eljutni az országúiig, ahol Mrs. Fischer várt rám. A pszichikai magnetizmus megbízhatóan odavezetett volna hozzá, és biztosan akadtak szarvascsapások is, amelyeket használhattam volna ahelyett, hogy zajosan végigcsörtetek az erdőn, de használnom kellett volna a zseblámpámat, ami teljességgel ki volt zárva.

Azon az úton akartam távozni, amelyen befelé is jöttem. Viszont azt a kijáratot eddigre biztosan őrizte már egy csapat szektatag. Vakmerőnek kellett lennem, ha arra akartam menni, és mindenkit megölnöm, aki az utamba kerül, mielőtt egyikük kijut a kapuhoz, és felfedezi az országút szélén parkoló limót. Mrs. Fischer kétségkívül remek lövész volt, ezenkívül sima és kék is, de ő sem bírt

volna visszaverni egy hadsereget, miközben a gyerekeket tereli be a kocsiba.

Ahogy a három ember folytatta útját az istálló felé, még több lámpát vettem észre azon túl, a fák vonala mentén haladva. Hamarosan megtalálják az alvó dobermannokat.

Az éjszaka egy láda dinamit volt. És már meggyújtották a kanócot.

Amióta kijutottam a házból, abból kiindulva cselekedtem, hogy tudják, kit keresnek; ennek azonban nem kellett feltétlenül így lennie. Rob Burkett, Jinx és a két Ken túlságosan halott volt ahhoz, hogy megadja a személyleírásomat. A szenokulusz ismerte az arcomat, amely pontosan olyan volt, mint az övé, csak indokoltabb mennyiségű szemmel, de pusztán az, hogy a démon meg ezek az ördögimádók egy csapatban játszanak, még nem jelentette, hogy állandóan SMS-eznek is egymással.

Lényeg, hogy a lámpafényektől szabdalt sötétségben én is a rosszfiúk egyikének tűnhettem, aki a szertartás szentségét megzavaró behatoló után kutat. Jobb kézben a pisztollyal, a balban a zseblámpával nagy bátran kiléptem a fenyőfa mögül, és megindultam a parkoló felé, amelyen túl a birtokról kivezető út kezdődött.

Annyi zseblámpa pásztázta a hatalmas birtokot, hogy az a jelenet jutott eszembe az E.T.-ből, amikor a szövetségi ügynökök keresik erdőn-mezőn, hogy van-e valahol valami nyoma az idegen bolygóról érkezett kis látogatónak. Most én voltam E.T., és én is ugyanannyira haza akartam menni, mint ő, a keresőcsoport azonban egy másik filmből, a *Rosemary gyermekéből* került ide.

Ahogy elhaladtam a ProStar+ mellett, valaki előbukkant mögüle, és az arcomba világított a lámpájával, épp akkor, amikor én is az övébe az enyémmel. Így kezdődött egy

tökéletesen koreografált összecsapás. A cowboy volt az. A szekta főpapja. Azt az öltönyt viselte, amelyet a látomásomban, amikor megégetett három gyereket. Ő valószínűleg jobban meglepődött rajtam, mint én őrajta, mert ő azt hitte, halott vagyok, én meg tudtam, hogy nem. Hangtompítós pisztoly volt nála, és hangtompítós pisztoly volt nálam is. Egyszerre szólaltunk meg: – Te! – Egymásra fogtuk a fegyverünket, de egyikünk sem tüzelt azonnal. Azt hiszem, én azért haboztam, mert hirtelen az jutott eszembe, hogy meg kell tudnom valamit, amit csak ő mondhat el.

Ő pedig, azt hiszem, azért, mert, bár leszedtem a két Kent, és kiszabadítottam a gyerekeket, ő még mindig azt hitte magáról, hogy sérthetetlen. – Hol vannak? – kérdezte. – Kicsodák? – kérdeztem vissza. – Ide figyelj, kisköcsög, nekem kellenek azok a gyerekek! – mondta. – Fogadalmat tettem, és be is fogom váltani! – Kicsit mintha félt volna, talán attól, hogy ha mégsem mutatja be az áldozatot, az idők végezetéig a pokolban fog senyvedni, és csak lábujjpiszkot meg fikát eszik, ráadásul nyersen. Már rájöttem, mit kell kérdeznem tőle, de előbb így szóltam: – Azt hiszem, nekem bezárul a kör. – Ó erre dühödten rám förmedt: – *Hol vannak azok a rohadt kis taknyosok?* – Mire én: – Azt hiszem, lassan haza kell mennem. – Mire ő: – *A [parázna] anyád, te [fajtalankodó ondó], HOL VANNAK A KÖLYKÖK?!* – És ekkor tettem fel a kérdést: – Ti vagy a hozzátok hasonlók terveztek valamit Pico Mundóban? – Erre elkerekedett a szeme, és én megkaptam a választ. Mellbe lőtt, és ugyanabban a pillanatban én is mellbe lőttem őt. *Sutty, sutty.* Mivel nem viselt golyóálló mellényt, összeesett. Én viseltem, de én is összeestem, mert, bár a mellény felfogta a lövedéket, úgy éreztem, mintha egy teljes erőből megküldött baseball-labda talált volna

szegycsonton. Elejtette a pisztolyát. Én elejtettem a zseblámpámat. Elrúgtam a keze ügyéből a fegyvert. Ő próbált a pisztolyt tartó kezembe rúgni, de a felsőtestébe ékelődött golyó miatt már nem volt hozzá elég ereje. Vért köhögött fel, és én is vért köptem, mert elharaptam a nyelvemet. Gyenge volt, és gyorsan távolodott. Ismét olyan jelzővel illetett, ami arra utalt, hogy férfiakkal szoktam fajtalankodni, én pedig, amint kaptam levegőt, kifejtettem, hogy ő meg féleszű. Elvettem tőle a lámpáját, és kikapcsoltam.

Az én földön heverő lámpám fénye épp rávetült, és ezzel felhívta a figyelmét valamire. Remegő hangon kérdezte:

– Miért viseled *azt,* hol szerezted?

Kiderült, hogy döbbenetének tárgya a gyémántból és rubinból formázott kis felkiáltójel, Mrs. Fischer brossa, amelyet a pulóverem ujjára tűzött, hogy szerencsét hozzon. A cowboy a szemembe nézett.

– Ki vagy te? – kérdezte. – Ki vagy te, és miért viseled azt?

Válasz helyett csak ennyit mondtam:

– Végeztem veled, Lyle Hetland.

Azzal egy újabb, ezúttal a torkára irányzott lövéssel megszabadítottam a kínjaitól.

Öklendezve, de a lehető legcsendesebben, feltápászkodtam, és a kamionnak támaszkodtam. Gyorsan körbenézve megállapítottam, hogy összecsapásunk senki figyelmét sem keltette fel. A lámpafények csoportjai másutt pásztázták egyre izgatottabban az éjszakát.

Alapvetően optimista lévén úgy gondoltam, hogy a cowboy leterítése jó ómen, és most, hogy a főellenség halott, már baj nélkül kijutok a birtokról. Na, ekkor kezdődött az igazi őrület.

HARMINCHÉT

Kikapcsoltam a lámpámat, majd a kamion végétől az oldalához vonszoltam a cowboyt, és begurítottam a jármű alá. Nem szívesen vesztegettem ilyesmire az időt, de ha elöl hagyom a holttestet, ahol bárki belebotolhat, az valószínűleg megbonyolította volna a helyzetemet.

Amint eltüntettem a hullát szem elől, hangos puffanást hallottam az utánfutó belsejéből. Amikor Los Angelesben belenéztem, semmit sem láttam, csupán a díszes acélrácsot, amelyet a kelta kereszttől a szvasztikán át az ankh-ig mindenféle szimbólummal telezsúfoltak, meg az utánfutó feketére festett, és további, aranyszínű szimbólumokkal telepingált belsejét. Egy sor súlyos puffanás és gyors kopogás meggyőzött arról, hogy a raktérben immár rakomány is van.

Tekintettel arra, hogy csak az imént mentettem meg tizenhét elrabolt gyereket ezektől az emberektől, azt feltételeztem, hogy a cowboy további foglyokat gyűjtött be Los Angelestől idáig. Akkor viszont nekem meg kell keresnem a halottnál a kulcsokat, kinyitnom a hátsó ajtót és…

– A kíváncsiság nem mindig tanácsos – szólalt meg Mr. Hitchcock, amitől úgy megriadtam, hogy apró nyikkanást hallattam, amit a kutyák szoktak, inkább sértődötten, mint fájdalmukban kiadni, mikor a farkukra lép valaki.

A hold fátyolos fényében a rendező kimondottan ijesztően festett, nem csupán azért, mert ő volt Alfréd Hitchcock, és már harminc évvel korábban meghalt, hanem

azt hiszem, hogy ijesztő is akart lenni, hogy így adjon nagyobb nyomatékot a szavainak.

– Uram, arra gondoltam, hogy hátha vannak még foglyok odabent a…

– Csupán egyetlen fogoly van odabent, Mr. Thomas, de őt nem volna okos dolog kiszabadítani.

– De…

Mr. Hitchcock felemelte a kezét, hogy elhallgattasson.

– Újfent kihangsúlyoznám, hogy nem vagyok az ön őrangyala, ami egyébként, úgy sejtem, elég hálátlan feladat volna. Viszont mindaz után, amin ma este keresztülment, nagyon csalódott lennék, ha most, a legvégén olyan butaságot követne el, amelynek következtében darabokra tépik.

– Én is csalódnék, ha így történne.

– Az úriember, akié a kamion volt, egy ősi rituálé segítségével megidézett egy lényt, és bezárta ide.

– Hmm – mondtam. – Megidézett. Egy lényt.

– Amíg irányítása alatt tartotta, részesült az erejéből.

– De milyen lény?

– Azt ne feszegessük, Mr. Thomas! Démoni lény.

És most, hogy az úr elhalálozott, ez az említett lény már nem sokáig lesz bezárva ide.

– De…

Valami odabent az utánfutó falának ugrott ott, ahol én álltam, és a fémlemez kidudorodott az arcom irányába.

Újabbat nyikkantam, Mr. Hitchcock pedig így szólt:

– Jobb lenne talán barátságosabb környékre távozni.

Valami hirtelen iszonyú erővel és hevességgel kezdett ide-oda pattogni az utánfutó belsejében, nekivágódva a falaknak és a plafonnak, megrázva az egész kamiont, nekicsapkodva az utánfutót a vontatónak, amitől a rugók

úgy pengtek, akár az elhangolódott nagybőgők, a gumik pedig csattogtak az aszfalton. Az egész utánfutó megcsavarodott, és az alján elpattantak a jelzőfények.

Miközben én elhátráltam a ProStar+-tól, a szektatagok is felfigyeltek a lármára, és futva arrafelé közeledtek. Lámpafények sokasága vetült a kamionra, úgy festett, mintha a földhöz kötöznék, mint Gullivert a liliputi bennszülöttek serege. A kamion, mintha sértette volna ez a nagy érdeklődés, olyan vadul kezdett ugrálni, hogy attól tartottam, az utánfutó elválik a vontatótól, és az oldalára dől.

Úgy tűnt, mindenki megérti a pokoli látvány jelentését. Pillanatnyi néma megdöbbenést követően ugyanis a szektatagok valamennyien káromkodásban vagy artikulálatlan üvöltésben törtek ki, és a kamiontól keletre parkoló kocsikhoz rohantak.

A félelemben az a furcsa, hogy ha az ember túl nagy adagot kap belőle túl rövid idő alatt, valahogy belefárad, és úgy érzi, most már képtelen bármitől is rettegni. Aztán történik valami apróság, mint például a sátánista gyilkosok pánikszerű menekülése, és a félelem máris kiújul, csurig megtelik a rettegés üzemanyagtartálya, és a motor teljes erőből felpörög.

Úgy gondoltam, a legokosabb az lenne, ha a fegyveremmel elveszem az egyik kocsit a tulajdonostól, aztán a már benne ülőkkel együtt elfüstölök a környékről.

Mr. Hitchcock kitalálhatta, mire gondolok, mert a hangját felemelve, hogy a lármát túlharsogja, figyelmeztetett:

– Tanácsos volna a lehető legtávolabb maradni mindentől, aminek köze van ezekhez az emberekhez, Mr. Thomas! Gyalog! De gyorsan!

Elrohantam a parkoló járművek mellett a bekötőútig, de mielőtt elérhettem volna a fenyőágak formázta alagutat, iszonyú zaj állított meg. Visszafordultam, és láttam, hogy a ProStar+ úgy ugrál ide-oda, mintha tornádó kapta volna fel, majd az utánfutó felhasad, olyan könnyedén, mintha csak valami papírdoboz lenne, és darabok szakadnak le róla – aztán az egész az oldalára dőlt, és úgy maradt, mintha egy óriásgyerek megunta volna, hogy játsszon vele.

Megjelent mellettem Mr. Hitchcock.

– Mr. Thomas, azok után, amiket rendeztem, talán nehéz lesz elhinni, de világéletemben finnyás voltam, és bizonyos mértékig utána is az maradtam. Nem kívánok ezen a helyen maradni.

Néhány terepjáró elindult a parkolóból, de nem jutottak messzire. Úgy borultak fel, mintha egy hatalmas robbanás lökéshullámai kapták volna el őket, noha robbanás nem történt. A többi jármű rázkódni kezdett, és egyre közelebb került egymáshoz, mintha valami olyan présbe kerültek volna, amely képes egy személyautót fotel méretű kockává zsugorítani, habár ez egy több autóból álló gömbnek vagy lemeznek készült. Szétrobbantak a szélvédők, csikorgott és recsegett a fém, és sikoltoztak az autókban ülők.

Ismerős illat csapta meg az orromat. Az a tömjénre emlékeztetően édeskés, mégis bomlásról árulkodó szag. Csupán egyszer éreztem eddig, akkor az utánfutó fekete-arany belsejéből áradt, a jelképekkel díszített acélrácson át. És megint éreztem azt a fagyos huzatot is, amely akkor a rácsok mögül fújt, de most nem mint leheletet, hanem mint szelet, amelytől mintha apró jégkristályok szúrták volna az arcom.

A tó felé pillantva láttam, hogy a fáklyafény tükröződik a vizén. Megszakadt a kapcsolat e hely és a pusztaság között.

A lény azonban, amelyet Lyle Hetland megidézett és az utánfutó fogságában tartott, szabad volt, és szándékában állt elpáholni valakit.

Egy gyalogosan az út felé rohanó szektatag tűnt fel. Aztán kapálózva a levegőbe röppent, és ott olyan látványosan szakadt darabokra, hogy nekem eszembe jutott Mr. Hitchcock figyelmeztetése a széttépésről, és inkább futottam az életemért.

A fenyőalagútban futva hallottam, hogy a hátam mögött fokozódik a zűrzavar, és arra számítottam, hogy mindjárt engem is felkap valami, de az út feléig úgy értem el, hogy a fejem a nyakamon volt, és az összes végtagom is működött. Láttam, hogy a testes rendező már ott áll a kapu túloldalán, ahová a maga mágikus módján jutott ki. Ahogy közeledtem, integetett nekem, látható örömmel, amiért végre vettem az üzenetét, és annak megfelelően cselekedtem.

Abban a pillanatban, ahogy megkerültem a kaput, a hátam mögött elhallgatott a lárma. A hirtelen csendtől döbbenten megálltam, és visszanéztem. A ház és környéke túl messze volt ahhoz, hogy jól lássak, de annyit azért ki tudtam venni, hogy még mindig káosz uralkodik arrafelé.

– Nem óhajtották, hogy meghallják őket a szomszédok, úgyhogy valami varázslattal védték a birtok határait – magyarázta Mr. Hitchcock.

Mikor próbaképpen visszaléptem a birtok területére, olyan zaj fogadott, mintha egész világokat kovácsolnának és lendítenének forgásba valami mennyei műhelyben. Jobban tetszett a csend ott, ahol a direktor úr állt, így inkább visszatértem hozzá.

Hűvös volt az éjszaka, a hegyek ezüstös fényben fürödtek. A hold már nem látszott sötét tengeren úszó

hajónak. Hirtelen felpattant, hályogos szemnek tűnt inkább, amely egy múmia rothadó leplei közül tekint ki.

– Uram – kérdeztem –, mikor áll le a pusztítással és a bosszúállással?

– Sose féljen, Mr. Thomas. A lény tombolása a birtok területére korlátozódik.

– Lény – mondtam, jó nagy nyomatékkal, talán abban reménykedve, hogy így majd megértem ezt a szót. Mármint a szót értettem. Csak azt nem, hogy itt és most mit jelent. – Lény.

– Nem ehhez a világhoz tartozik. Most, hogy elszabadult, hogy úgy mondjam, elégtételt vesz, aztán távozik.

– Biztos ön ebben?

– Nagyon is.

– Lény – mondtam újra.

– Ez még új önnek, Mr. Thomas. Most, hogy megtapasztalt valamit a világ valódi természetéből, mindig aggasztani fogja ez, és átkozottul nehéz lesz.

– Igen, uram. Én is így gondolom.

– Ne féljen! Valószínűtlen, hogy még egyszer bármi hasonló történjen önnel.

– Mennyire valószínűtlen?

– Felettébb.

– Lény – mondtam.

– Adjon időt, fiam, hogy leülepedhessen!

– Adok időt, hogy leülepedhessen.

– Ez a beszéd.

Úgy ötven méterről rám villogott a reflektorral az ott parkoló Mrs. Fischer, majd kikapcsolta a limuzin fényszóróit.

– Minden gyereket biztonságban összeszedett, Mr. Thomas. Még csak sérülés sem érte egyiküket sem.

– Jó öreg Boo.

– Kutyák – mondta szeretetteljesen. – Mindig volt kutyám. És önnek is mindig lesz, Mr. Thomas.

– Hívhat nyugodtan Oddnak. Azt szeretem. Vagy Oddie-nak.

– Igen, Mr. Thomas. Ön pedig hívhat Hitch-nek.

– Igen, uram. Köszönöm, uram.

Mr. Hitchcock nem foszlott szét, mint a közönséges szellemek, és nem is emelkedett a levegőbe. Mellettem sétált, kezét a vállamra téve.

– Mikor még éltem, mármint anyagi értelemben – mondta –, sok hibát követtem el, mint mindenki. Volt, hogy kifejezetten a mohóság bűnébe estem, ételt és italt egyaránt tekintve. Sejtelmem sem volt, hová akar kilyukadni,

– Emlékszem, egyszer a chelsea-i Művészeti Bálon, a londoni Albert Hallban, túl sokat ittam, és egyszerre mintha minden távolodni kezdett volna tőlem. Az emberek, a falak, minden. Attól félek, nagy szégyenbe hoztam drága Almámat.

– Elég nehéz elképzelni önt, uram, amint féktelenül randalírozik.

Rendezőként híres volt arról, hogy mindent igyekezett tökéletes ellenőrzés alatt tartani.

– Ó, nem ilyen módon hoztam szégyent szeretett nejemre. Csak bezárkóztam, és képtelen voltam bárkivel társalogni, amitől úgy tűnt, mintha unatkoznék és flegma lennék.

Néhány lépést csendben tettünk meg.

– Tudja, jezsuiták neveltek – folytatta aztán. – Ők aztán kemény fegyelmet tartanak. Rettegtem a házfőnöktől és a büntetéseitől, de annyira, hogy kisfiú koromban kifejlődött belőlem valami morbid undor minden viselkedéssel

szemben, amit bárki rossznak tarthat. Féltem, hogy hajlamos vagyok a gonoszra és a hibázásra, ami ahhoz vezetett, hogy szinte betegesen rettegtem a hatóságoktól.

Talán jobb volt nem megkérdezni, miféle gonoszságra érzett képességet magában a *Psycho* rendezője. De kiderült, hogy nem akkorára, mint ebből gondolhattam volna.

– Felnőttként imádtam vezetni, ülni a volán mögött, úgy, hogy szabad az út előttem. Mégis alig vezettem, annyira féltem attól, hogy leint egy közlekedési rendőr. A halálnál is jobban féltem, Mr. Thomas. A vezetést Almára hagytam, vagy felfogadott sofőrökre, még akkor is, amikor ezt nem igazán engedhettem meg magamnak. Az nagyon egészséges, ha az ember folyton megkérdezi magát, jót cselekszik-e, de félni attól, hogy rosszat tesz, és emiatt elfordulni az élet bizonyos oldalaitól, az már önmagában szörnyű hiba.

Ha olyan apám lett volna, aki képes a bölcsességre, és fontosnak érzi, hogy továbbadja azt a fiának, talán valahogy így éreztem volna.

– A barátnőm, Stormy Llewellyn volt a legjobb ember, akit ismertem – mondtam. – Csodálatos lány volt, uram. Abban hitt, hogy ez az élet nem a kettő, hanem a három közül az első.

– Figyelemreméltó filozófia egy ifjú hölgytől, aki a fagylaltozóban dolgozott – felelte egészen komolyan, minden gúnyos él nélkül.

Azok után, amiket az éjjel láttam, már semmin sem lepődtem meg.

– Stormy kiképzőtábornak nevezte ezt az életet – meséltem tovább. – Azt mondta, át kell vészelnünk ennek az életnek az akadályait, és az általa okozott sebeket, ha ki akarjuk érdemelni a második életet. Szóval, ez a kiképzés.

Utána következik a szolgálat. A szolgálatban eltöltött életünk teli lesz csodálatos kalandokkal, mintha minden, valaha írt regényt egybegyúrnánk.

– És a harmadik élet, Mr. Thomas?

– Ő úgy hitte, hogy miután elvégeztük a szolgálatot, örök életet nyerünk.

Megálltam, elővettem a zsebemből a tárcámat, és ott nyitottam ki, ahol a kártyát őriztem. A holdfényben el is tudtam olvasni. De valójában a sötétben is el tudtam volna olvasni: Az A SORSOTOK, HOGY ÖRÖKKÉ EGYÜTT LEGYETEK.

– Egy jövendőmondó gép dobta ki egy karneválon, még tizenhat éves korunkban.

– A Cigánymúmia – nevezte meg a gépet. - Színpompás egy gépezet. Ha forgatok még néhány filmet, az egyikben talán fel is használtam volna.

Felnéztem rá. A szemében csillogó kedvesség legdrágább Pico Mundó-i barátaimra emlékeztetett.

Bagoly huhogott a közelben, és a távolból válaszolt rá egy másik. Két közönséges bagoly, egy közönséges éjszakán.

– Én hiszek ennek a kártyának, uram. Teljes mértékig megbízom benne. Biztos vagyok abban, hogy ez a legigazabb dolog, amit valaha ismertem.

Mosolyogva bólogatott.

– Ön mit gondol, uram? Nagyon szeretném tudni. Mit gondol a kártyáról?

– Még nem áll készen, hogy elhagyja ezt a világot, Mr. Thomas.

– Szerintem már nincs sok idő addig. Körbeérek, vissza Pico Mundóba, ahol tizenkilenc hónapja elkezdődött.

– Aminek meg kell lenni, meglesz.

Elmosolyodtam.

– Úgy beszél, mint Annamária.

– Miért ne tenném? – kérdezte, ami elgondolkodtatott.

Elraktam a tárcámat.

– Kiképzőtábor – mondtam. – Néha elég kemény ez a kiképzés, uram.

– Visszanézve nem tűnik majd annak – felelte.

Mr. Hitchcock egész az autóig elkísért. Nem a jobboldali első ajtóra mutatott, hanem a mögötte lévőre, amely a hosszú utastérbe nyílt, és leereszkedett az ablaka.

Behajoltam, és láttam az odabent összezsúfolódott gyerekeket, akik közül néhányan a padlón kuporogtak. Mégsem úgy tűnt, hogy kényelmetlenül lennének. Fáradtak voltak, de nagyon is éberek.

Hallgattak, de nem féltek. Sem nekem, sem nekik nem kellett egy szót sem szólniuk.

Boo a padlón feküdt, Verena Stanhope lábánál. A kislány feltartotta felém mindkét hüvelykujját.

Kihúztam a fejemet, és az ablak felemelkedett.

– Nem tudom, hogyan folytassuk innentől – vallottam be.

– Majd Mrs. Fischer tudni fogja.

– Igen – mondtam, miközben elkezdtem levenni a fegyveröveket a vállamról. – Azt hiszem, meg is lennék lepve, ha nem tudná.

Mr. Hitchcock a holdra mutatott. Habár az éjszakai ég tisztának tűnt körülötte, valami pára mégis lehetett a levegőben, mert holdudvar alakult ki, koncentrikus körök, amelyeknek színe kifelé haladva a halványkéktől a lilásvörösig változott.

– Nem akármilyen látvány – jegyezte meg. – Nagyon hangulatos. Persze filmtrükkel is meg lehet oldani, de a valódi sokkal szebb.

– Még mindig nem bírom megszokni, hogy ön beszél – ismertem be, majd hátat fordítottam neki, és ő kigombolta a golyóálló mellényt. – Kár, hogy a filmjeiről nem volt időnk beszélgetni. Legalább ezer kérdésem volna.

– Már nem utazom filmekben, Mr. Thomas.

Visszafordultam hozzá, és megkérdeztem:

– Látom még önt, uram?

– Sohasem lehet tudni.

– Nem lehet tudni vagy csak nem árulja el?

Az ajkára tette a mutatóujját, mintha azt mondaná, hogy erről nem szabad beszélnünk.

Elemelkedett a földtől, és köszönésképpen még ennyit mondott:

– Oddie.

– Hitch.

Nemcsak felfelé, hanem vízszintesen is távolodott tőlem, gyorsan, egyre gyorsabban, végül eltűnt a felhők maradványai mögött.

Micsoda pompás fickó volt.

Bagoly huhogott, és egy másik válaszolt neki. Két közönséges bagoly egy egészen különleges éjszakán, olyan világban, amelyet az élők fel sem fognak, és talán fel sem foghatnak.

HARMINCNYOLC

Noha ez a nap ki kellett volna, hogy fárasszon egy Mrs. Fischer korabeli hölgyet, ő egészen frissnek és ébernek tűnt, ahogy lekormányozta a Mercedes limuzint az erdő borította hegyek közül a síkságra, ahol a kaktusz és a meszkitó burjánzott.

Rám pillantva megkérdezte:

– Hogy van, gyermekem?

Egy hosszú pillanatig hallgattam, és felmértem az állapotomat, majd így válaszoltam:

– Egyre könnyebb lesz, és ez megrémít.

– Úgy érti, az ölés.

A pisztolyok, a mellény és az öv egy kupacban hevertek a lábamnál.

– Igen, hölgyem, az ölés.

– Mennyit?

– Ötöt.

Jinxre gondoltam. Milyen kék volt a szeme a sárga kontaktlencse alatt. Elgondoltam, milyen másképp nézett volna ki gót smink és ilyen viselkedés nélkül.

– Tudja, mik voltak azok az emberek – jelentette ki Mrs. Fischer. – Tudja, mit tettek, és mit tettek volna.

– Igen, hölgyem. És csak azt tettem, amit tennem kellett. De mégis túl könnyű volt.

– Talán csak azért, mert annyival rosszabbak voltak, mint azok, akikkel korábban akadt dolga.

– Lehet.

Elértük a síkságot, elhagytuk Jeb Kereskedőállomását, a kisebb épületeket, aztán a raktárnak látszó nagyobbakat. Az autópályán Mrs. Fischer keletnek fordult, Las Vegas felé. A gyerekek közül négyet Vegasból raboltak el, de a többieket nem.

– Hova megyünk, hölgyem?

– Pontosan oda, ahová mennünk kell. Majd meglátja.

Egy idő múlva letértünk az autópályáról a Déli Las Vegas Boulevard-ra, ahol mindenütt neonfények villogtak, ugráltak és forogtak különböző, de valahogy egyöntetűen a szex lüktetését sugalló ritmusra az éjszakában, ahol szökőkutak csobogtak és vízesések zubogtak, ahol az épületek kidolgozása eleganciát vagy vad gyönyöröket sugallt, esetleg mindkettőt, ahol minden részlet azt hirdette, hogy a pénz áldás, és az isteni hatalom megvehető vagy legalábbis kibérelhető, ahol márkik jelentették be őfelségét, a szórakozást, ahol tömegek nyüzsögtek a járdákon, és mindenki valami műsorra vagy onnan kifelé, esetleg egyik kaszinóból a másikba igyekezett.

Úgy gondolom, ezek a turisták minden árnyalatát ábrázolták a mulatozásnak, vigalomnak, elégedettségnek és derűnek. De mikor ilyen arcokat láttam, azok inkább maszknak tűntek, és gyakran vettem észre aggodalom, bizalmatlanság, zaklatottság, zavar és kétség formálta ábrázatokat, és az illetők testbeszéde is szorongásról és türelmetlenségről árulkodott. Talán az én hangulatom, a fejgyűjtemény és egyéb szörnyűségek friss emléke volt az oka, de mintha mind menekültek lettek volna egy olyan országból, amely elvesztette minden színét és fényét általuk nem egészen értett okokból. Azért jöttek ide, hogy megtalálják az örömöt, amelyet máshol elvesztettek – örömöt, fényt, szabadságot és reményt kerestek, de kezdték

gyanítani, noha még mindig öntudatlanul, hogy a világ történetének ez a legnagyobb, százmilliárd dolláros karneválja, nem oázis, csupán másik változata a sivatagnak, ahonnan elmenekültek.

Ebben a pillanatban nem volt a világon olyan buli, amelyet ne tudtam volna öt perc alatt tönkretenni.

Mrs. Fischer lekanyarodott a híres Stripről, egyik hosszú utcáról a másikra cikcakkozott, talált néhány dombot, végül megállt egy tekintélyes méretű, mégis barátságos külsejű ház előtt, amelynek minden ablakában fény égett. Kedves, ötvenes pár sietett azonnal az üdvözlésünkre, és segített bevinni a gyerekeket. Nem árulták el a nevüket, és tőlem sem kérdezték az enyémet, de úgy üdvözöltek, mintha már régóta ismertük volna egymást – ahogy mindenki, akivel itt később találkoztam.

Már az úton megéreztem, hogy Boo hűségesen Verena mellett maradt, többé nem az én szellemkutyám volt, hanem új társhoz csatlakozott.

Ez a hatalmas, kétszintes ház olyan hely volt, ahol tiszteletben álltak a könyvek, szinte minden helyiségben ott sorakoztak a polcokon. Ezek az emberek szentélyt emeltek a családnak és a barátságnak, szeretett személyek bekeretezett fényképei álltak minden asztalon és kandallópárkányon, illetve lógtak a falon. Mintha a ház minden részét ünneplésre tervezték volna, mindenütt kényelmes bútorgarnitúrák, meghitt zugok voltak berendezve, ahol beszélgetni lehetett. A ház tiszta volt, rendes és ízléses, mégis úgy érezte az ember, hogy bármire felteheti a lábát, mintha csak otthon lenne.

Le tudom írni, mit történt abban a házban a következő néhány órában, de megmagyarázni nem. Ilyen melegséget

sugárzó dolgot sohasem éltem még át, csak amikor Stromyval voltam, mégis olyan rejtélyes volt az egész.

Bevezettek a nappaliba, ahol három kutya várt ránk: egy golden retriever, egy berni pásztor meg egy flandriai pásztorkutya, akik megelevenedett plüsskállatként azonnal körözni kezdtek a gyerekek körül.

A konyhaasztalon, az étkezőasztalon és a nappali szoba asztalán is süteménnyel megrakott tálcák voltak, és a gyerekeket megkínálták innivalóval is, bár a legtöbben először visszautasították. Még mindig komoly stressz, ha ugyan nem sokkhatás alatt álltak. Legalább négyen közülük tudták, hogy a szüleiket megölték. És az ismeretlen helyre való autóút sem segített rajtuk sokat.

Úgy tíz perc után csatlakozott hozzánk még kilenc gyerek, akik nem lehettek valamennyien vendéglátóink fiai és lányai, mivel a koruk hét és tíz év között mozgott. Nem mondom, hogy valamennyien gyönyörűek voltak a mi modellekért és agyonsminkelt celebekért rajongó kultúránk mércéje szerint, de nekem, egészségesen ragyogó arcukkal, bizony azok voltak.

Viszont náluk remekebbül viselkedő gyerekeket még nem láttam, sem tartózkodók, sem tolakodók nem voltak, és pláne nem éreztették, hogy hazai pályán vannak, ahogy a legtöbb gyerek tette volna, hanem szétoszlottak tizenhét kis védencünk között, üdvözölték őket, kérdezgették, mi történt velük, és időnként öntudatlanul megérintették őket olyan módon, ami csak régi, gyerekkori barátok között fordul elő.

A tizenhét menekült eleinte félénk volt, zavart és bizonytalan, de hamarabb megnyíltak, mint gondoltam volna. A huszonhat csemete három-négyfős csoportokra oszlott, mindegyikben legalább egy fővel a kilenc kis házigazdából, és szétszéledtek a ház minden zugába.

Mrs. Fischerhez léptem, és megkérdeztem tőle:

– Mi ez a hely? Mi történik itt?

– Az, aminek történnie kell, szívem. Csak figyeljen, majd meglátja!

– A többi gyerek kicsoda?

Csak figyeljen! – ismételte, és megcsipkedte az arcukat.

Az ezután következő események során én is bejártam a házat, fel az emeletre, vissza le, majd megint fel, és nem győztem csodálkozni. A tizenhét megmentett gyerek hamarosan beszélgetésbe elegyedett a másik kilenccel, és egymással is, és bár itt-ott láttam némi sírást, remegést és kétségbeesést, valamiért egyik sem tartott sokáig. Belehallgattam a beszélgetésekbe, és értettem őket, tetszettek is, de amint továbbálltam, már nem nagyon emlékeztem, mi hangzott el.

A három kutya megállás nélkül járt körbe-körbe. Gyakran futottam bele valamelyik gyerekbe a tizenhét közül, amint szinte kétségbeesetten ölelte át egyiküket. Később a riadt és elkínzott pillantások mosolyoknak adták át a helyüket, amelyek még kissé félénkek voltak ugyan, de mégiscsak mosolyok.

Megjelentek a kezecskékben a sütik, a tejes- és kakaósbögrék meg a kóláspoharak. A beszélgetések megélénkültek és bár mindenütt hallgatóztam, azonnal elfelejtettem, mit hallottam, mintha olyan igazságok és vigaszok hangzottak volna el, amilyenek csak a gyerekek elméjében maradnak meg.

Az ott eltöltött három óra legnagyobb részében úgy éreztem, mintha álmodnék, pedig minden egyes perc valóságos volt. Sütit ettem, fel-alá járkáltam a házban, és olyan békességet éreztem, amilyet már régóta nem. Tudtam, hogy bármi történik majd itt a tizenhét gyerekkel –

tanácsadás, terápia, vagy valami egészen más az nagyon-nagyon jó lesz.

A legálomszerűbb pillanat a harmadik óra elején jött el, amikor megjelent öt új felnőtt, pedig nem is szólt a csengő. Azonnal az jutott eszembe, hogy talán a kilenc itteni gyerek szülei lehetnek, nem mintha külsőleg annyira hasonlítottak volna rájuk, hanem azért, mert az ő arcukon is ugyanaz a nyugodt, egészséges szépség ült, és mert harminc év körül jártak, tehát a koruk alapján is lehettek volna a szülők. Senki sem mutatkozott be, és nem kérdezte senki nevét; az öt jövevény szétszéledt a házban, és csatlakozott egy-egy gyerekcsoporthoz.

Ezekből a beszélgetésekből sem jegyeztem meg többet, mint a korábbiakból, de gyakran azon kaptam magam, hogy mosolygok. Az öt felnőtt egyike sem szólt hozzám. Időről időre csoportot cseréltek, mintha mindegyikük minden gyerekkel beszélni akart volna, és amikor itt-ott szembetalálkoztam valamelyikükkel, késztetést éreztem, hogy bemutatkozzam, és róluk is érdeklődjem. Bár természetemnél fogva nem vagyok valami szégyenlős, most nem voltam képes beavatkozni a dolgukba. Az egészben az volt a legfurcsább, hogy amikor valamelyikükkel találkozott a tekintetünk, elfordultam, és azt éreztem, nem szabad megkérnem őket arra, hogy lássák, amit az én szemem látott, bármit is jelentsen ez.

Később észrevettem, hogy a gyerekek homlokáról eltüntették a hieroglifákat. De nem láttam, mikor csinálták.

Pont, amikor erre ráeszméltem, odajött hozzám Verena Stanhope, és elmondta, hogy választ kapott a kérdésekre, amelyeket nekem akart feltenni. Köszönetet mondott nekem, és én is neki, amiért a legfontosabb pillanatokban olyan bátor volt. Megfogta a kezemet, én pedig

elmosolyodtam, amikor az érintésnek köszönhetően beleláttam a jövőjébe.

– Csodálatos életed lesz – mondtam neki.

Még később azon vettem észre magam, hogy egy kanapén ülök, és a cigánymúmia kártyáját nézem a tárcámban. Nem tudtam, mióta üldögélek ott, de amikor felnéztem, úgy láttam, hogy az öt titokzatos felnőtt és a kilenc gyerek már elment. Házigazdáink és Mrs. Fischer épp a megmentett gyerekeket terelgették ki az előszobába.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Hazaviszik a gyerekeket – válaszolta Mrs. Fischer.

– Hová haza?

– Mindenkit a maga otthonába. Kivéve azokat, akik elveszítették a szüleiket. Ők a nagyszüleikhez kerülnek.

Háziasszonyunk férje kinyitotta az ajtót, az asszony pedig az út szélén parkoló autóhoz vezette a három Payton-gyereket.

Kiléptem a tornácra, és láttam, hogy egy fiatal pár, akik az autó tulajdonosai lehettek, üdvözli Jessie-t, Jasmine-t és Jordant, majd betessékelik őket a kocsiba.

A mellettem álló Mrs. Fischerhez fordultam:

– Szóval, visszaviszik őket Barstow-ba?

– Igen, szívem. Kiteszik őket a ház előtt, és ott maradnak, amíg a szülők ajtót nem nyitnak nekik.

– A szülők tudják, hogy mennek?

– Mindenkinek a hazatérése meglepetés lesz. Az utcán teszik ki őket, de figyelik, amíg biztonságba nem kerülnek, és így senki sem tudja meg, ki vitte őket haza.

A pár nem ahhoz az öt felnőtthöz tartozott, akiknek képtelen voltam hosszabban a szemébe nézni. Megkérdeztem, mégis kik ők.

– Jó emberek – felelte Mrs. Fischer.

Az autó elment, de a következő pillanatban már érkezett is egy másik. Háziasszonyunk addigra már visszaért, és egy kisfiút kísért a kocsihoz.

Hamarosan mind a tizenhét gyerek távozott, Verena Stanhope Boo-val együtt. A szellemkutya búcsúzóul még utoljára megnyalta a kezem. Már csak Mrs. Fischer maradt, meg a ház lakói, na és a három kutya, akinek csak úgy fénylett a szemük, annyi simogatást kaptak az elmúlt órákban.

Házigazdáink meg akarták ölelni Mrs. Fischert, és engem is, és én is azon kaptam magam, hogy meg akarom ölelni őket, pedig ha tudtam is a nevüket, már elfelejtettem.

Mikor elindultunk a limuzinnal, megkérdeztem:

– És a rendőrség?

– Holnap – mondta Mrs. Fischer – a különböző körzetek hatóságai telefonhívásokat fognak kapni, amelyekből megtudják, hol található a birtok, ahol az a banda a beteges játékait rendezte. És egész biztosan földhöz vágja őket az, amit ott találnak.

– Mit mondanak majd a gyerekek?

– Azt, hogy elrabolták őket, fogva tartották egy szobában, de aztán rendes emberek jöttek értük, kiszabadították és hazavitték őket.

– Elég feltűnő ez a limuzin, hölgyem. Nekem meg egy időben sokat szerepelt a képem a lapokban.

– A gyerekek sem magára, sem rám nem fognak emlékezni, Oddie. Arra sem, hogy miket mondtak nekik az ocsmány fogvatartóik, és arra sem, milyen szörnyűségektől féltek. Megkapták a feledés ajándékát.

– A sütiben volt? Vagy a kakaóban?

– Uramatyám, aranyos, nem valami drogról beszélek! És mielőtt azt mondaná, hogy hipnózis, hát arról sem.

– Hát, akkor miről?

Felvillantotta azt az ellenállhatatlan mosolyát, és megveregette a vállamat.

– Tudja, hogy mi történt, kedveském.

– Dehogy! Halvány sejtelmem sincs. Ki volt az a kilenc gyerek és öt felnőtt?

– Aludjon rá egyet, Oddie! Mire felébred, tudni fogja.

– És ha mégsem?

– Akkor kérdezze meg Mr. Hitchcockot, ismeri-e őket.

Ezen tűnődtem egy darabig. Aztán megkérdeztem:

– De ha ennyi kapcsolata van, miért nem tetszett mentőcsapatot szervezni?

– Az ég szerelmére, aranyom, hiszen maga is a kapcsolatom!

– Ó!

Mikor megint keleti irányban indultunk el az autópályán, nekiszegeztem a kérdést:

– Most hova megyünk, hölgyem?

– Hazaviszem magát.

– Az nagyon messze van. Fáradtak vagyunk ehhez.

– Ó, én már nem szoktam aludni! Nem érek rá, túl sok a dolgom.

– Hát, én viszont hulla vagyok.

– Aludjon csak, kis sofőröm! Majd felébresztem, ha már ott vagyunk.

Becsuktam a szemem, és már majdnem elbóbiskoltam, amikor újra kinyitottam:

– Csak van egy kis gond, hölgyem. Az út szélén tetszett felvenni. Nem is tetszik tudni, hol lakom.

– Majd kitalálom, gyermekem. Maga csak ne aggódjon!

Vegas gyorsan elmaradt mögöttünk, mindenütt csak a Mojave és a csillagok terjeszkedtek.

– És azok, akikhez a gyerekeket vittük? – kérdeztem.

– Azt hittem, már alszik.

– Csak azért tetszett odamenni, mert ők laktak közel? Ha ez a dolog Oklahomában, New Hamp- shire-ben vagy Georgiában történik, ott is lett volna valaki, akinek a házában olyan… jól érzi magát az ember?

– Van hely, ahonnan többet kellett volna autóznunk, de vannak még ilyen emberek, kedvesem. Mindenütt vannak.

Később Mrs. Fischer fél kézzel elengedte a kormányt, és felébresztett, mert sírtam álmomban.

– Semmi baj, hölgyem – nyugtattam meg. – Csak azért sírtam, mert olyan szép volt.

Vissza is aludtam ebbe a csodálatos álomba, amely kutyákról, gyerekekről és gyönyörű emberekről szólt, akik a szemembe néztek, és kiismertek, ismertek, és így is elfogadtak.

HARMINCKILENC

Pirkadat után félórával arra ébredtem, hogy az utcában járunk, ahol éppen akkor laktam, Annamáriával és Timmel, a kisfiúval, akit arról a Roseland nevű rémisztő montecitói birtokról mentettünk meg. Mrs. Fischer leparkolt a sárga bougainvilleával befuttatott házikó előtt.

Felegyenesedtem az ülésen, nyújtózkodtam, és ásítottam.

Mrs. Fischer leállította a motort.

– Hogy érzi magát, Oddie?

– Farkaséhesen. Kellene egy kiadós reggeli.

– Először zuhanyozzon le, kedveském, hogy nekünk is legyen gyomrunk magával egy asztalnál reggelizni!

– Bocsánat, hölgyem! Az akcióhősi lét egyik hátránya az izzadás.

Kiszálltunk a Mercedesből, és felnéztünk a villanyvezetékekre, amelyekből kísérteties, de mégsem kellemetlen hangokat csalt elő az erős szél.

A házikó mögé kísértem Mrs. Fischert a téglautacskán. Látni akartam az óceánt, és aztán a hátsó ajtón bemenni a házba.

Ahogy a parton álltunk, keletről tiszta, citromsárga fény áradt, akárha festett üvegű lámpáé lenne, az ég legnagyobb részét azonban eltakarták a felhők. Acélgyapot felhők rohantak észak felé. Mivel a nyugati égboltról nem kapott fényt, a víz sötétszürke volt. Fehér tarajjal törtek meg a hullámok, és a fehérség alatt már feketének látszottak.

– „Mikor fekete-fehérre fújja a vizet a szél” – idéztem.

Ahogy Mrs. Fischer a hatalmas Csendes-óceánt szemlélte, az elektromos vezetékek éneke mintha hableányok szerenádja lett volna, nem sziréneké, akik dalukkal a halálba csalták a tengerészeket, akik szerették a tengert, és szerették a partot, és vágytak az egyikre, mikor csak a másik volt az övék.

A pulóverem alatt halkan megcsendült a nyakamban viselt harangocska, pedig mozdulatlanul álltam.

Annamária biztosan látta az érkezésünket. Megjelent Mrs. Fischer mellett, és pontosan egyszerre átkarolták egymás derekát. Így hárman élveztük egy darabig a szelet, a víz zaját és mozgását, a tenger időtlen arcát.

Aztán Annamária azt mondta:

– Köszönöm, hogy hazahozta, Edie.

– Egy kis időre – mondta Mrs. Fischer. Eltűnődtem, vajon megértem-e valaha is a világ valódi és rejtett természetét. De talán nem is volt fontos. Eleget tudtam már róla ahhoz, hogy legalábbis ennek az édes pillanatnak az erejéig, valódi örömöt érezzek, első ízben tizenkilenc hónap óta.